

ÖNDERLİK GERÇEĞİ

ABDULLAH ÖCALAN
SOSYAL BİLİMLER AKADEMİSİ YAYINLARI

Basım Yeri: Azadi Matbaası
Basım Tarihi: Eylül ۲۰۱۰

İÇİNDEKİLER...

<i>Doğal Toplumun Doğal Önderi Kadından Önder APO'ya</i>	<i>••</i>
--	-----------

ÖNDERLİĞİN BİRİNCİ DOĞUŞ AŞAMASI..... ۱۳

<i>Önder APO Arkadaşlığı Savunmak Ve Geliştirmek için PKK'yi Kurdu</i>	<i>۱۷</i>
--	-----------

<i>Önderlikte Toprak Ve Ülke Anadır</i>	<i>۲۲</i>
---	-----------

<i>Önderlik Felsefesinde Zayıflıklardan Utanmak Bir İlkedir</i>	<i>۲۴</i>
---	-----------

ÖNDERLİĞİN İKİNCİ DOĞUŞ AŞAMASI..... ۲۹

<i>Önderlik, Mücadelesine Kendini</i>	
---------------------------------------	--

<i>Başarıya Ve Özgürlüğe Mahkûm Ederek Başladı.....</i>	<i>۳۱</i>
---	-----------

<i>Haki Ve Kemal Arkadaşlar Benim Gizli Ruhumdur</i>	<i>۳۲</i>
--	-----------

<i>Önderlik Felsefesi Bir Lokma, Bir Hırka Felsefesidir</i>	<i>۳۵</i>
---	-----------

<i>Önderlik Gerçeği, Adaleti Yerine Getirmenin Gerçekliğidir</i>	<i>۳۹</i>
--	-----------

<i>Benim Savaşım Ekmek Savaşıdır</i>	<i>۴۱</i>
--	-----------

<i>İkinci Doğuşla Kürtlerin Uyanışı, İlk Serhıldan</i>	<i>۴۴</i>
--	-----------

<i>Önder APO'da En Büyük Savaş; Anlayış, Tarz Ve Zihniyet Savaşıdır</i>	<i>۴۸</i>
---	-----------

ÖNDERLİĞİN ÜÇÜNCÜ DOĞUŞ AŞAMASI	๑๕
<i>Reel Sosyalizme Kapitalizmin Sol Kanadı Diyebiliriz.....</i>	<i>๑๘</i>
<i>Önder APO'da En Büyük Kazanç, İnsanlığı Köküyle Buluşturmadır.....</i>	<i>๓๕</i>
<i>PKK'nin Yönetiminde Yer Almak, Tümüyle Hizmeti Esas Almaktır</i>	<i>๕๓</i>
<i>Önder APO İrade, Moral Ve Güveni Daima Esas Aldı</i>	<i>๕๓</i>
<i>Önder APO'da Zihniyet, Tarz, Üslup Ve Tempo.....</i>	<i>๘๓</i>
<i>Önder APO, İdeoloji Ve Örgütün Gücünü Birleştirendir.....</i>	<i>๘๓</i>
<i>Görev ve Sorumluluğa Yaklaşım, Önder APO'ya Yaklaşımdır.....</i>	<i>๘๙</i>
<i>Önderlikte 'Anlamak Ve Eylem Sahibi Olmak' Sorumluluk Gereğidir.....</i>	<i>๙๕</i>
<i>İradeli Olan, Duyguları ve Güdülerini Üzerinde Hâkimiyet Kurandır.....</i>	<i>๙๕</i>
<i>Önder APO'da İnsan En Büyük Değerdur</i>	<i>๓๔</i>
<i>APOCU Militan Halka Saygı Gösterendur</i>	<i>๓๕</i>
<i>Önder APO Gerçeğı, Tekeden Süt Sağmaktır</i>	<i>๓๓</i>
<i>Önder APO'da Moral, Güven Ve Denetim Mücadelenin Esaslarındandır.....</i>	<i>๓๑</i>
<i>Önder APO'da Söz Kutsaldır Ve Gerçekleştirilmek İçindir.....</i>	<i>๓๕</i>
<i>Önder APO'nun Savaşı Yanlışa, Haksızlığa Ve Disiplinsizliğe Karşıdır.....</i>	<i>๓๑</i>
<i>Önderlik İhanete, İşbirlikçiliğe ve Teslimiyete Karşı Öfkeyle Doludur.....</i>	<i>๓๓</i>
<i>Önderliğin Görev Anlayışı Herkesle Çalışmayı içerir</i>	<i>๓๑</i>
<i>Gizli Kapaklı İşler Çevirmek, Egemen Zihniyeti Ve Kültürüdür.....</i>	<i>๓๑</i>
<i>Halkın Hakkını Aldığın Kadar Hak Sahibi Olursun.....</i>	<i>๓๕</i>
<i>Çaresizlik, Kürtler Üzerinde Yürütülen En Temel Siyaset Aracıdır.....</i>	<i>๓๔</i>
<i>Ölüm Felsefesi Düşmanın Felsefesidir.....</i>	<i>๓๓</i>
<i>PKK'de Yönetim Olmak Ateşten Gömlek Giymektir</i>	<i>๓๕</i>
<i>Şahin Bakışı Ve Şahin Vuruş Tarzı.....</i>	<i>๓๓</i>
<i>Diplomaside Başarı İdeolojik Çizgide Yürümekle Mümkündür</i>	<i>๓๔</i>

ÖNDERLİK GERÇEĞİ

Önderlik gerçeğini iki bölüm biçiminde ele alacağım. Birinci bölümde, Önderliğin doğuşu ve gelişimi; ikinci bölümde de, Önderliğin tarzı üzerinde duracağım. Önderliğin doğuşu ve gelişimi, kendi içinde üç bölüme ayrılmakta. İlki Önderliğin doğuşudur. Önderliğin doğuşu, iradesi dâhilinde gelişme gösteren bir süreç değildir. Yedi yaşından başlayarak, PKK'nin temellerinin atıldığı sürece kadar ki dö-neme tekabül eder. Biz buna 'Önderliğin birinci doğuşu' diyoruz. 'İkinci doğuş' süreci; PKK'nin temellerinin atıldığı süreçten başlayarak, uluslararası komploya kadar devam eden dönemi ifade eder. 'Üçüncü doğuş' ise, İmralı'dan başlayarak günümüze kadar gelen sü-reci kapsar.

Önderlik nedir? Önderlik bir millet, sınıf, toplum ve bu toplumun menfaatleri için neyi ifade eder gibi sorulara yanıt bulmaya çalışacağız. Önderlik milletin, sınıfın, cinsin ve toplumun her yönü ile anlamlandırılmasıdır. Önderlik, değerler sistemidir. Önderlik, bulunduğu an ve koşullarda olanı zorlayan, ileriki süreci bunlar üzerinden geliştirendir. Kişide özellikle halkı ve tarihi, genelde de toplumu kendinde gerçekleştirendir. APOCU Önderlik, Kürdistan'da geliştirilen çarpıtma ve saptırmalara karşı, toplumun en alt kesimini esas alıp güçlendiren ve bulunduğu konumdan kurtarandır. Önderlik de-mokrazi, özgürlük, adalet ve barışın savunuculuğunu yapan, bu konuda gelişmeler kaydedendir. APOCU Önderlik, tarihin her döneminde halkların direnişlerini esas alan, onu geliştiren ve pratikte uygulayandır. APOCU Önderlik, egemenliği meşrulaştıran önderliklere karşı halkların ve özgürlüklerin önderini ortaya çıkarandır. APOCU Önderlik, Doğu-Batı önderlerinin olumlu yönlerinin sentezlenmesidir. APOCU Önderlik, devlet-iktidar ve savaş üzerinden rant elde eden önderlere karşı, kendinde demokratik komünal değerleri esas alandır. Demokratik, ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü toplum pa-radigmasını esas alandır.

Birçok önderlik biçimi vardır. Örneğin, uluslar üzerinden ortaya çıkan önderler vardır. Uluslardan kasıt birçok ulusun olduğudur.

Tam tersi durum da söz konusudur. Tarihte sadece bir ulusa seslenen önderler de vardır. Bunlara ulus önderleri; birçok ulusa önderlik yapmış olanlara da, ulusüstü önderler deniliyor, daha önce bu önderlere enternasyonal önderler deniliyordu. Yine halkların, sınıfların, cinslerin, dinlerin, mezheplerin, aşiretlerin, sanat ve edebiyatın, bilim ve tekniğin vb. gibi birçok alanda önderler ortaya çıkmış ve çıkmaya devam etmektedir. Buradan anlaşılacağı gibi birçok biçimi ile önderliksel doğuşlar yaşanmıştır. Bunların yanında stratejik ve taktik önderler de vardır. Her önder stratejik bir önder değildir. Stratejik önder; hedef ortaya koyan, bu temelde yol ve yöntem geliştiren, onun siyasetini, örgütlemesini ve taktiğini geliştirendir. Taktik önder ise, stratejik önderin tespit ettiğini pratikte uygulamaya koyandır. Hareketlerde ideoloji, felsefe ve çizgi olur. Bu çizgiye göre askeri ve örgütsel yaşam anlayışı belirlenir. Taktik önderin görevi, belirlenen bu çizgiyi pratikte uygulamaktır. Taktik önder bunlara denir. Bunun yanında doğal olarak ortaya çıkan, gelişme gösteren önderler vardır. Bir de zor üzerinden ortaya çıkan önderler vardır. Doğal otorite ile önderlik vasfı kazanmış kişiler hiçbir zaman devlet, iktidar ve köleliği benimsemezler. Bu tür önderler, ayrıcalıklı yaşamayı kendileri için söz konusu etmezler. Düşünce ve pratiğiyle kendilerini kabul ettirirler. İnsanlar böylesi önderlikleri kendileri için önder olarak kabul eder. Devlet, iktidar, egemenlik ve kölelik zemininde ortaya çıkan önderler, yani ayrıcalıklı bir konumu benimseyen önderler, zor aygıtı üzerinden varlık göstermişlerdir. Tarihte kısa süreli, belli bir zamana tekabül eden önderler ve tarihe damgasını vurmuş, uzun süreli önderler de vardır. Kısa süreli önderler; bulunduğu zamana hitap eden önderlerdir. Damgalarını en fazla bulundukları döneme vurmuşlardır. Tarihi öndeler ise, damgalarını dönemlerini aşan zamanlara, yani tarihe vuranlardır. Tarihe geçmiş önderlere aynı zamanda tarihsel önderlikler de denir.

Kısaca başka bir nokta üzerinde de durmak gerekir. Önderliğin tarihsel gelişimi nasıl olmuştur? Bu gelişme nasıl sürmüş ve günümüze kadar gelmiştir?

Doğal Toplumun Doğal Önderi Kadından Önder APO'ya

Doğal topluma baktığımızda önder olarak karşımıza çıkan kadındır. Yaratımlar kadın etrafında gelişme göstermiştir. Kadının doğası ve doğayla olan yaşamsal bağı kendisini kolektif kılmıştır. Bu yüzden doğal toplumdaki kadın önderliği, kolektif bir önderliktir. Dolayısıyla doğal önderdir. Klan tüm içtenliği ile kadının önderliğini kabul etmiştir. İçerisinde zor, hiyerarşi ve egemenlik yoktur. İnsanlık doğal toplumdan sınıflaşmaya doğru yol aldığında -devlet, sınıflaşma olmamıştır, fakat doğal toplum buna doğru evrilmektedir- önderliklerde de kimi değişimler yaşanmıştır. Yani kadın önderlerden erkek önderlere doğru gelişme gösteren bir kırılma söz konusudur. Bu süreç, ara bir süreç olduğundan, kadın önderler tamamen ortadan kalkmamıştır. Ara süreçle birlikte erkek önderler yavaş yavaş hakimiyeti ele geçirecektir. Bu durum kimin etrafında gelişmiştir? İhtiyar erkek etrafında. Neden? Çünkü tecrübeyi elinde bulunduran yaşlı erkektir. Erkeğin avcılık ile uğraşması analitik zekasını geliştirmiştir. Bu da zamanla birikim ve tecrübeye dönüşmüştür. Erkeğin önder olarak kadının yerine geçmesiyle birlikte hiyerarşi ortaya çıkmıştır. İhtiyar erkek öncelikle gençleri etrafında toplamıştır. Gençleri seçmesinin nedeni ise, enerjik bir yapıda olmalarıdır. Bu süreç, otoritenin kolektif olmaktan çıkıp, bireyselliğe dönüştüğünü ifade eder. Bu süreçte ortaya çıkan önderler bireysel önderlerdir. Erkek önderin kurumlaşması tümenden olmamıştır. Fakat önderliğin kolektivizmini, kadının önderliğini yitirdiği sürece girilmiştir. Ara sürecin bitmesi ile birlikte, insanlık devletçi uygarlığa giriş yapmıştır. Devletçi uygarlığa giriş, önderlik kavramının içerik olarak değişmesini beraberinde getirmiştir. Önderlik zor, zulüm, egemenlik ve emeği sömürme üzerinden yeni bir oluşum sürecine girmiştir. O günden günümüze kadarki süreç, önderliğin devletli toplum üzerinden gelişme gösterdiği süreç olacaktır. Daha sonra erkek egemenlikli sistem ve onun öncülüğündeki erkek önder kurumlaşmasını oluşturacaktır. Kurumlaşmayla birlikte günümüze kadar gelen süreçte biçimsel olarak kimi değişimler yaşanmışsa da, özsel bir değişim söz konusu olmamıştır.

Kölelik döneminde ortaya çıkan önderler, köle emeğinin sömürülmesiyle kendilerini var eden önderlerdir. Bu yüzden köleci

sistemi esas almışlar, sistemlerini kölelik üzerinden kurmuşlardır. Bu sisteme önderlik yapan, köleci sisteme önderlik yapandır. Tabii bu süreçte köleci sisteme karşı çıkışlar da olmuştur. Kölelere önderlik yapanlar ortaya çıkmıştır. Spartaküs (Spartacus) kölelere önderlik yapan liderlerden biridir. Spartaküs, köleci sisteme karşı kölelere önderlik yapmıştır. Yine peygamberler ortaya çıkmıştır, İbrahim peygamber, önderlik özellikleri taşıyan ilk peygamberlerden biridir. Peygamberlerin çıkışı da köleliğe ve onun sistemine karşıdır. Feodal dönemde feodal önderliği esas alanlar vardır. Bunun yanında feodal sisteme karşı olan ve ezilenleri temsil eden önderler de olmuştur. Feodal sisteme karşı çıkanlar köylülere ya da halklara önderlik yapmış olanlardır. Yine dinlere, mezheplere önderlik yapmış olanlar vardır. Kapitalist dönemde de kapitalizme önderlik yapanlar olmuştur. Bunlara burjuva önderler denilmektedir. Bunun yanında proletaryaya önderlik yapanlar vardır. Bunlara da proleter önderler denilmektedir. Günümüzde de Rêber APO Önderlik yapmaktadır. Aynı zamanda yaptığı önderlikle, bir önderlik duruşu geliştirmek istemektedir. Rêber APO'nun geliştirmek istediği önderlik, toplumun ezilen alt kesimini esas alan önderliktir. Biz buna halkların önderi diyoruz. Bu önderlik duruşu tümüyle özgür yaşamı, özgür kişiliği ve özgür toplumu benimser. Önder APO'nun da yaptığı budur.

Bir de tarihsel önderler vardır. Mesela Hz. Muhammed tarihsel bir önderdir. Çünkü yüzyıllar boyu toplum üzerinde etki bırakmıştır. Belki Araplar içerisinde ortaya çıkmıştır, fakat yaptığı önderlik sadece Araplar için değildir. Diğer halklar tarafından da kabul edilmiştir, halende kabul edilmektedir. Bu yüzden tarihsel bir önderdir. Mesela, sosyolojide Marks, Lenin, Engels gibi önderler vardır. Müzikte Mozart akla gelir. Felsefe dendiğinde Sokrates, Eflatun, Aristoteles akla gelir. Endüstri dendiğinde Amerika, Fransa, İngiltere akla gelir. Yine neolitik devrim dendiğinde akla Kürtler gelmektedir. Mi-maride Leonardo da Vinci, demokraside J.J Rousseau tarihsel önderlikler olarak ilk akla gelenlerdir. Bu isimler tarihe damgalarını vurdukları için daima akla gelirler. Böylelerine tarihsel önder deniliyor.

Kısa değinmeler biçiminde de olsa Kürdistan'daki önderlikler üzerinde de durmak gerekir. Kürt tarihine baktığımızda, klasik ve modern olmak üzere iki farklı önder biçimiyle karşılaşırız. Kürt halkı

yüzyıllarca dışarıdan gelen saldırı ve işgallere karşı durmuştur. Direnişini aşiret ve kabile biçimleriyle ortaya koymuş ve günümüze kadar getirmiştir. Kürtlerin bu direnişlerinde zaman zaman işbirliği içerisinde oldukları görülür. Dışarıdan gelen saldırılara karşı bazen tek başlarına mücadele ettikleri olmuştur. Bu kabilelere günümüzde de rastlamak mümkündür, fakat ilk başlardaki gibi güçlü değildir. Birçok özelliğini kaybetmiş, değişime uğramış, yozlaşmış, fakat yine de Kürdistan'da varlık gösterebilmiştir.

Kölecî dönemde Kürtler, Asurilere karşı Babillilerle ittifaka girmiştir. Kürtler, Asur tehlikesini ancak böyle ortadan kaldıracılabilmişlerdir. Yine bir dönem Kürtlerin Persler ile ittifaka girdiği biliniyor. Tarihini araştırdığımızda, Kürtlerin, Osmanlı dönemine kadar daima ittifaklar içerisinde olduğu gerçekliğiyle karşılaşırız. Kürtler yaşamlarını devam ettirebilmek için ittifaklara girmişlerdir. Osmanlıların bölgede hakimiyetlerini kurmaları ve İslamiyet'in yayılım göstermesiyle birlikte, Kürtler Osmanlılarla birlikte hareket etmeye başlamıştır. Kürt toplumu bu süreçte kimi değişimler yaşamıştır. Sınıflaşmanın güç kazanmasıyla, Kürt egemenlerinde de değişimler yaşanmıştır. Kürt egemenleri eskiden olduğu gibi güçlerini toplumda bulmamışlardır. Kürt egemenlerinin Osmanlılarla girdiği ittifak, da-ha önce Babil ve Perslerle girilen ittifak gibi değildir. Babil ve Perslerle gerçek bir ittifak yapılmıştır. Fakat Kürt egemenlerin Osmanlılarla girdikleri ittifak tümüyle Osmanlı'nın hizmetine girmeyi amaçlamıştır. Kendi menfaatlerini de bu biçimi ile korumak istemişlerdir. Bu durum Kürt toplumunda önemli bir değişimi ifade eder. Bu değişimle birlikte Kürt toplumu özgürlüğünü kaybettiği gibi, Kürt önderliği de önderlik olmaktan çıkmıştır. Artık tümüyle dış gücün hizmetine giren reel bir durum söz konusudur. Bu nedenle Kürt toplumunda önderlik, İslamiyet ve Osmanlılarla birlikte zayıflamıştır.

Eğer bir toplum önderliğini kaybederse ya zayıf düşer, ya da ortadan kalkar. Kürtler ortadan kalkmadı, ama çok zayıfladı. Kürtlerin bu konuma gelmesinin temel nedeni, önderliğini kaybetmesi, öndersiz kalmasıdır. Bu durum Kürt toplumunun üst tabakasında ihanetçiliği geliştirirken, alt tabakada, yani ezilen kesimde yoksulluğun boy göstermesine neden olmuştur. Alt toplum demokratik komünal değerleri hep korumuştur. Kürt egemenleri ise kendilerini bu değerlerden kopararak, ihaneti geliştirmişlerdir. Bu,

Kürt toplumunda önemli bir değişimi ifade ediyor. Günümüzde yaşanan sorunların nedenleri, kaynağını buradan almaktadır. Kürt egemenleri, Kürtleri ortadan kaldırma rolüne soyunmuştur. Çünkü esas aldığı ihanettir. Egemenlerin yanında kendi halkına karşı savaşmak, en büyük ihanettir. Kürt egemen sınıfından çıkan önderler, Kürt halkının önderlikleri olmadıkları gibi, Kürt önderliklerini de ortadan kaldırma arayışı içerisine girmişlerdir. Esas aldıkları egemenlerin siyasetidir. Bu zeminde Kürt toplumunda sahte önderlikler de ortaya çıkmıştır. Bu yüzden Kürt egemenlerinin önderlikleri sahtedir, egemenlerle, düşmanla birlikte hareket edendir, halklara karşıdır. Halk için hiçbir değer oluşturmazlar. Kürt egemenleri menfaatlerini sistem egemenlerinde buldukları için daima halkın karşısında olmuşlardır. Tabii bu, Kürtler için ciddi bir durumdur.

Buradan hareketle, Önderlik konusunda Kürdistan'da köklü sorunların olduğu gerçekliği karşımıza çıkar. Eğer Kürtler imha olma noktasına gelmişlerse nedeni budur. Tarihte önderliksiz kalanlar ya çok zayıf düşmüşler, ya ortadan kalmışlar, ya da çok büyük sorunlarla karşı karşıya kalmışlardır. Önderlikleri olan, önderlerini yaratanlar ise çok fazla sorun yaşamamıştır. Kürt önderlerinin ortadan kalması, egemenlerin hizmetine girmesi, Kürtleri imha noktasına getirmiştir. Aynı zamanda Kürtleri ideolojisiz, felsefesiz, siyasetsiz, örgütsüz bırakmıştır. Bu da ciddi sorunları yaşamak, imha olmak anlamına gelir. Önder APO, Kürtlerin önderlerini kaybetmesi ve imha olma konumuna gelmesine müdahale etti. Önder APO'nun çıkışı, Kürtlerin ortadan kalmasına müdahale etmenin sonucudur ve Önder APO, bu konuda yeni bir önderlik yaratmıştır.

Önderler istediği zaman ortaya çıkmazlar. Eğer bir toplumda büyük bir düşüş olmuşsa, çelişkiler derinleşmişse, ahlaksızlık büyümüşse, var olan düzen yaşanılmaktan çıkmışsa, önderlerin ortaya çıkma zemini oluşmuş demektir. Bunu gören, hisseden, yaşayan, onun duygu, düşünce, örgüt, eylem, yaşam, ahlak, kültür ve iradesini kendinde geliştiren kişiler ancak bu soruna cevap olabilir. Demek ki önderlikler böylesi koşullarda ortaya çıkıyor. Eğer toplumun tüm varlık koşullarının ortadan kaldırıldığı bir zamanda önderlikler ortaya çıkmazsa, orada halk kaybetmiş olur. Yine bu zeminde ortaya çıkacak bir önder, tarihi terine çevirme imkânını

elinde bulundurabilir. Zaten bu koşulları yaşayan bir halkta, toplumda ortaya çıkan bir önderlik tarihin seyrini değiştirme gücünü ortaya koyamazsa, o halk kaybetmeye mahkûm olur. Tarih bu konuda örneklerle doludur. Önderi savunamayanlar halklar da kaybetmeye mahkûmdur. Önderliklerini güçlendiremeyenler ise, sorun yaşamışlardır. Bu yüzden önderliksiz yaşam olmaz. Halklar için önderlik, yaşamanın nedenidir. Kürtler bunu bugün daha iyi anlıyor. Eğer Kürtler bugün; “Önderliksiz yaşam olmaz” diyorlarsa, nedeni bu gerçeklikte yatmaktadır. Çünkü ölümden Önderlik ile kurtulduklarını gördüler. Ayağa kalkmaları ve yaşamaları Önderlik sayesinde oldu. Önderlik ortaya çıkmayana kadar, Kürtlerin değerleri ayaklar altındaydı. Kimse bunun hesabını sormuyordu. Kürtler var mı, yok mu bunun hesabı bile yapılmıyordu. Önderlik vermiş olduğu mücadeleyle Kürt halkına kimlik kazandırdı. Yozlaştırılan değerleri korudu.

Önderlik uluslararası komplo ile yakalandığında halk ayağa kalktı. Büyük serhildanlar gerçekleşti. Önderlik, ölmek üzere olan bir halkı, tekrardan canlandırdığı için, halk, önderliğine sahip çıktı. Önderlik meselesini en iyi anlayan Kürtlerdir. Bu yüzden Kürt halkı, Önderliğe olan bağlılığını daima ortaya koymuştur. Önderliğe yapılan saldırıların kapsamlılaştığı dönemlerde, halkın Önderliğe olan bağlılığı zayıflamamış, tersine daha da güçlenmiştir. Düşman, Önderliği halkın gözünde karartmak için her türlü oyunu oynuyor. Fakat düşmanın yönelimleri halkta büyük bir tepkiye neden olmuştur. Düşmanın yapmak istediği sonuç almıyor, tersine, halkın Önderliğe bağlılığı daha da güç kazanıyor. Çünkü halkımız, varlığını Önderliğe borçludur, tüm yaşam damarlarını Önderlikte görüyor. Kürtler her türlü imha ve inkâr politikasına tabii tutulmuş, Kürtler en üst düzeyde düşürülmüştü, daha fazla düşürülme de söz konusu olamazdı. Kürtlere layık görülen işkence, hakaret, asimilasyon ve açlıkla terbiye etme politikasıydı. Onlara göre Kürtler, kendilerini egemenlerin hizmetine koymalı, onlar için çalışmalı ve onlar için yaşamalıydı. Önder APO tam da böyle bir süreçte ortaya çıktı.

Kürdistan'da gelişen Önderlik, bu dönemin koşullarında ortaya çıktı. Eğer bir halkın her şeyi asimile edilmiş, halkın değerleri adına geride hiçbir şey bırakılmamışsa, burada önderliklere ihtiyaç duyulur. Önder APO da bu ihtiyacı hissederek doğuşunu gerçekleştirmiştir. Bu yüzden Önder APO sorunu çözmek istedi.

Böylesi koşullarda önderliklerin ortaya çıkması kolay değildir. Tabii çıktıklarında da güçlü ve büyük çıkışlar yaparlar. Eğer bugün Kürdistan'da büyük bir Önderlik ortaya çıkmışsa, nedenini bu gerçeklikten almaktadır. Kürtlerin içerisinde bulundukları koşullar bu denli ağır olmasaydı, ortaya çıkacak olan önderlik de bu denli güçlü olamazdı.

APOCU Önderlik, demokratik komünal yaşam anlayışını benimsedi. İnsanlığın tarih boyunca demokrasi, özgürlük, adalet, barış ve eşitlik için savaştığı ve bunun sonucu olarak değerlerin yaratılmasını, Önder APO esas aldı. Önder APO bu değerleri bilim ve teknikle birleştirdi. Önder APO doğuşunu bu zeminde gerçekleştirdi. Bu yüzden Önder APO'nun doğuşu büyük olduğu gibi, yaşanan gelişmeler de büyük oldu. Önder APO'nun toplumda değişimler yaratması, kaynağını buradaki güçten alıyor. APOCU Önderlik her ne kadar Kürdistan'da ortaya çıkmışsa da, dar anlamıyla sınıf, ulus, cinsiyet, din, bilim ve milliyet gibi oluşumlar üzerinden gelişme göstermemiştir. Tam tersine, bunlarla savaş halinde olunan bir süreçte doğuş gerçekleşti. Bu yüzden Önder APO, dar anlamıyla bir önder değildir. Sadece Kürdistan'ın önderi de değildir. Eğer önderliksel çıkışında sadece Kürtleri esas almış olsaydı, Kürtler içerisinde de salt bir sınıfı benimseseydi, ya da bir cinsin, dinin, mezhebin savunucusu olsaydı, hiçbir zaman önderliksel doğuşu ve çıkışı bu denli büyük olmazdı. APOCU Önderlik alt toplumu, yani ezilen toplumu, bunun yanında demokrasi, özgürlük, adalet, barış ve eşitliği kendisi için vazgeçilmez olarak gördü. Önder APO böylesi kapsayıcı önder özelliklerinden dolayı, Kürdistan ve Ortadoğu sınırlarını aşarak tüm insanlığa hitap eder konuma geldi. Eğer bu gerçekliği iyi anlayamazsak, Kürdistan'daki Önderliği, PKK'deki Önder APO önderliğini ve gerçeğini anlayamayız.

ÖNDERLİĞİN BİRİNCİ DOĞUŞ AŞAMASI

Önderliğin birinci doğuş aşamasına değinmek gerekir. Önder APO'nun gözlerini dünyaya açtığı ortam, daha önce neolitik devrimin yaşandığı bir yerdir. Neolitik devrim, insanlık tarihinde önemli bir yere sahiptir. Yapılan araştırmalara göre de neolitik devrimin merkezi Urfa'dır. Önder APO Urfa'da dünyaya geldi. Yani neolitik devrimin merkezinde dünyaya geldi. Neolitik devrimin etkileri halende o bölgede yaşanmaktadır. Dünyaya geldiği köyde neolitik devrimin etkileri kimi yönleriyle şu an bile yaşanmaktadır. Tabii o bölgede sadece Kürtler değil, Kürtlerle birlikte Ermeni, Asuri, Türk ve Türkmenler de yaşamaktadırlar. Bu da bir zenginliktir. Sadece bir halk içinde dünyaya gelmekle, birkaç halk içinde dünyaya gelmek arasında büyük fark vardır. Çünkü farklı halklardan, kültürlerden alacağın, senin zenginliğin olacaktır. Önderliğin dünyaya geldiği bölgede aşiret, kabile, aile, din ve çeşitli mezhepler bulunmaktadır. Bu konuda da bir zenginlik var. Farklı sınıflar da bölgede yaşamını sürdürmektedir. Bu sınıflar arasında da çatışmalar vardır. Birey ile top-lum, toplum ile devlet, alt ve üst toplum ve cinsler arasında yaşanan ciddi ilişkiler söz konusudur. Ekoloji ve kültür ilişkileri yaşanmaktadır.

Önder APO, tüm bu ilişkilerin yaşandığı bir köyde dünyaya geldi. Önderliğin dünyaya geldiği bu bölge, içerisinde birçok ilişki ve zenginliği barındırmaktadır. Bu ilişki ve zenginliklerin Önderliğin şekillenmesinde ve gelişmesinde etkileri vardır. Önderliğin

temelinin dar olmaması, düşüncelerinde evrenselliği yakalaması, bu gerçeklik ile bağlantılıdır. Önderlik edinmiş olduğu evrensel karakteri, dünyaya geldiği ortamdan almıştır. Böylesi bir yerde dünyaya gelmeseydi, evrenselliği bu denli yakalaması zorlu olacaktı, ya da çok zayıf bir evrensellik kendisini gösterecekti.

Önderlik daha yedi yaşındayken etrafındaki yaşamı yaşam olarak kabul etmedi. Herkesin yaşam olarak kabul ettiğini Önderlik kabul etmiyordu. Önderlik, “Var olan yaşam, yaşam değildir. Yaşama ihanet edilmiştir” dedi. İhanet edilen yaşamda da yaşanamazdı. İhanete uğrayan yaşamı kabul etmek, ihanet etmek demektir. Bu yüzden Önderlik; “yaşama ihanet edilmiştir, bu yaşama yaşam demem, bu yaşamı yaşamam” dedi. Mademki yaşama ihanet edilmiştir, bu yaşamda yaşanmaz o zaman yaşam nedir? Yaşanan çelişkiler Önderliği yaşamı sorgulamaya götürmüştür. Önderlik, yaşam adı altında yaşanan yaşamın zehir olduğunu görmüştü. Bu yaşam her gün öldüren yaşamdır. İçerisinde moral, güzellik, coşku yoktur. Her gün öldüren bir yaşamdır. Bu yüzden Önderlik var olan yaşamı reddediyor. Peki, bunun alternatifi nedir? Zaten Önderliğin daha sonraki süreçlerde üzerinde rafineleşeceği konu da bu olacaktır. Önderlikte yaşama tutku düzeyinde olan bağlılık, kaynağını buradan alır.

Önderlik daha bu dönemde özgür yaşamı esas alıyor. Tabii özgür yaşam için de arayışlar içerisine giriyor. Önderlik, “bu yaşam, yaşam değildir, kabul etmiyorum” diyerek kendi alternatifini arama arayışına girdi. Var olan yaşamı kabul etmediği için de, özgür yaşam alternatifini geliştirmek istedi. Eğer alternatif yaşamı geliştirebilirse onu yaşayacak, geliştiremezse de, var olan yaşamı yaşamayacaktı. Bu yüzden alternatif yaşam arayışı içerisinde olacak ve herkesi de buna çekmek isteyecekti.

Tarihe baktığımızda, insanlar var olanı kabul etmediklerinde, arayışlara girmiş ve inzivaya çekilmişlerdir. Dervişler, peygamberler örneği böyledir. Kendilerini var olan yaşamın etkilerinden kurtarmak için, o yaşam ile tüm ilişkilerini kesmiş, alternatiflerini de geliştirebilmişlerdir. İnzivaya çekilenlerin esas aldıkları budur. Önderliğin yaşama ilişkin alacağı karar, peygambervari olacaktır. Ya var olan yaşama alternatif bir yaşam oluşturarak herkesi bu yaşama çekecek, ya da inzivaya çekilecek. Önderliğin verdiği karar buydu.

Yaşam, ancak toplumla mümkün olabilir. İnsanlık, toplumsallık dışı bir yaşamı benimseyemez. İnsan, ancak toplumla insan olabilir. Yaşam toplumla var olabilir. İnsanlık için bunun dışında bir yaşam olamaz. Önderlik daha bu dönemde “kendi toplumsallığımı nasıl oluşturacağım?” arayışı içerisine girmiştir. Yaşanan toplumsallık isim olarak toplumsallık olabilir, fakat içerik bundan uzaktır. Zaten böyle oldu mu da, ölümü her gün yaşamış olursun.

Egemenler Kürt toplumsallığını parça parça etmişlerdi. Toplumsallık adına geride hiçbir şey bırakılmamıştı. Toplumsallığın dağıtıl-masıyla, Kürt insanı insanlıktan çıkarılmıştı ve yok olmaya doğru gi-di-yordu. Bu yüzden sömürgeci, işgalci, egemen güçler Kürtleri insan olarak görmüyor, hayvan olarak görüyordu. Kuyruklu Kürt demelerinin nedeni de budur. Çünkü toplumsallığını kaybeden toplum, aynı zamanda insanlığını da kaybetmiş demektir. Böyle oldu mu insan ile hayvan arasında pek bir fark kalmaz. Toplumsallığı dağıtıldığı için, Kürtlere hayvan muamelesi yapılıyordu. Önderlik bunu görmüştü. Önderlik, paramparça edilen toplumsallığı yeniden nasıl düzeltebilir ve insanlığı tekrardan kendi esasları üzerinde oluşturabilirdi? Arayışı buna yönelikti. Bu da toplumsallığın özgürlük eksenine oturtulmasıyla mümkün olabilirdi. Toplumsallığı özgür yaşam ilkeleriyle geliştirirsen, bu sorunları aşabilirsin. Önderlik bu yaşama karşı çıkarak, alternatif yaşam arayışı içerisine girdi. Yeni bir toplumsallık oluşturmak gerekiyordu. Alternatif olabilmek için öncelikle kendi toplumsallığını oluşturmak gerekirdi. Önderlik kendi toplumsallığını hangi temel ilkeler üzerinden geliştirmek istedi? Bu soruya Önderliğin yaşamı ele alınarak cevap bulunabilir.

Önderlik ilk önce, köyde kendisine arkadaş grupları oluşturmak istedi. Bunun için çok çalıştı. “Köydeki çocukları kendi etrafında nasıl toplayacak, kendi toplumsallığını nasıl oluşturacaktı?” Önderliğin zihnindeki sorular bunlardı. Köydeki çocuklarla bu denli ilişkiye girmesinin nedeni de buydu. Bununla kendi toplumsallığını yaratmak istiyordu. Önderliğin ailesinin kan davalıları vardı. Önderlik köydeki çocuklarla ilişkiye geçerken, düşman oldukları ailenin çocuğuyla da ilişkiye giriyordu. Annesi ve ninesi buna karşı çıkmasına rağmen, Önderlik kendi toplumsallığında ısrar ediyor. Annesi ve ninesi Önderliğe; “Sen düşmanımızın çocuğu ile nasıl oluyor da ilişkiye geçiyorsun” diyorlardı. Hatta Önderliğe hain bile

deniliyordu. Önderliğin kendi toplumsallığında kan davahıları olan ailenin çocuğuyla ısrarla arkadaşlık yapmak istemesi, aile tarafından çok sert karşılanmıştı. Kovulma tehdidinde bile bulunmuşlardı. Fakat Önderliğin tüm çocuklarla ilişkide olma ısrarı devam etmiştir.

Hasan BİNDAL Önderliğin arkadaşıdır ve düşman ailedendir. Hasan BİNDAL arkadaş, şehit düşene kadar da Önderlikle arkadaşlık yapmaya devam etmiştir. Önderliğin annesi ve ninesinin karşı çıkışlarının nedeni budur. Fakat Önder APO kendi toplumsallığını oluşturmada ısrar etmiştir. Önder APO, annesinin anlayışının dışında bir anlayışı benimsemiştir. Toplumsallığını oluşturması için annesine karşı çıkmıştır. Annesinin dayatmalarını kabul etmemiştir. Neden annesine karşı çıkıyordu? Gerçekten de annesine karşı mı çıkıyordu? Hayır. Önderlik, annesinin şahsında var olan yaşama ve toplumsallığa karşı çıkıyordu. Önderliğin annesi ise, var olan yaşamı Önderliğe dayatıyordu. Var olan yaşamın kültürünü, ahlakını ve kişiliğini dayatıyordu. Hâlbuki ortada toplumsallık diye bir şey yoktu. Kürt toplumsallığı dağıtılarak yerine Türk toplumsallığı geliştirilmek isteniyordu. Yaşam dağıtılmış, yaşama ihanet edilmişti. Kürt ve Kürdistan adına ne varsa ayaklar altına alınmıştı. Yaşanan gerçeklik buydu. Var olan toplumsallık, yaşam her yönü ile Kürtlere karşıydı ve sömürücü-egemen güçlere hizmet ediyordu. Önderliğin annesine karşı çıkmasının ardında yatan gerçeklik de buydu. Yoksa gerçek anlamda annesini reddetmiyordu. Önderliğin karşı çıktığı, verili yaşam anlayışı ve dağıtılmış toplumsallıktı. İsteddiği yaşamı ve toplumsallığı gerçekleştirmek için annesine karşı çıkıyordu. Önderlik, “annemin bana verebileceği pek bir şey yoktu” dedi. Önderliğin annesinin kendisine vereceği işgalcilerin, egemenlerin kültür ve ahlakıdır. Tabii anne bunun farkında değildir. Anne kendinde ısrar ediyordu. Önderlik ile annesinin çelişkisi bu konuda derinlik kazanıyordu. Önderliğin annesi bilinçsiz bir şekilde düşmanın kültür, ahlak, yaşam ve kişiliğini Önderliğe dayatıyordu. Önderliğin kabul etmediği de buydu.

Önderlik toplumsallığını oluşturabilmek için kendi etrafında arkadaş çevresi oluşturmak istiyordu. Çünkü toplumsallığını, geliştireceği arkadaş çevresiyle gerçekleştirmek istiyordu. Önderliğin arkadaşlık arayışları buradan başlamıştır. Önderlikte arkadaşlık çok önemlidir. Daha ilk adımında yaşama, arkadaşlığa,

halka, toprağa ve insanlığın değerlerine ihanet etmeyeceğini ortaya koydu. Önderlik bunları olmazsa olmaz ilkeler olarak ele aldı. Önderliğin ve PKK'nin yapılanmasında bu ilkeler esas alınmıştır. Bu yüzden Önderlikte, özgür yaşamda ısrar sürekli. Özgür yaşamın dışında hiçbir yaşamı kabul etmeme vardır. Önderlikte her şey özgür yaşam içindir. Önderlik için her şey buna hizmet etmelidir. Özgür yaşama hizmet etmeyen doğru olmayandır. Önderliğin yaklaşımı budur. Bu nedenle özgürlükten hiçbir zaman vazgeçmeyecek, özgürlük için yaşayacak ve özgürlük için ölecektir. Bunun dışında herhangi bir yaşamı ya da ölümü kendisine haram kılacaktır. Önderliğin bunca yıl özgürlükten vazgeçmemesinin nedeni budur. Kendisini, partiyi, halkı satmamışsa, başkalarının hizmetine koymamışsa, nedeni bundandır.

Önder APO Arkadaşlığı

Savunmak ve Geliştirmek için PKK'yi Kurdu

Önder APO da arkadaşlık çok güçlüdür. Önderlik arkadaşlık için yaşayacaktır. Arkadaşlığa hiçbir zaman ihanet etmeyecek ve ona ters düşmeyecektir. Arkadaşlığa nasıl ihanet edilmez? Arkadaşlığa değer vererek. Arkadaşlığa değer vermek kişiden neyi ister? Arkadaşını daima savunmayı, geliştirmeyi ve onu çözüm gücü haline getirmeyi ister. Arkadaşını daima yaşatacaksın, onu tehlikelerden savunacaksın. Önderlikte özgür yaşamda olan ısrar kadar, arkadaşlıkta da ısrar vardır. Önderlik, arkadaşlığı savunmak ve onu geliştirmek için PKK'yi kurdu.

Haki KAREER Önderliğin en yakın arkadaşlarından biriydi ve şehit düştü. Önderlik Haki arkadaşı yaşatmak için PKK'yi kurdu. Haki KAREER daha mücadelenin en başında Önderlikle arkadaşlık yapmıştı. Bunun için Önderlik, Haki KAREER arkadaşın şahadetinin anısından hareketle PKK'yi kurdu. Haki KAREER PKK oldu. Amed zindanındaki arkadaşlar büyük bir direniş örneği sergilediler. Direnişleriyle parti ve halkı savundular. Parti ve halkı savunmak için kendilerini erittiler. Bu yüzden ölüm orucuna girdiler, kendilerini yakıp şehit düştüler. M. Hayri DURMUŞ ne demişti? "Parti sesimizi, çılgığımızı dünyaya duyurmalı" demişti. Önderlik bu direnişi, bu istekleri kendisi için emir olarak algıladı. Zindanda direniş gösteren arkadaşların sesini dünyaya duyurmak için de, 10 Ağustos Atılımı'nı geliştirdi. Önderlik, direniş gösteren arkadaşları böyle yaşattı.

Demek ki Önder APO da arkadaşlık, bu denli güçlüdür. Önderlik daima arkadaşlık için yaşayacaktır. Arkadaşlık için yaşamak, arkadaşını büyütmek ve yüceltmek anlamına gelir. Biz kendimize “Önderliğin arkadaşlarıyız” diyoruz. Peki, biz arkadaşlığı Önderlik gibi yaşıyor muyuz? Mademki Önderliğin arkadaşısınız diyoruz, o zaman kendimizi sorgulamamız gerekir. Önderliğe bağlı olduğumuz, doğru bir arkadaşlık kurduğumuz ortaya çıkmalı. Gerçek arkadaşlık sadece konuşmayla olmaz. Kabul ettiğimiz Önderlik, her şeyi ile arkadaşlık için yaşayacak, arkadaşlığa büyük saygı gösterecek ve biz de arkadaşlığa saygı göstermeyelim, ya da arkadaşlığa kendimize göre yaklaşalım. Arkadaşımıza komplo yapalım, arkasından her türlü fitne-fesatlığı yapalım, onun yerine geçmek için elimizden gelen her şeyi yapalım, arkadaşımızla ilgili olmayalım, onu zayıflıkları, eksiklikleri ve yanlışlıklarıyla yaşatalım ve daha sonra da; “biz Önderliğin arkadaşısınız” diyelim. Bu, Önderliğe karşı çıkmadır. Gerisi sadece söylemdir, kandırmadır. Gerçekten “ben Önderliğe bağlıyım, onun arkadaşımı” diyen lafta kalmaz. Önderliğe olan bağlılık, kurulacak arkadaşlık ilişkisiyle gösterilebilir. Arkadaşının ne yaşadığını bilmek zorundasın. Arkadaşımızdaki eksik, yanlış ve yetmezlikleri ortadan kaldırmak, onda güçlü bir kişilik yaratmak başıca arkadaşlık görevlerimizdir. Eğer böyle yaparsak Önderliğe bağlı olmuş oluruz. Önderliği kabul edenler, kendilerinde her türlü sorgulamayı yaşamak zorundadır.

Önderlik yaşamı anlamak, onu kazanmak için büyük bir sorgulama yaşadı. Zaten sorgulamayı yaşayan insanlar olay-olgulara anlam verebilir. Önderlikte anlam verme çok önemlidir. Anlam gücü dediğimiz olay da budur. Önderlik, “anlamak yapmaktır” diyor. Anladığını yapabilirsin. Anlamadığını yapamazsın. Yine anladığın kadar onu pratiğe koyabilirsin. Bu yüzden Önderlikte anlamak ve anlamamanın gücünü oluşturmak, temel bir ilke olarak karşımıza çıkar. Ben Önderlikle arkadaşlık kurmak istiyorum diyenler, bu gerçekliği göz ardı edemez. Prensip olarak yaşamda sorgulama temel alınmalıdır. Böyle olursa yaşama anlam verilebilir. Önderlik neden böylesi büyük bir sorgulama içerisine girdi? Çünkü var olan yaşamı yaşam olarak kabul etmiyordu.

Önderlikte araştırma, inceleme ve arayış sürekli. Önderlikte herhangi bir konuda tatmin olma yoktur. Önderlik, araştırmalarında kimi sonuçlara vardığında “işte hakikat budur” demiyor. Bulduğu

sonucu hiçbir zaman yeterli görmediği gibi, her çıkardığı sonuçtan sonra “acaba bunu daha da güçlendirecek sonuçlar çıkarabilir miyiz?” arayışı içerisine girmiştir. Bu yüzden Önderlikte tatmin olma durumu söz konusu değildir. Her zaman kuşkulu yaklaşıp. Önderlik verili hakikati uzun süreli yaşamamıştır. Vermiş olduğu mücadelede hakikate ulaştığı zaman, “hakikat budur” dememiştir. Önderliğe gö-re hakikat, sürekli arayış içerisinde olmaktır. Çünkü başka hakikatlerde olabilir. Bu durum Önderliği sürekli araştırma, inceleme ve arayış içerisinde tutmuştur. Önderlikte durağanlığın olmaması, gelişimini sürekli kılmıştır. Ulaştığı yerde, acaba başka bir hakikat olabilir mi, düşüncesindedir. Önderlikteki yenilik, gelişim ve süreklilik kaynağını buradan almaktadır. Önderliğin tutucu olmamasının nedeni de budur. Tutuculuk, kendisine sınır koyan insanlarda gelişme imkânı bulur.

Önderlikte anlamı olmayan hiçbir şey yoktur. Önderlikte anlamsızlık, rahatsızlığın nedeni sayılır. Anlam vererek araştırma ve inceleme yapar. Önderliği geliştiren, ona güç veren ve çözüm gücü haline getiren de budur. Hareketin gelişmesi, güç kazanması, Önderliğin anlam verme karakteriyle bağlantılı bir durumdur. Çünkü bu hareketin Önderliğidir. Eğer Önderlik bunu yaşamazsa, harekette yaşamaz. Hareketin tüm saldırılara cevap vermesi ve ayakta durması, Önderliğin bu özelliğinden feyiz almaktadır. Başka türlü hareketin ayakta durması mümkün değildi. Kendimize “Önderliğin arkadaşınız, hareketi esas alıyoruz” diyoruz. Peki, bu konuda bizde yaşanan nedir? Kendimizi ne kadar sorguluyoruz? Yeniliklere açık mıyız, yenilikleri ne kadar gerçekleştirebiliyoruz? Ne kadar anlam verebiliyoruz, ya da anlama çabası içerisinde oluyoruz? Tüm bu soruları kendimize sormamız gerekir.

Önderliğin olay ve olguları ele alış tarzıyla kıyaslandığında, bizim olay ve olguları ele alış tarzımız oldukça zayıftır. Hatta bazılarımızda hiç yoktur diyebiliriz. Olanda da çok zayıf yaşıyor. Ortaya çıkardığımız sonuç ile tatmin oluyoruz. İki adım atarak, “tamam doğru olan budur, yeterlidir, başka bir doğru bize lazım değil” diyoruz. Bunların bizde yaşanması, kişiliğimizde tutuculuğu geliştirmiştir. Aynı zamanda kişiye yanlış yapma ve kaybetmeyi öncelikli seçenek olarak sunuyor. Bu nasıl arkadaşlık ve Önderliğe bağlılıktır? Önderliği esas alan bir militan, sürekli anlam verme çabası içerisinde olmalıdır. Sorgulamalı, araştırmalı ve arayış

içerisinde olmalıdır. Hiçbir zaman hakikat budur, hakikate ulaştım dememelidir. Daima hakikat arayışı içerisinde olmalıdır. Hakikat sürekli dir. Bunları uygulayarak ancak Önderliğin militanı olabiliriz.

Önderliğin yaşama yaklaşımı, sisteme karşıtlık temelindedir. Verili olan yaşamı kabul etmemesi, sistemi reddetmesi anlamına geliyor. Çünkü verili yaşam, sistemin yaşamıdır. Sistemin yaşamına kar-şı çıkmak, sisteme karşı çıkmayı ifade eder. Önderliğin sistemi benimsememesi, özenti duymaması, sistemin Önderlik ve hareket üzerinde etki bırakamaması, kaynağını bu temelden almaktadır. Önderlik, sistemin Kürdistan'da geliştirmiş olduğu yaşam anlayışını kabul etmedi. Bu yüzden sistem, hiçbir zaman Önderlik üzerinde hâkimiyetini kuramadı. Önderlik gün geçtikte kendisini sistemden uzaklaştıracak ve tüm ilişkilerini kesecektir. Bu da Önderlikte, sisteme alternatif oluşturacak arayışlar içerisine girme düşüncesini hâkim kılacaktır. Zaten alternatif yaşam arayışı içerisine girmek, alternatif sistem arayışına girmek demektir. Önderlik sistemle sürekli çelişkili ve çatışmalı olmuştur. Sistemini geliştirmesinin nedeni de budur. Önderlik sistemle çelişkili olmasaydı, kendi sistemini oluşturması da kolay olmayacaktı. Peki, bizde yaşanan nedir? Önderliğin arkadaşıyız, Önderliği esas alıyoruz, O'na sonuna kadar bağlıyız diyoruz. Buna rağmen sistemle olan ilişkilerimizi de kesmiyoruz. Özenti yi yaşıyoruz. Hatta başkalarının da sistemi yaşaması için teşviklerde bulunuyoruz. Bazıları çok fazla cesaret edemediği için etraflarında olanları teşvik ediyor. Sistemi yaşayanlar çoğaldı mı, kendileri de, sistemi rahatça yaşayabilme imkânına kavuşuyorlar. Teşviklerle kendisine ortam hazırlayanlar çoktur. Buradan hareketle, Önderliğin sistemine girmediğimiz ortaya çıkıyor. Bu nasıl Önderliğe bağlılıktır, Önderliğe arkadaş, yoldaş olmaktır? Önderlikle arkadaş olan, Önderliğe bağlı olan her yönüyle sistemden kopandır. Sistemle ilişkilerini koparmayan, Önderlikle arkadaş olamaz. Dolayısıyla Önderliğe bağlı olduğunu da iddia edemez. Önderlikle arkadaşlık yapmak isteyen, Önderliğin sistemini yaşamalı ve yaşatmalıdır. Bunun dışındaki her şey sahte bir arkadaşlık, bağlılık olur.

Sahte arkadaşlık beraberinde ölümü, komployu getirir. Kürdistan'da oluşturulan zemin, zayıflıklar üreten bir zemindir. Sorun yaratan ve tasfiyeyi geliştiren bir zemindir. Çünkü düşman, Kürt insanını paramparça etmiştir. Bu nedenle zayıflatmış, takatsız

bırakmıştır. Bunların yaratmış olduğu tahribat, Kürt insanında kendine güveni ortadan kaldırmıştır. Bu yüzden Kürtlerde kendine güvenmeme, çözüm gücü haline gelememe, bu gücü kendinden yoksun görme ve sürekli dış güçlere bel bağlama oldukça güçlüdür. Bu durum tasfiyeciliğı geliştirir. Dışarıdan gelen baskılar da yoğunlaşınca, var olan zemin tasfiyeciliğı daha da güçlendiriyor. Örgütsel savaş, eleştiri-özeleştiri bunun için gereklidir. Tasfiyeciliğın hâkim olmaması için zayıflıkların zemini ortadan kaldırılmalıdır. İdeolojik-örgütsel savaş konusunda güçlü bir mücadele verilmezse, eleştiri-özeleştiri derinliğine yaşanmazsa, Önderlik ve hareket zayıf düşer, dolayısıyla güçlenen tasfiyecilik olur. İdeolojik-örgütsel mücadele ve eleştiri-özeleştirmenin olmadığı süreçlerde, tasfiyeciliğın hâkim güç haline geldiğini biliyoruz. Bu gerçekliğı pratikte de görebiliriz. İdeolojik ve örgütsel mücadeleyi veren, eleştiri ve özeleştiriye esas alan, tasfiyeciliğın gelişmesine izin vermez. Yani çizgiden uzaklaşmamış, kopmamış olur. Bunu yapmayan bizden kopar. İhanete gitmenin nedeni budur. Önderlik rafineleştiiğı yoğunlaşmalarını kadroya da aktarmıştır. Bu da Önderliğin bir gerçekliğidir. Önderlik güç haline geldiğı konularda, hiçbir zaman sadece kendisini düşünerek hareket etmemiştir. Parti, kadro ve halk için bunu yapmıştır. Partinin, halkın ve insanlığın hizmetine koymuştur. Önder APO, ulaştığı seviyeyi kadro ve halka da yansıtmak istemiştir. Yıllarca bunun mücadelesini vermiştir. Attığı adımlarla kadro ve halkta kimi şeyleri gerçekleştirmiştir, fakat istediğı düzeyde olmamıştır. Bu da Kürt toplumsal gerçekliğiyle bağlantılı bir durumdur. Çünkü Kürt toplumunda büyük tahribatlar yaratılmıştır. Düşmanın yarattığı tahribatı bir çırpıda ortadan kaldırmak olanaksızdır. Ne kadar çalışırsan çalış, elde edeceğin sonuç, istediğın düzeyde olmayacaktır. Önderlik az çalışmadı. Kendisinin ulaştığı seviyeyi, kadro ve halkın seviyesi yapmak için büyük çaba sarf etti. Önderlik bunun için şahsi yaşamı kendisine haram kıldı, fakat elde ettiğı sonuç ona denk düşecek seviyede olmadı. Bu da söylediğim noktayla bağlantılı bir durumdur. Kürt insanında yaratılan tahribatın çeperi büyük olduğı için anlama geç oluyor, ya da bilinçsizce oluyor. Çok çalışıyorsun, fakat elde ettiğın sonuç çalışmana denk düşmüyor. Bu, toplumsal gerçekliğimizdir.

Kürt toplumu uzun süreli kölecı bir tarihi başka halklar gibi

yaşamamıştır. Fakat buna rağmen sömürgeci güçler tarafından her şeyi, hatta insanlığı bile elinden alınmıştır. Kürt insanı hayvanlığa doğru götürülmüştür. Önder APO, Kürt insanını bu konumundan çıkararak günümüze kadar getirmiştir. Hareketin militanları bu gerçekliği hiçbir zaman unutmamalı, kendisini kandırmamalıdır. “Ben çalıştım, sonuç aldım” denilmemelidir. Bu, büyük bir kandırmadır. Peki, biz bunu ne kadar esas alıyoruz? Kendimizde oluşturduğumuz gücü ne düzeyde arkadaşımıza ve halkımıza vermek istiyoruz? Bunun için vermiş olduğumuz mücadele ne düzeydedir? Bizde çoğunlukla yaşanan nedir? Kendimizde harmanladığımız gücü çoğunlukla kendimiz için kullanıyoruz. Bunu arkadaşımızın, halkımızın hizmetine koymak istemiyoruz. Arkadaşımızı, halkımızı geliştirmek istemiyoruz. Kendimize sermaye ediniyoruz ve ihtiyaçlarımız doğrultusunda kullanıyoruz. Çıkarlarımız için yaşıyoruz. Militanlık ve devrimciliği şahsımız için yapıyoruz. Bu da gerçekliğimizin, Önderlik gerçeği karşısında ne düzeyde olduğunu ortaya koyuyor. Bir de Önderlik gerçeğini yaşıyoruz, diyoruz.

Önderlikte Toprak Ve Ülke Anadır

Düşman Kürt insanını gerçekliğinden uzaklaştırmış, yerine kendi gerçekliğini hâkim kılmıştır. Bu yüzden Kürt insanı kendi toprağına ters düşmüştür. Yani kendi toprağının haini konumuna gelmiştir. Kürt bireyi, kendi toplumunun düşmanı haline gelmiştir. Kürt bireyi, kendi haini haline gelmiştir. Kürt, yaşamın haini olmuştur. Eğer biri sürekli başkası için yaşar ve onun için ölürse, o kişi ya da toplum kendi gerçekliğe ters düşerek hain olur. Kürt realitesi bunu ifade ediyor. Önderliğin kin ve nefreti de zaten buna yöneliktir. Önderlik toprağına, insanına, ülkesine ters düşeni kabul etmez. Çünkü o insan haindir. Önderlik gerçeği; toprağına ters düşene karşı çıkmak, nefret ve kin duymak ve bundan utanmaktır. Bu nedenle, Önderlikte toprağına, halkına, arkadaşına, değerlerine hiçbir zaman ters düşme olmamıştır ve olmayacaktır da. Çünkü daha ilk çıkışında “asla bunlara ihanet etmeyeceğim” demiştir. Çıkış, bu esaslar üzerinden gerçekleşmiştir. Önderlikte toprak ve ülke anadır. Nasıl ki, ana yaşamın kaynağı ise, toprak da yaşamın kaynağıdır. Toprağına ihanet eden, yaşama ihanet etmiş olur. Önderlik toprağına, ülkeye ters düşmemek, ona ihanet etmemek için savaşı, mücadeleyi esas aldı. İnsan toprağından koparsa, yaşamdan da

kopmuş olur. Kökünden kopmuş olur. Tabii böyle olunca, yaşamı da kaybetmiş olur. Bu nedenle, Önder APO'da toprağına, yaşamına ters düşmeme, bu uğurda mücadele temel bir ilkedir. Önderlik, eğitim ülkeye gönderdiği arkadaşlar için; "Sizin ülkeye gidip kökünüzü bulmanız, onu güçlendirmeniz gerekir" demiştir. Önderlik hiç kimsenin bir daha köksüz kalmaması için bunları söylüyordu. Nasıl ki bir ağaç kökünü, ruhunu toprağın altına koyuyorsa -yaşamın devamı için şarttır- siz de aynen bunun gibi yapmalısınız. Kökü toprağın altında olmayan ağaç nasıl ki kuruyorsa, siz de kurumuş olursunuz. Ruhunuzu toprağın altına yerleştirmelisiniz. Ruhunuzu toprağına bırakırsanız yeşerirsiniz. Önderlik bunları söylüyordu. Önderlikte ihanet olmamışsa, ihanete karşı büyük bir kin ve nefret duygusu yaşanmışsa ve onunla mücadele gelişmişse, bunun temelinde yatan gerçeklik belirttiğimiz bu husus olmaktadır.

Önderlik, üzerinde devletin kurulduğu sistemi hiçbir zaman benimsemedi. Önderlik çocukluğunda bile var olan sistemden nefret ediyordu. Sisteme alternatif olabilmek için yoğun bir çaba içinde oldu. Önderlikte ihanet kültürü gelişme göstermedi. Önderlik, "herkesin yaşadığı yaşamı ben yaşamayacağım" dedi. Sistemi reddetti. Bu yüzden ihaneti, yalancılığı, kandırmayı, ikiyüzlülüğü, ayarlamayı reddetti. Bunların hepsi kimin kültür ve ahlakıdır? Egemen sistemin kültür ve ahlakıdır. Egemen sistem, egemen sınıf hâkimiyetini iki yüzlülük, yalan, ayarlama ve kandırma üzerinden geliştirir. Başka türlü mümkün değildir. Bu nedenle kandırmayı, ikiyüzlülüğü esas alan kültür ve ahlak sisteme aittir. Halkların kültüründe ihanet, kandırma, iki yüzlülük, ayarlama, alavere-dalavere yoktur. Egemen sınıf, halkları kandırabilmek için bunları icat etmiştir. Bunun da iyi anlaşılması gerekir. Egemen sınıf zihniyetiyle yaşam süren insanlarda egemen kültür ve kişiliği görebiliyorsun. PKK'nin kültüründe ve kişiliğinde iki yüzlülük, ayarlama, alavere-dalavere yoktur. Bu kültürü hangi arkadaşta görürseniz, bilin ki o, hareketin kültürünü almamıştır, sistemin kültürünü almıştır. Onda sistem yaşıyor demektir. Bunu net bir şekilde tespit edebiliriz. Sistem kültürünü yaşayan birinin kişiliği de sistem kişiliği olur. Bu tür insanlar ne zaman fırsat görürlerse kandırma, ayarlama, alavere-dalavere gibi oyunlara girerler. Tarihe baktığımızda, egemenlerin iktidarlarını daima kandırma üzerine oturttuklarını görebiliriz. Böyle olmazsa egemenler kendi

iktidarlarını yürütemezler. Bu yüzden PKK içerisinde tehlikeli olan kişilik hangisidir? Ayarlama, kandırma, iki yüzlülük ve alavere-dalavereyi esas alanlardır. Böyleleri çetecilikle her türlü bozgunculuğu yaparlar. PKK'nin tarihine baktığımızda, böylelerinin çetecilik yaptığı, bozgunculuğa girdiği ortadadır.

Önderliğin özgür yaşama yaklaşımında ilkeleri vardır. Hatta bunu formüle etti. Önder APO ne dedi? “Ey yaşam, ya sana bir şeyler katacağım, ya da seni hiç yaşamamış sayacağım”. Bu bir ilkedir. Önderlik bu ilkeleri nasıl formüle etti? “Yaşam ya özgür olacak, ya da olmayacak.” Önderliğin yaşama yaklaşımı bu temeldedir. İlkelidir. Önder APO, bu ilkesinden hiçbir zaman geri adım atmadı. Önder APO, bu ilkeye göre yaşamıştır. Yaşamını da bu ilkeye göre örgütlemiştir. Bu ilkenin dışındaki bir yaşamı, kendisine haram kıldı. Önder APO'ya göre yaşam ya özgür olacak, ya da olmayacak. Önder APO'ya göre, ya yaşama bir şeyler katıp ona anlam vereceksin, ya da o yaşamı yaşanmamış sayacaksın. İlke budur. PKK'nin her militanı bu ilkeyi esas alacak ve ona göre yaşama yaklaşacak. Bunun dışında Önder APO ile arkadaşlık olmaz. Peki, bizde yaşanan nedir? Biz, “öylede yaşayabiliriz, böylede yaşayabiliriz” diyoruz. Biz de yaşanan ilkesizliktir. İlkesizlikle yaşadığımız yaşamın doğru bir yaşam olduğunu savunuyor ve bununla da Önder APO'nun arkadaşı olduğumuzu söylüyoruz. Önderlikle arkadaşlık böyle olmaz. Önder APO ile arkadaşlık, belirttiğimiz ilkeler çerçevesinde olur. Yaşama doğru yaklaşılmak isteniyorsa, Önder APO'nun yaşam ilkeleri mutlak surette benimsenmelidir.

Kürt insanı, nasıl bir yaşam sürdürdüğünü bilmiyordu. Yaşıyor muydu, yoksa ölü müydü bu da belli değildi. Önder APO, bunun da anlamına ulaştı. Kürt insanı yaşam ile ölüm arasında gidip geliyordu ve her gün ölümü yaşıyordu. Buna da “ben yaşıyorum” diyordu. Kimin için, ne için yaşadığını bilmiyordu. Yaşamı ya da ölümü kime hizmet ediyordu, bunun farkında da değildi. Tüm bunlar Önder APO'da anlam buldu. Önder APO ilk önce aile ve köy gerçekliğinden kendisini kurtardı. Peki, Önder APO neden aile ve köyden kopuşu esas aldı? Çünkü aile ve köydeki yaşamda özgür bir yaşamı seçeneği yoktu. Köy ve aileden ayrılmanın amacı budur. Önderliğin aile ve köye karşı çıkışının, bu yüzden yönünü başka bir yere verişinin nedeni budur. Önder APO'nun arayışı özgür bir

yaşama yönelikti. Bu durum aynı zamanda demokratik, komünal değerlerden kopuşu ifade ediyor. Devlete doğru gitme anlamına geliyor. Belki burada bilinçlilik durumu söz konusu değildir. Demokratik komünal değerlerden kopuş, yönünü devlete çevirmektir. Şehre yönelmek böyle ifade edilebilir.

Önderlik Felsefesinde Zayıflıklardan Utanmak Bir İlkedir

Önderliğin babası çok güçlü biri değildir. Zayıf bir kişiliğe sahiptir. Anne ise otoriterdir, güçlüdür. Hem babanın hem de annenin Önderlik üzerinde etkileri olmuştur. Önderlik, annenin otoritesinden nasıl çözüm gücü haline geleceğini, babasının zayıflığından da, güçlü bir kişiliğin nasıl yaratılacağını öğrendi. Bunlar Önderlikte birer ilkedir, daha sonra PKK'nin de ilkeleri olacaktır. Önderliğin ilkeleri PKK'nin ilkeleridir, Önderliğin özellikleri PKK'nin özellikleridir, PKK gerçekliği Önderlik gerçekliğidir. Önderlik ve PKK ayrı ele alınamaz. Önderlik gerçeği ile PKK gerçeği yüzde yüz aynı değildir, ama ayrı da değildir. Önderlik zayıflıklar ve düşüşlerden kendisini arındırmıştır. Buradaki öğretmeni babasının zayıf kişiliğidir. Bu yüzden Önderlik zayıflıktan, düşüşten, egemen güçlerden daima utanacaktır. Bunu da kin ve nefretin sebebi yapacaktır. Önderliğin, PKK'nin çıkışında bu duygu vardır. Önderlik kendisini bu utançtan, köleliliği ve zayıflığı reddederek, bunun yerine özgür bir toplumu, özgür yaşamı benimseyerek kurtaracaktır. Önderlik, Kürt insanının içinde bulunmuş olduğu durumdan utandı. Kürtleri bu konumdan çıkarmak için de büyük bir mücadele başlattı.

Zayıflıklardan kendimizi nasıl kurtaracağımızı, kendimizi, örgütü, toplumu nasıl güç haline getireceğimizi sorgulamıyoruz. Düşüşlerden utanmıyoruz. Bunu da mücadele etmenin nedeni haline getirmiyoruz. Yanımıza güçlü arkadaşlar gelmesini, imkânlarımızın iyi olmasını istiyoruz. Yaptığımız arkadaşlık budur. Arkadaşlarımız ve kurumlarımız kendi zayıflıklarını, yanlarında bulunan zayıf arkadaşlarla izah ediyorlar. Zayıf arkadaşlarını başka yerlere göndererek, kendi zayıflıklarını kamufle ediyorlar. Arkadaşımızdır, yanımızdadır, zayıflıkları vardır, onu zayıflıklarından kurtarmamız gerekir, eğer zayıflıklarından kurtarmazsak bize zarar verir, ne yapıp edip bu arkadaşı bulunduğu konumdan çıkarmak gerekir gibi düşüncelere kapılma ihtiyacı

hissetmiyoruz. Kolaya kaçarak zayıf olan arkadaşımızı başka bir yere gönderiyoruz. Bundan da utanmıyoruz. Bizim yaptığımız budur. Sorunları olmayan, güçlü arkadaşları daima istiyoruz. Arkadaşlarımızın yaptığı budur. Bu yaklaşımın Önderlik ile hiçbir alakası yoktur. Önderliğin yaklaşımı bu değildir. Önderlik daima zayıf olanı güçlendirir, onda güçlü bir kişilik yaratır. Önderlik, “bu zayıftır, işe yaramıyor, bunu başka bir yere atayım” dememiştir. Bu yaklaşım Önderliğin ilkelerine ters bir durumdur. Maalesef bizde yaşanan da budur. Önderliğe arkadaşlık yapmak, Önderliğe sonuna kadar bağlıyım demek, bu değildir. Önderlik zayıf olanı güçlendirmeyi kendisine vazife olarak görüyor, biz ise görmüyoruz. Bizim yaptığımız, kendimizi zayıf olandan kurtarmaktır. Sonra da sonuna kadar Önderliğe bağlı olduğumuzu dile getiriyoruz. Eğer arkadaşlar dikkat ediyorsa, Önderliğe ters bir konumdayız. Bu yaklaşımımızla Önderliği güçlendirmiyoruz, tam tersine zayıflatıyoruz. Önderliğe göre çalışma yürütmüyoruz, nasıl hesabımıza geliyorsa öyle çalışıyoruz. Hâlbuki insanımız, toplumumuz zayıf bir kişiliğe sahiptir. Madem gerçeklik budur, biz de bu devrim için çalışma yürütüyoruz, o zaman insanımızı zayıflığından kurtarmak asıl vazifemizdir. Eğer bunu yaparsak doğru yapmış ve Önderlik gerçeğine göre yaşamış oluruz. Böyle yapmayacaksın, sürekli güçlü arkadaşlar isteyeceksin, zayıf arkadaşlarla uğraşıp kendini zorlamayacaksın, dört dörtlük kadro (ki böyle kadro yok) isteyeceksin ve sonra da “ben Önderliğin arkadaşayım, ona bağlıyım” diyeceksin! Bu doğru değildir.

Baskıcı-sömürücü, egemen güçler Kürdistan’da toplumsallığı dağıtmıştı. Kürt insanında duygu, düşünce, ruh bırakmamıştı. Ruhunu öldürmüş, duygu ve düşüncelerini çarpıtmıştı. Kürtleri iktidarcı-egemen güçlerin hizmetine koymuştu. Kürtler iktidarcı-egemen güç-lerin duygu, düşünce ve ruhu ile yaşadığı için onların hizmetine gir-mişti. Egemen güçler Kürdistan’da sadece aileyi bırakmışlardı. Kürt ve Kürdistan adına örgütlü hiçbir şey bırakılmamış, her şey dağıtıl-mıştı. Kürt insanı için aileden başka örgütlenme alanı kalmamıştı. Bu yüzden Kürt insanı kendisini aileye bağlamıştı, ailesi her şeyiydi. Kürdistan’da aileciliğin bu denli güçlü olmasının nedeni budur. Kürdistan’da toplumsallığın parçalanması ve geriye sadece ailenin bırakılması, düşmanın bilinçli bir politikasıydı.

Ailede belirleyici olan erkektir. Bu nedenle, ailenin kendisi de

erkek oluyor. Aile içerisinde de kadın, erkeğin kölesi haline geliyor. Burada yaşanacak tek bir konu kalıyor; cinsellik. Bunun dışında yaşanacak bir şey yoktur. Eğer dikkat edersek, Kürt insanının elinde cinsellikten başka bir şey bırakılmamıştır. Cinsellik yasak değildir, onun dışında her şey yasaktır. Bu da toplumun dağıtılması, insanlıktan çıkarılmasını anlamına geliyor. Toplum hayvanların düzeyine indirgenmişti. Hayvanlar nesillerinin devamı için cinselliği yaşar. Kürtlerde de yaşatılan buydu. Derler ya; “Kürt insanının eline para geçti mi ya gider birini öldürür, ya da kedine bir karı alır”. Kürt insanının yapacağı budur. Düşman insanımızı, toplumumuzu bu hale koymuştu. Kürdistan’da sadece ailenin bırakılması, hastalıklı bir toplum ve insan haline gelmesine neden oluyordu. Kürt insanının hastalıklı olmasının nedeni de budur. Hastalıklı bir toplumda ciddi kişilik sorunları yaşanır. Bu yüzden kişilik sahibi olmak, kimlik sahibi olmak, irade haline gelmek ciddi bir sorundur. Kürdistan’da kişilik, kimlik ve iradenin zorlu gelişim süreçlerinden geçmesinin nedeni de budur. Önderliğin çalışmalarında kişilik, kimlik ve irade ko-nularına ağırlık vermesi kaynağını bu gerçeklikten almaktaydı. PKK’nin bu konular üzerinde çok fazla durmasının nedeni, Kürt insanının içerisinde bulunduğu gerçeklikle bağlantılıdır. Diğer hareketlerin PKK kadar gelişme gösterememesi de bu konuyla bağlantılıdır. PKK sömürgeci-egemen güçlerin gerçekliğini, Kürdistan’da oluşturdukları yapıyı çok iyi anladı, çözümledi.

Önderliğin annesi evde otoriteydi. Önderliğin annesi, kendi kültür, ahlak ve yaşam felsefesini Önderliğe dayatıyordu. Fakat Önderlik annesinin dayattıklarını kabul etmiyor, kendi toplumsallığında ısrar ediyordu. Önderliğin çocuklarla ilgilenmesi, daha sonra dinle ilgili konularda kendini derinleştirme isteği, okulda iyi bir öğrenci olması, öğretmen ve öğrencilere kendisini kabul ettirmesi, kendi toplumsallığını oluşturma isteminin arayışı olarak anlaşılmalıdır. Önderliğin okula ilgi duyması, orada adım atma isteği, devlete doğru adım atmanın ifadesiydi. Bu, demokratik komünal değerlerden koparak, devlet geleneğinde şekillenmiş bir topluma doğru adım atmanın yoludur. Önderlik ilk önceleri aileden, köyden koparak, yönünü şehre, memurluğa vererek, “nasıl ideal bir devlet adamı olurum” düşüncesindeydi. Aynı zamanda köyün doğal kişiliğini de terk etmiş oluyordu. Bu yüzden Önderlik Nizip’e

gidecek, orada çalışmaya başlayacak ve okula gidecektir. Önderlik okuldaki araştırmalarından, ordunun güçlü olduğu sonucuna varıyor. Türkiye’de siyaset yapanın ordu olduğunu gördüğü için, orduya ilgisi geliyor. Sonra da, “orduda general olursam hedeflerimi gerçekleştirim” diyor. Önderliğin orduya girme isteğinin nedeni budur. Fakat ordu, Önderliği kabul etmiyor. Nedeni; Önderliğin Kürt olmasıdır. Aynı zamanda Önderliğin geldiği yer fakir Kürt’ü temsil etmesi, ordu açısından tehlike arz ediyordu. Ordunun Önderliği fakir ve Kürt olduğundan dolayı orduya almaması, Önderliğin devlete karşı tepkilenmesine neden olmuştur. Önderlik yönünü köyden şehre vermişti, bu sefer de devlete karşı tepkisi gelişmişti. Bu tepki ve arayışlar sonucunda Önderlik, sosyalizme ilgi duymaya başladı. Önderliğin arayış ve amaçlarına cevap veren tek çare; Sosyalizmdi.

O zamanlar DDKO örgütü vardı. Önderlik İstanbul’da oraya gidiyor. Hem DDKO’nun Kürt bir örgüt olması, hem de Önderliğin Kürt olması, Önderliği DDKO’ya yöneltiyor. Bir süre sonra Önderlik, DDKO’nun oynaması gereken rolü oynamadığını görünce, DDKO’dan ayrılıyor. DDKO Önderliğin amaçlarına denk düşecek bir örgüt değildi. Önderliğin çok gerisindeydi. O dönemde Türk solu daha radikaldi ve sosyalizmi savunuyordu. DDKO’yu kuranların çoğu ise, ağa ve bey çocuklarıydı. Hem sınıfsal olarak Önderlikle aynı duyguda olmamaları, hem de pratiklerinde elle tutulur bir şeyin olmaması, Önderliği bu örgütlenmeden soğutmuştu. Bu dönemde Türk sol hareketleri, Önderliğin arayışlarına daha uygundu. Bu yüzden Önderliğin Türk soluna ilgisi gelişmeye başladı. Türk solu içerisinde de Önderliğin ilgisini çeken THKP-C idi. Nedeni ise, daha teorik bir örgüt olmalarıydı. THKO, TİKKO Mahir ÇAYAN ve örgütü gibi teorik değildi. Bu nedenle Önderlik, THKP-C’nin sempatzanı oldu. Önderlik daha sonra, THKP-C’nin de kendi amaçlarıyla uyuşmadığının farkına vardı. Bu yüzden THKP-C’den ayrıldı.

Önderlik tam da o dönemde hem Kürdistan’da, hem de Türkiye’de önderlik konusunda bir boşluğun yaşandığını dile getiriyor. Var olan örgüt ve liderlerinin önderlik yapacak konumda olmadığını görüyor. Kürdistan ve Türkiye’de önderlik sorunu, kendisini dayatır konuma gelmişti. Önderlik savunmalarında; “Bu sorunu önümde gördüm, bu yüzden ondan kaçamazdım” dedi. Eğer böyle bir sorun karşına çıkarsa, o sorunla ilgilenmek zorundasın.

Önderliğin yaptığı da buydu. Zaten Önderlik toplumsallığını oluşturmak istiyordu. Toplumsallığını oluşturmak demek, Önderliğini oluşturmak demektir. Önderlik 1970 yıllarında bu soruna sahip çıkıyor. Bu nedenle Önderlik, grup oluşturma arayışına girmiştir. Grup oluşturabilmek için öncelikle onun ideolojik temellerinin oluşturulması, felsefe, teori ve tarzının geliştirilmesi gerekir. Soruna ancak böyle çözüm bulunabilir. Önderliğin attığı adım buna yöneliktir. Önderliğin bu konudaki adımı, aynı zamanda 'İkinci Doğuş' anlamına gelir.

ÖNDERLİĞİN İKİNCİ DOĞUŞ AŞAMASI

İkinci doğuş, sosyalizmi tanıma üzerinden gelişme göstermiştir. İkinci doğuşun temelleri de, 1973'te, Çubuk Barajı'nda atılmıştır. Sosyalizm toplumun bilimidir. Sosyalizm bu yönü ile insanlık kadar eskidir. Sosyalizmin tarihi, insanlığın tarihi ile başlıyor diyebiliriz. İnsan, toplumsallığıyla insan oldu. Sosyalizm de bunun bilimidir. Bu yüzden Önderlik; "Sosyalizmden kuşku duymak, insanlıktan, onun

toplumsallığından kuşku duymaktır. İnsan sosyalizmden şüpheye giremez” dedi. Sosyalizmin dışında yaşayamazsın. İnsanlığı yaşamak isteyenin esas alacağı sosyalizm olacaktır. Çünkü sosyalizm, onun bilimidir.

Önderliğin ikinci doğuşu, devlet zihniyeti üzerinde kurulan toplumdan kopuşu ifade eder. Bu nedenle Önderlik, kendi toplumunu, siyasi sistemini kurma çabası içerisine girerek, ideolojik bir grup oluşturma arayışına giriyor. Önderliğin köyden ayrılması, demokratik komünal değerlerden uzaklaşarak yönünü devletçi sisteme çevirmesi anlamına geliyordu. İkinci doğuş ile Önderlik, tekrardan yönünü demokratik komünal değerlere çevirmiştir. Bu da devletçi kişilikten koparak, doğal kişiliğe dönüşü ifade eder. Önderlik girmiş olduğu yanlıştan çıkmış oluyordu. Bu yüzden büyük tahribatları yaşamadığı gibi yaşatmadı da. Kendini amaç ve hedeflerinde kilitlemeyen biri, yanlışıklar içerisine girdiğinde, ondan kurtulması zor olur, bu yüzden büyük tahribatları yaşar ve yaşatır. Amaç ve hedeflerine kilitlenen ise, çok az yanlış yapar ve girdiği yanlıştan zarar görmeden çıkabilir. Önderliğin yaşamında, mücadelesinde bunu görebilirsiniz. Tüm arayışları özgür bir yaşam içindir. Önderlik daima hakikati aradı, bu da hakikatten uzaklaşması tehlikesine engel oldu. Bazen hakikatten uzaklaşmışsa bile, kopmamıştır.

Önderlik ilk toplumsallığını, çocukları etrafında toplaması, dine ilgi duyması ve kendini okulda kabul ettirme istemi üzerinden oluşturmuştu. İkinci toplumsallaşma adımı sosyalizm, üniversitedeki öğrenciler ve ulusal düşünce temelinde gelişme göstermişti. Buradan Önderliğin toplumsal arayışlarında bir değişikliğin olduğunu görüyoruz. Önderlik ikinci toplumsallaşmasını başka bir temel üzerinden geliştiriyor. Nedeni; daha önce araştırmalar yapmasına rağmen, kendi toplumsallığını oluşturamamış olmasıydı. Önderlik ne zaman ki sosyalizme ilgisinin olduğunu gördü, işte o zaman toplumsallaşma temellerinin ancak bunun üzerinden olabileceğinin kararına vardı.

Önder APO, yeni bir temel üzerinden toplumsallığını oluşturma çabası içerisine girdiğinde, kapitalist sisteme, sosyalizm adına yürütülen dogmatik düşüncelere, ilkel milliyetçi eğilimlere ve ulus adına gelişen reformist düşüncelere karşı çıkmıştır. Önderliğin amacı bağımsız bir düşünce geliştirebilmektir. Bağımsız, özgür

düşüncenin önünde birçok engel vardı. Önderlik bunları görüyordu. Kapitalist sistem, feodal değerler, Türk şovenizmi, ilkel milliyetçilik ve ulus adına yürütülenler birer engel olarak bağımsız düşüncenin önünde duruyordu. Önderlik ancak bunlara karşı çıkar ve sosyalizm düşüncesi ile hareket ederse, kendi toplumsallığını kurabilirdi.

Bu dönem ideoloji, teori ve felsefede kendini derinleştirme dönemine tekabül ediyordu. Önderlik cesaret ve kararlılıkla eleştiri ve özeleştiriyi geliştirmeye başladı. Bu konuda hiçbir zaman tereddüt yaşamadı. Eleştiri ve özeleştiriyi daha çok da, Kürt insanına nasıl kavratırım üzerinden geliştirdi. Önderlik, “bu halinizle sizi kabul etmiyorum” dedi. Önderlik bu eleştirilerle, Kürt insanını parçalanmışlık durumundan çıkardı. Önderlik yaptığı eleştiri ve özeleştirilerle, kendi gücüne halkın gücünü kattı. Gücü üzerinden ayağa kalkarak, kendisini başarıya mahkûm etti. Kendisini tümüyle arkadaşlığa, toprağa, demokratik komünal değerlere bağladı. Tüm imkânsızlık ve zorlukları başarmanın sebebi olarak gördü. Kendini kendi olmaktan çıkardı, yine kendinde oluşturmak istediği toplumsallığı, fedailiği geliştirdi. Önderlik, ikinci toplumsallaşmasına böyle başladı.

Hiç kimse Kürt ve Kürdistanlıyı kabul etmiyordu. Sistem, Kürt’ün inkâr ve imhasını amaçlıyordu. Kürtler bile kendi imha ve inkârlarını kabullenir duruma gelmişti. Mademki herkes senin imha ve inkârını esas alıyor, o zaman sen, kendi gücüne inanacak ve kendi gücün üzerinden ayağa kalkacaksın. Bunun dışında sana yaşam hakkı olamaz, mümkün de değildir. Öndeliğin, hareketin temellerini bu ilkeler üzerinden atmasının nedeni budur. Bu da hareketin temel ilkelerinden biridir. Hiç kimse hazır olanla iş yaparım diyemez. Ortada hazır diye bir şey de yoktur. Sana lazım olanı kendin yaratacaksın. Bunun için de, tümüyle kendi gücün ve imkânlarınla hareket edeceksin. Böyle olursa Kürdistan’da adım atabilirsin. Öyle bir toplum ki, kendine olan inancı ve iradesi kalmamış. Yaşamayı bile düşmanda görüyor. Fiziki yaşayabilmek için bile düşmana çalışıyor.

Önderlik, Mücadelesine Kendini

Başarıya Ve Özgürlüğe Mahkûm Ederek Başladı

Önder APO, mücadelesinde daha çok Kürtlerle ilgilendi. Düşmanla uğraşacak fırsatı çok fazla bulmadı. Düşmanla

uğraşabilmek için, insanını bulunduğu konumdan çıkarmak gerekir. Önderlik, mücadelesine kendisini başarıya mahkûm ederek başladı. Başarının dışında kalan her şeyi haram kıldı. Kürt insanının en fazla başarmaya ihtiyacı var. Bunun dışındaki hiçbir şey Kürt'e hizmet etmez ve Kürt'ü bulunduğu konumdan çıkarmaz. Başarının dışında olan kabul edilemez. Önder APO bu yüzden kendisini özgürlüğe de mahkûm etti. Ancak özgür bir yaşam Kürt'ü bulunduğu konumdan çıkarabilirdi. Önderlik, özgürlük için yaşayacak ve özgürlük için ölecektir. Önder APO bu uğurda, kişi olmaktan çıkan, kendinde toplumsallığı yaratan, demokratik komünal değerleri bağrında taşıyan bir önderlik yarattı. Tümüyle özgürlüğü esas aldı ve ona göre örgütlendi. Bunun dışındaki her türlü yaşamı kendine haram saydı. Önderlik kendi şahsında fedai bir ruh yaratmasaydı, fedai bir hareket, kadro ve halk yaratamazdı. Sorunu ancak fedai bir hareket çözüme kavuşturabilir. Onun dışındakiler çözüm değildir. Hareketin daha baştan fedai ruhla şekillenmesi bundandır. Yoksa bu hareket de diğer hareketler gibi olurdu. Zaten fedailik dışında hiçbir şey soruna cevap olamaz. Demek ki hareketin çıkışı ve şekillenışı böyledir. Hareketin militanları bunu iyi bilmelidir. Anlamayan, hareketin militanı olamaz.

Önderlik hem ideolojik, teorik hem de pratik olarak Kürt insanının kendini tanıması ve bulunduğu konumu anlaması için mücadele verdi. Önderlik o dönemlerde, her ne kadar sosyalist hareketlere ihtiyatlı yaklaşmışsa da, tümüyle onların etkisinden kurtulamadı. Belki var olan sosyalizmi tümünden yaşamadı, fakat etkisinden de tümüyle çıktığını söylemek mümkün değildi. Daha ilk baştan eleştirisel yaklaştı, birçok şeyi eleştirdi, kendini birçok şeyden korumak istedi, zaten böyle olmasaydı hareket bugüne kadar gelemezdi. Reel sosyalizmin dağılmasından sonra var olan hareketlerin tümü sistemiçileştirildi. Bunların dışında kalan tek hareket PKK idi. Hareketlerin sistem içerisinde erimeleri, PKK'nin daha güçlü ve mücadelecî çıkış yapmasına sebebiyet verdi.

Başlangıçlar çok önemlidir. Başlangıçlar sonucu belirleyebilir. Hareketin gelişimi ve sorunları da başlangıçla ilintilidir. Bu bir evin temeline benziyor; evin temeli sağlam oldu mu, ev de sağlam olur. Bir insanın devrimciliği de başlangıcından belli olur. Eğer devrimcinin başlangıç adımları sağlam ise, daha sonra belki kimi sorunlar yaşıyabilir, ama hiçbir zaman devrimciliği bitmeyecek,

ihaneti yaşamayacaktır. Temeli sağlam değil ise, yanlış ve eksiklikleri fazla olacağı gibi, ihanetle sonuçlanacaktır. PKK'nin gelişimi başlangıcıyla bağlantılıdır. Zayıflığı da başlangıçla bağlantılıdır.

Haki Ve Kemal Arkadaşlar Benim Gizli Ruhumdur

İlk olarak Önderlik ile arkadaşlık yapan Kemal ve Haki arkadaşlardır. Bu iki arkadaş ne Kürt, ne de Kürdistanlıdır. Tarihe baktığımızda birçok insanın hareketlere katıldıklarını görebiliriz. Fakat Haki ve Kemal arkadaşlar, daha ortada hareket yokken harekete katılmışlardır. Kürt halkı adına harekete katılıyorlar. Kürtler de kendi gerçekliklerinden kaçıyorlar. Kürt toplumunun parça parça edildiği bir dönemde, bu arkadaşlar tereddütsüz bir şekilde harekete katılıyorlar. Bu iki arkadaş Kürt ve Kürdistanlı değildi, Önderliğin yanında yer almalarında bir mecburiyet de yoktu. Önderliğin yanında yer almalarının nedeni, Önderlikte zaferi görüyor olmalarıydı. Önderlikte, önderlik duruşunu gördüler. Amaç ve hedeflerini Önderlikte gördüler. Önderlik bu arkadaşlar için; “Onlarla yarım saat konuştum, bu konuşmanın ardından benim yanımda yer aldılar ve şehit düşene kadar da bağlı kaldılar” dedi. Kemal ve Haki arkadaşlar Önderliğe katıldılar. Bu nedenle, Önderliği kendilerine esas aldılar. Her koşulda Önderliğe sahip çıktılar. Önderlik, “Kemal ve Haki arkadaşların birlikteliği, Türk-Kürt birlikteliğini ifade ediyor” dedi. Önderlik bu arkadaşlara saygı gösterdi. Nasıl ki o arkadaşlar Önderliğe saygı duymuşlarsa, Önderlik de onlara saygı duyacak ve arkadaşlıklarına bağlı kalacaktır. Önderliğin arkadaşlığa yaklaşımı budur. Önderlik; “Haki ve Kemal arkadaşlar benim gizli ruhumdur” diyordu.

Önderliğin Haki ve Kemal arkadaşlar için söylediği, Önderlik gerçeğinin bu arkadaşlarda yaşandığını ifade ediyor. Bunun nasıl bir ruh ve kişilik olduğunu iyi anlamak gerekir. Bu ruh, demokrasi, özgürlük ve komünal değerleri kendinde gerçekleştiren bir ruhtur. Özgürlük için yaşayan ve özgürlük için her şeyini feda eden bir ruhtur. Bu ruh, tümüyle kendi gücüne inanan ve bu güç üzerinden ayağa kalkan, çözüm gücünü kendinde bulandır. Bu ruh, özgürlük için ne gerekiyorsa, onu önüne hedef olarak koyan ve mücadele edendir. Bu ruh, hedeflerine kendini bağlayan, onun dışında her şeyi

kendinde öldürenidir. Bu ruh, özgür yaşamı, arkadaşlığı kutsal gören, bunlar için daima mücadele edendir. Bu ruh, moral, güven, düşünce, duygu ve bunları patrikte uygulama gücünü kendinde yaratan bir ruhtur. Bu ruh, koşullar ne olursa olsun, Önderlik gerçeğini benimseyen ve bu gerçeklik üzerinden yürüyendir. Bu ruhta büyük bir örgüt, duygu ve düşünceyi görebilirsin. Bu ruhta değerleri büyütme vardır. Bu ruhta bağlılığı, fedakarlığı, cesareti, dürüstlüğü görebilirsin. Bu ruhta yetki, mevki yoktur, daima hizmet etme vardır. Önderlik ruhudur bu ruh.

Önderlik ruhu, Kemal ve Haki arkadaşlarda gerçekleşendir. Zaten bu yüzden Önderlik, benim gizli ruhum diyor. Önderlik, kritik durumlarda Kemal ve Haki arkadaşların ruhunu bize hatırlatıyor. Tasfiyeci dönemde ve PKK'nin yeninden inşasında, bize, "Kemal PİR ruhunu" hatırlattı. Önderliğin böylesi kritik süreçlerde, bu arkadaşların ruhunu bizlere hatırlatmasını anlamamız lazım. Önderlik neden Kemal PİR ruhu dedi? Çünkü Fatma, "duygu, düşünce ve hislerim Önderliğinki ile aynı değildir" diyordu. Madem senin duygu, düşünce ve hislerin Önderliğinki ile aynı değil, o zaman içimizde ne arıyorsun? Kemal PİR, partililiği; duygu, düşünce, ruh ve tarzda birliktelik olarak anlıyordu. Farklı duygu, düşünce ve hisler tasfiyeyi geliştirir. Önderliğin Kemal PİR tarzı demesinin nedeni budur. Partililiği böyle yaşarsak doğru yaşamış oluruz. Bunun dışındaki seçeneklerle Önderliği yaşayamayız.

Bir de kendi durumumuza bakmamız gerekiyor. Önderlik, "O arkadaşlar ile yarım saat konuştum, bu konuşmanın ardından tereddütsüz katıldılar ve şehit düşene kadar da bağlı kaldılar" dedi. Önderlik yıllardır bizimle konuşuyor, parti yıllardır bizimle konuşuyor, Önderliğin bu konuda yüzlerce çözümlemeleri var, fakat yine de kendimizde ısrar ediyoruz. Daima "bizimki olsun" diyoruz. Önderliğin Kemal ve Haki arkadaşlarla yarım saat konuşması yetiyor, fakat bize yıllar yetmiyor. Onlar da Önderliğin arkadaşları, biz de. Peki, bu nasıl oluyor? Önderlik ile arkadaşlık bu kadar basit olamaz. Önderlik ile arkadaşlık, Kemal PİR ve Haki KARER'in arkadaşlıkları gibi olur. Bizimki yarım saat değil de, bir yıl olsun. Eğer bize yıllar yetmiyorsa, demek ki bizde ciddi sorunlar yaşanıyor. Bu sonuca ulaşmamız gerekir.

PKK'de dürüstlük, Önderlik gerçeğiyle kendini yaratmaktır. Dürüstlük de, bağlılık da budur. Bunun dışında bağlılık ya da

dürüstlük olmaz. Önderlik bu denli üzerimizde durdu, yaptığı çözümlemeler ortada, fakat yine de kendimizde ısrar ediyoruz. Bu ne biçim Önderlikle arkadaşlıktır? Böyle yaparak Önderliğin militanı olunmaz. Demek ki burada kandırma ve yalan vardır. Bunların düzeltilmesi gerekir. Önder APO'yu esas alan, bunlardan kendisini arındırmalıdır. Önderlik ruhu, Kemal PİR ruhudur. Kemal PİR ruhuna ulaşanlardır, Öndeliğe arkadaş olanlar.

İdeolojik grup, PKK'nin oluşumu var olan yaşama alternatif bir yaşamdır. Bu hareketin oluşumu, sadece bir partinin ortaya çıkışı değildir. Böyle anlarsak yanlış anlamış oluruz. PKK'yi yaratmak, yeni bir yaşam için adım atmaktır. Eğer böyle anlaşılırsa doğru anlaşılmalı olur. Bu yaşamı geliştirme önemlidir. Yaşamı geliştirmek, PKK militanlığını geliştirmek anlamına gelir. PKK'de oluşacak olan militanlık, Önderliğin belirttiği militanlık temelinde gelişmelidir. Bu mi-litanlık, dediğim gibi, kendini kendi olmaktan çıkaran, kendinde top-lumsallığı yaratan militanlıktır. Bu militanlık, kendinde tarih ve toplumsallığı yaratandır, kendini geliştiren ve tümüyle kendini özgürlüğe bağlayandır. Bunun dışındaki yaşamı ya da ölümü kendine yaklaştırmayandır. Halkı için sürekli çaba içerisinde olandır. Başarı için hiçbir zaman kendisine sınırlar koymayandır. Militanlık yapmanın esasları bunlardır. Önder APO'nun partileşme ve kadrolaşmaya yaklaşımı budur.

Önder APO ve Önder APO'nun eseri olan PKK'nin 20. yüzyılla hiçbir ilişkisi yoktur. PKK belki 20. yüzyılda ortaya çıktı. Önderlik de bu dönemde ortaya çıktı. Şekli olarak kimi yönleriyle 20. yüzyıla benzeyebilir. 20. yüzyılın etkileri olabilir, vardır da. Tabii bu etkilerin şekli oldukları da kesindir. PKK ve Önderliğin 20. yüzyılla hiçbir ilişkisi yoktur. Önder APO başka önderlerden farkını ortaya koydu, bunun yanında PKK ve Kürt toplumunu yaratmayı ve geliştirme-yi esas aldı. Bunun için Önderlik ve PKK hiçbir zaman diğer sosyalist ve komünist partileri gibi olmadı. Bu yüzden PKK ve Önderliğinde doğu-batı sentezini gerçekleştirdi. Önderliğe ve PKK'ye doğu ya da batı partisidir diyemeyiz. PKK'de hem doğu, hem de batıyı temsil eden özellikler söz konusudur. PKK ve Önderlik, demokrasi ve özgürlüğe hizmet eden ne varsa, onu kendisine esas aldı. Doğru ve batı sentezi olması da bundandır. Önderliğin kişiliği, ruhu, düşünceleri, hisleri, yaşamı, bunun üzerinden partiye yaklaşımı, Önderliğe yaklaşımı, 20. yüzyılla uyuşmuyor. Arada

çelişki var. Bu yüzden Önderlik hem farklı oluşmuştur, hem de hedef haline gelmiştir. Hedef olmasının nedeni, belirttiğimiz bu gerçeklik ile bağlantılıdır. Çünkü hiçbir zaman var olan önderlik ve hareketleri benimsemedi. Önderlik onlar gibi olmadı, onlardan farkını hep ortaya koydu, hizmetlerine girmede, onlara alternatif oldu. Bu nedenle hedef haline geldi. Çıkışından bu yana hedef olmasının nedeni bundandır. Önderliğin esas aldığı kişilik, tarihte insanlığın esaslarını temel alan kişiliklerdir.

Önderlik Felsefesi Bir Lokma, Bir Hırka Felsefesidir

Biz buna derviş kişiliği, peygamber kişiliği diyoruz. Günümüzde fedailik olarak isim buluyor. Bu kültür, tarihten günümüze kadar gelmiştir. PKK militanlığı, Önderlik militanlığı, tarihte dile gelen militanlığın farklı bir isimde dile getirilişidir. Köleliğe ilk karşı çıkan kimdir? Hz. İbrahim'dir. Bu bir gelenektir, köleliktir, kişiliktir. Köleliğe karşı çıkanlar, adalet, eşitlik ve özgürlük için savaşanlar bunu esas alırlar. Bu, PKK'de fedailik olarak adlandırılıyor. Bu yüzden PKK hareketi, peygamber hareketidir. Önderliği de peygambervari, dervişvari bir önderliktir. Peygamberlik ve dervişlik felsefesi, kendisi için yaşamama, yaşamı kendine haram etme, toplum için yaşama, toplumu bulunduğu konumdan çıkarma arayışında olma felsefesidir. Peygamber ve dervişler inzivaya çekildikleri zaman yoğunlaşıyorlar, daha sonra düşüncelerini topluma yayıyorlar. Önderlik, Kürt toplumunu bataklıktan çıkarmak için sistem yaşamını kendisi için haram kabul etti, yıllarca yoğunlaştı, bunun sonucunda ideolojik ve felsefik olarak düşüncelerinde rafineleşti. Bu bakımdan Önderliğin ve PKK'nin çıkışı, derviş ve peygamber çıkışına benzemektedir.

Hz. İbrahim Urfa'da Nemrut'a yani sisteme karşı çıktı. Bu nedenle yönünü Kenan ülkesine, bugünkü Filistin topraklarına çevirdi. İbrahim'in Kenan ülkesine gidişi, özgürlük içindi. Önderliğin çıkışına baktığımızda, Önderlik de Urfa'dan çıkıyor ve yönünü Kenan ülkesi olarak belirliyor. Önderliğin de çıkış amacı özgürlüktür. Özgürlük ve bu uğurda verilmesi gereken mücadele, Önderliği çıkışa zorluyor. İbrahim'in yolculukta yaşadığı zorlukları, Önderlik de yaşamıştır. Hz. İbrahim ve Önderliğin yolculuğu benzerdir. Belki farklı zamanlarda ortaya çıkan farklı oluşumlardır, ama özünde aynıdır. İbrahim köleliğe, Önderlik ise devlet üzerinde

gelişen uygarlığa karşı çıkararak ortaya çıktı. Önderlik demokratik komünal değerleri benimsedi. Demokratik komünal değerlerle Kenan'a yol aldı. Diyebiliriz ki, Önder APO Hz. İbrahim'in günümüzdeki biçimidir, PKK'de onun hareketidir.

Önder APO ve PKK felsefesi, derviş felsefedir. Derviş felsefesi bir lokma, bir hırka felsefesidir. Anlamı ise; çalışabilmesi için aç kalmamak, çıplak kalmamak için de bir hırka sahibi olmaktır. Derviş felsefesinde, bunun dışında kendisi için bir şey arama yoktur. Her şeyi insanlık için arama ve yapma vardır. Dervişlerin yaşamına baktığımızda, kendilerine ait bir şeylerinin olduğunu göremeyiz. Derviş halk içerisinde dolaşır, halkın sorunlarını dinler ve onlara yardımcı olur. PKK felsefesinde de bu vardır. Yani kendin için bir şey istemeyecek, şahsi hesaplar içerisine girmeyeceksin. Bozgunculuk şahsi hesaplardan başlar.

Kendini tatmin etme amaçlı yaşam arayışı ve bunun imkânlarını geliştirme kişiyi kirletir, kötülüğe sevk eder. Böylesi bir yaşam anlayışı hırsızlıktır. Aldatarak, kandırarak kendine imkân yaratmak, kötülük ve kirlenmenin başlangıcıdır. Şahsı için yaşamayan, kendini tatmin etmek için bir şey istemeyen insanda kötülük göremezsiniz. Temiz ve arıdır. Kötülük, kendisi için yaşamak isteyende gelişme gösterir. Parti içinde de araştırırsanız bunu rahatlıkla görebilirsiniz. Yaşamında partiyi, örgütü, halkı ve özgürlüğü esas alanda kötülük göremezsiniz. Alavere-dalavere göremezsiniz. İkiyüzlülüğü göremezsiniz. Bir melek gibi temiz ve arıdır, hizmet etmek esas düşüncesini oluşturur, bunu asli görevi olarak görür. Kendisi için yaşayan, kendisi için çalışanlarda ise, bireysel hesaplar öne çıkar. Bu tür kişiliklerde her türlü anlayış gelişir. Normaldir. Kirlilik de zaten buradan başlar. Kendisini aşan ve kendisi için yaşamayan; özgürlük, insanlık ve halk için hizmet eden insanlarda hiçbir zaman kötülük gelişmez. PKK'nin halk içinde gelişme göstermesinin nedeni de budur. Halk üzerinde derin bir etki bırakmasının nedeni de budur. Halkımız, "arkadaşlar melek gibidir" diyordu. Kardeşine güvenmeyen insanlar; "ben PKK militanlarına inanıyor ve güveniyorum" diyordu. PKK militanlarında kişisel bir yaşam anlayışının olmadığını gördüler. PKK militanında her şeyin ülke, halk, özürlük ve insanlık için olduğunu gördüler. Bu yüzden halk güvendi, halkın kalbinde taht kurdu. Bu felsefe ve kültür üzerinde şekillenen kişilik temizdi. O kişilikte kirlenme yoktu, kendini

adamak vardı. Zaten dervişlik de budur.

Bizim kişiliğimizin de böyle olması için, öncelikle sistemden kopmamız gerekir. Sistemin kültüründen, ölçülerinden, zihniyetinden kopuş gerçekleşmezse, temizlenme olmaz. Parti içerisinde eriyebilmek için, partiye göre katılım göstermek gerekir. Arkadaşlığa ve insanlığa hizmet böyle olur. Bunu başaramayanlar kurnazlık yaparlar, sahtekârlık yaparlar, ikiyüzlü olurlar, kandırırlar. Çünkü sadece kendilerini düşünürler. Kendisini nasıl büyütebileceğini, kendisi için nasıl imkân yaratabileceğini düşünür. Bu yüzden bozgunculuk yapar. Böyle bir duruma düşmemek için kişiliğimize dervişlik geleneğini yedirmemiz lazım. Günümüzde buna fedailik deniliyor. Fedailik halk, arkadaşlık, toprak ve insanlık değerleri için yaşamaktır. Kendini feda etmek, bunun dışında olan bir yaşamı haram etmektir. Gerek Kur'an'da, gerekse diğer birçok kitapta, Nemrut meselesi üzerine yazılan bir hikâyeye vardır. Bir sivrisineğin Nemrut'un beynine girdiği ve sürekli beynini kemirdiği, bir süre Nemrut'un bu acıyla yaşadığı, sonun da dayanamayarak öldüğü biçiminde anlatılır. Nemrut o dönemin egemenidir. Sivrisinek de Hz. İbrahim'dir, İbrahim'in düşünceleridir. İbrahim, halkı köleliğe karşı örgütlüyordu. Bu nedenle İbrahim, Nemrut açısından büyük bir tehlikeydi. Önderlik, "mitoloji, içinde birçok gerçeği gizliyor" dedi. Bu yüzden konuları ele alışlarımız basit olmamalı. Bu durumu iyi araştırmak gerekir. Birçok gerçeği masal diliyle anlatıyor. Anlamak ve sonuç çıkarmak şarttır.

Günümüzde de Önder APO'nun düşünceleri, sömürgecilerde büyük bir acı ve korku yaratıyor. Nasıl ki Hz. İbrahim Nemrut açısından tehlike oluşturduysa, Nemrut için acı kaynağı olduysa, bu yüzden Nemrut, Hz. İbrahim'i ortadan kaldırmak istedi; sömürgeciler de, Önder APO'yu ortadan kaldırmak istedi. Nedeni, Önder APO'nun geliştirdiği düşüncelerin sömürgeciler, egemenler ve sistem için büyük bir tehlike oluşturmaya idi. Bu nedenle sistem, Önderliği ortadan kaldırmak istedi. Nasıl ki Nemrut, Hz. İbrahim'in üzerine yürüdüysen, sistem ve egemenler de o şekilde Önder APO'nun üzerine yürüdü. İbrahim, teslim olmamak ve darbe yememek için nasıl ki Kenan topraklarına yöneldiyse; Önder APO da, faşist ve sömürgecilerin hükmüne karşı, halkın umudunu temsil etmeye devam edebilmek için Kenan ülkesine yöneldi. Nemrut, Hz. İbrahim'i yakmak istedi, günümüzün Nemrutları da Önder APO'yu

öyle yapmak istediler. Çok sayıda komplonun gelişmesi, bunu izah etmektedir. Sonunda da uluslararası komployu geliştirdiler. Önderliğin dediği gibi 'çarmıha' gerdiler. Günümüzün çarmihına gerdiler. İmralı sistemi tarihin çarmihıdır.

Urfa neolitiğin merkezidir. Aynı zamanda devletçi uygarlığa karşı ilk isyanın da merkezidir. Hz. İbrahim'in isyanına kaynaklık eden merkezdir. Devlete karşı isyan geleneği, oradan başlıyor. Buradan başlamasının nedeni, neolitiğin merkezi olmasındandır. O yüzden köleliğe karşı ilk isyanın gerçekleştiği yerdir. Önder APO'nun çıkışı tesadüfî değildir. Önderliğin Urfa'daki çıkışı, tarihin günümüzde ya-şanması anlamına gelmektedir. Önderlik diyor ki; "Tarih günümüzde, bizde tarihin başlangıcında gizliyiz". Önderliğin tarihe yaklaşımı budur. Buradan hareketle, Önderliğin tarihe yaklaşımının doğru olduğunu görebiliriz.

Urfa'da kutsallık ve lanetlilik birlikte yaşıyor. Hem ilk kutsalın, hem de ilk lanetin yaşandığı yerdir. Önderlik Urfa Savunması'nı bu konular üzerinden ele alıyor. Urfa Savunması'nı lanetlilik ve kutsallık üzerinden geliştiriyor. Savunmanın böyle ele alınması doğrudur. Başka türlü ele alış tarzı zayıf olur. Kutsallık ve lanetliliğin ne olduğunu yorumlamak gerekiyor. Önderlik günümüzdeki Nemrut'a böyle cevap verdi. Kutsallığın kaynağında ne var? Neolitik devrim var, onun yaşamı var. Bunun da kaynağı anadır, kadın etrafında oluşan yaşamdır. Kutsallığın kaynağında kadının emeği vardır. Kutsallık özgürlük, eşitlik ve barış üzerinden gelişme gösterdi. Bunun da temelinde kadının emeği, kadının yaşamı vardır. Ana hem kadını, hem de toprağı temsil ediyor. Ananın anlamı budur. Çünkü hem ka-dın hem de toprak yaşamı geliştiriyor. Nasıl ki kadın insanı yaratıyorsa, toprakta insanın gereksinimlerini yaratıyor. Bu yüzden kadın ne kadar kutsalsa, toprakta o kadar kutsaldır. Aynı zamanda topraktan elde edilen her şey kutsaldır. O tarihte kadın ve toprak kutsal görülmüştür. Toprakta elde edilen tüm ürünler kutsal görülmüştür; yağmur, ateş vb. gibi insan yaşamını var eden doğasal olaylar da kutsallılarla yüklüdürler. Bu yüzden kutsal olanı tanrı olarak seçmişler. Yaşamın kaynağı olan kutsallaştırılmış, tanrılaştırılmıştır.

Neolitik yaşamda komünal demokrasi vardır. Demokrasi; adalet, barış, özgürlük ve eşitliği içerisinde barındırır. Bu da kutsallığı temsil ediyor. Önderliğin demokrasi konusundaki anlayışı budur.

Önderlik bu anlayışı, özgür bir toplum yaratmanın temeli haline getirdi. Bu yüzden PKK içerisinde herkese göre demokrasi anlayışı olamaz. Eğer Önderliği esas alıyorsak, Önderliğin demokrasi anlayışını benimsemek zorundayız. Bunu ne için söylüyorum? Birçok kişi Önderliğe bağlı olduğunu söylüyor, fakat kendine göre de “demokrasi anlayışım var” diyor. Önderliği kendi ilkesi haline getiren, komünal yaşamı esas alacak. Hiç kimse bireyciliği, keyfiyeti, kendine göreliği esas alamaz. Baskı, zulüm, işkence, talan, dövme, hakaret vb. bunlar ne zaman gelişti? Devletçi sistem üzerinden gelişme gösteren uygarlık çıkışıyla beraber insanlığa yabancı bu şeyler gelişti.

Neolitik toplumda bunların hiçbirini göremezsiniz. Bunlar, neolitikten devletçi uygarlığa geçişle birlikte ortaya çıkan şeylerdir. Bu dönemle birlikte cennet ve cehennem kavramları da insanlığın gündemine girmiştir. Ondan önce cennet ve cehennem yoktu. Neolitik toplum yaşamı, insanlar için cennetti. Egemenliğin gelişmesiyle cehennem ortaya çıktı. Bu sefer de, insanlar cennetin arayışı içerisinde girdi. İnsanlık, devletli uygarlıkla cenneti kaybetmiş oluyordu. Daha sonra cennete ulaşmak için savaşlar gelişecekti. Cenneti kaybetmek lanetliliği ifade ediyor. Cennet kutsallığı, cehennem de lanetliliği temsil ediyor. Cennet ve cehennem, egemenlerle birlikte anlam karı-sıklığına uğratıldı. Daha sonra egemenler kutsallığı ele geçirmek is-tedi. Kendilerini kutsallığı temsil edenler olarak göstermek istediler. Onlara göre, lanetliliği de halk temsil edebilir. Hâlbuki kutsallığı halk, lanetliliği de egemenler temsil ediyor. Egemenler zihinlerde çarpıtma yaratmak istedi.

Önderlik Gerçeği, Adaleti Yerine Getirmenin Gerçekliğidir

Önder APO, Urfa tarihinden hareketle kutsallığı esas aldı. Kutsallık ve lanetlilik Önder APO ile netliğine kavuştu ve anlamına buldu. Önder APO tümüyle bunu ifade ediyor. Adaletli davranmak, kutsal ve lanetli olanı birbirinden ayırmak ve haklarını vermektir. Önder APO da adalet yerini bulmuştur. Bu yüzden Önder APO adaleti temsil ediyor. Önderlik gerçeği, adaleti yerine getirmenin gerçekliğidir. Bu da büyük bir emek ister. Önderlik adalet için lanetlilikten hesap sordu. Bu konudaki en büyük silahı eleştiri ve özeleştirilirdi. Doğru-yanlış, iyi-kötü ayrımını ortaya koydu. Bu ayrımla kötü, çirkin ve yanlış olanı ortadan kaldırdı.

Önderlik gerçeğinde hesapsız bırakma yoktur. Sezar'ın hakkı Sezar'a derler ya, Önderlik gerçeğinde de yaşanan budur. Her şeyin hakkını vereceksin, yanlışın da doğrunun da hakkını vereceksin. Yanlışın ve doğrunun hakkını vermek nedir? Yanlış görme ve ortadan kaldırma, doğruyu da görüp büyütmedir. Bu yüzden Önderlikte esas olan, hiç kimseyi hesapsız bırakmamadır. Önderlik; "Birileri mezara da girse, onların yakasını bırakmayacağım, mezarda bile hesap soracağım" dedi. Belki bazıları kurtulmayı ölümden görüyor, ama bunlar bile Önderliğin elinden kurtulamaz. Ölüm çare değildir. Herkes hesabını verecektir. Yaşasa da, yaşamasa da hesabını verecektir. Çirkinlik, yanlışlık daima hesabını verecektir. Önderlik gerçeği bunu ifade ediyor. Önderlik hiçbir zaman çirkinlikle, yanlışlıkla yaşamamıştır ve hiçbir zamanda yaşamayacaktır. Önderlik yaşamadığı için, yaşatılmasına da izin vermeyecektir. Bu yüzden Önder APO'nun çirkinlik ve yanlışlığa karşı savaşı büyüktür.

Önderliği esas aldığımızı söylüyoruz, Önderliğin arkadaşınız diyoruz. Peki, bizde yaşanan nedir? Biz idareciliği, hesap sormamayı, adaletsizliği yaşam felsefesi haline getirmişiz. Bunun Önderlikle hiçbir alakası yoktur. Hareketi esas alan bir militan bunları yaşayamaz, bunlara gözünü kapatamaz, idareciliği kişilik tarzı haline getiremez. İdareciliğe karşı çıkmamak, uzlaşmak, yanlışlıklara göz yum-mak; çirkinliklere ve hesap sormamaya evet demek anlamına gelir. Bu durum aynı zamanda tüm bunları bir başkasına da reva görmek demektir. Adaletsizliği hem yaşayacak, hem de yaşatmak isteyecek! Böyleleri Önderliğe karşıdır. Önderliğe karşı savaşımdır. Önderliğe karşı çıkılıyor, onunla savaşıyor, sonra da "biz Önderliğe bağlıyız" deniliyor. Bu büyük bir kandırmadır. Bunun düzeltilmesi gerekir.

Önderlik emek demektir. Daima emek vermek gerekir. Emeksizliğe karşı mücadele edilmeli, emeğe, değerlere sahip çıkılmalıdır. Emek savunulmalı ve geliştirmelidir. PKK militanları bu hususları görev edinmek zorundadır. Militan yaşamı kazanacak, bu yaşam için değerler yaratacaktır. Onları büyük yaşayacak ve büyük yaşatacaktır. Yaşama, değerlere değer vermek, yaşamı ve değerleri büyütme. Yaşama ve değerlere değer vermeyen, yaşamı ve değeri büyütmez. Yaşamı ve değeri büyütmeyen, ona sahip çıkmayan, var olan üzerinden kendini yaşatanlar egemenlerdir.

Egemenler hiçbir zaman değer yaratmazlar. Egemenler, insan kanı üzerinden beslenirler. Parti içerisinde de değer yaratmayan, değerler üzerinden yaşamak isteyen kişiler, kan emenler olur ki, bunlar da parti içerisinde mutlak surette kabul edilmeyecektir.

Önderlik gerçeği, yaşam ve değerler oluşturmaktır. Önderlik ile arkadaşlık, Önderlik gerçeğini esas almaktır. Bunu esas almayanlar yaşamla, değerlerle, Önderlikle oynamış olur. Bu da Önderliğe düşman olmaktır. Önderliğin militanları böyle olamaz. Bu ajanlıktır. Önderliğin militanı olanlar, Önderliğin arkadaşı ve ona bağlı olduğunu söyleyenler kadına, toprağa değer verecektir. Kadın insanı, toprak da gıdayı yaratıyor. Hem insana değer vereceksin, hem de toprağın yaratımlarına. Ancak böyleleri Önderliğin arkadaşı olabilirler. Bunun dışındakiler Önderliğin düşmanıdır. Bu yüzden Önder APO-da insana değer vermek en büyük erdemdir. İnsanı her türlü yanlış ve eksikliklerine rağmen değerli görme vardır. İnsanın zayıflıklardan kurtulması için mücadele vardır. Fakat, bizim arkadaşlarda yaşanan bunun tersidir. Eğer hesabına gelmiyorsa, “ben bunu kabul etmiyorum, onunla çalışmam” diyor. Hem Önderliğe uymayacak, hem de Önderliğin arkadaşı olduğunu söyleyecek! Sahtekârlık, ikiyüzlülük buna denir. Böyle insanlar kendilerini kandırıyorlar, fakat farkında bile değiller. Kürtlerin başaramamasının temel nedeni de budur.

Benim Savaşım Ekmek Savaşdır

Önderlikte tüm değerlere önem vermek esastır. Değer, değerlerle oluşur. Önderlik bir parça ekmek bile yerde görse hemen onu kaldırır. Küçük bir parçadır, bir şey olmaz demez. Önderlik akademideyken, yerde gördüğü bir parça ekmeği alarak yedi. Önderlik, “benim savaşım, ekmek savaşdır” diyordu. Savaş, değerler savaşdır. Bir parça ekmeğe yaklaşım ile bir torba una yaklaşım aynıdır. Bugün bir parça ekmeğe böyle yaklaşan, yarın bir torba una da aynı yaklaşımı gösterecektir. Hatta ülkeye de öyle yaklaşacaktır, bu kesindir. Bu durum pratikte binlerce kez ispatlanmıştır. Bizim arkadaşlarımız yerde gördükleri hiçbir değeri yerden kaldırmıyor. Bırakın bir parça ekmeği, kilolarca erzak heba olsun umursamazlar bile. Bunlar PKK militanı, Önderliğin arkadaşı olamaz. Önder APO böyle bir arkadaşlığı hiçbir zaman kabul etmez. Önder APO’nun gerçekliği bu değil ki, bir başkasını da böyle kabul

etsin. Yaşama, değerlere anlam veremeyen biri, değerlere böyle yaklaşır. Önderlik, kadının kerametini daima korumuştur. Önderlik görüşme notlarında; “benim savaşım namus savaşıdır” diyordu. Kadın savaşıdır, toprak savaşıdır. Kadını ve toprağı tüm değerleriyle koruma esastır. Özgür yaşamın yolu, kadın ve toprağı ait olan tüm değerleri sahiplenmekten geçer. Bu yüzden Önderlikte anaya bağlılık esastır. Önderlik bu hakkın savaşını veriyor. Anaya bağlı olan, ananın kerametine sahip çıkandır.

Toplumsallaşma ilk olarak kadının etrafında gelişme gösterdi. Bu yüzden kadın oluşumu, üretimi ifade ediyor. Toplum demokrasi, özgürlük, barış, adalet ve eşitlik üzerinden şekillendirilmek isteniyorsa, karşımıza kadının doğru temellerde ele alınması gerçekliği çıkacak. Önderliğin kadını esas alması ve her şeyin merkezine koyması bu nedenledir. Önderlik 3. Kongre’de; “Çözümlenen kişi değil toplumdur, an değil tarihtir” dedi. Önderlik tarih ve toplumu esas aldığı için, 1987’den sonraki çözümlemelerinin çoğı kadın üzerine yapılan çözümlemeler olmuştur. Buradan da kadın gerçekliğine ulaştı. Tüm sorunların kaynağında, kadın sorununun olduğunu gördü. Kadın sorununun çözüme kavuşması, diğer sorunların da bununla bağlantılı olarak çözüme kavuşacağı tespitinde bulundu. Toplumsallaşma kadın ekseninde olmuştur. Toplumu yeniden şekillendirmek, kadın eksenli olabilir. Önderlik bu doğrultuda erkeğı öldür-mek dedi. Erkeğı öldürmek, kadında özgürlüğü geliştirmek, kadın ile erkek arasında eşitliğı yaratmaktır, dedi. Önderlik, anaya olan bağlılığını bu biçimde göstermiş oldu.

Ben bağıyım diyen, bağılığını Önderlik gibi ortaya koymak zorundadır. Kadına bağı olan, kadını geliştirmek, güç haline getirmek zorundadır. Kendinde kadın kişiliğini oluşturacaksın. Toprağı bağıyım diyen, toprağın hakkını verecek. Egemenlerin elinde olan toprak acı çeker, o toprakta yaşayan insanlar acı çeker, bunlar bilinmek zorundadır. Önderliğin kadın sorununa yaklaşımı böyledir. Peki, biz nasıl yaklaşıyoruz? Bunun sorgulamasını da yapmamız gerekir. Önderliğe arkadaşlık yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz? Bunu görmemiz lazım. Önderlik kadını büyütüyor, ona kimlik kazandırıyor, irade haline getiriyor, güven kazandırıyor. Biz ise kadını nasıl kendi karımız yaparız, cinselliğimizi tatmin ederiz arayışındayız. Önderlikle arkadaşlık, Önderliğe bağılılık, kadına

bağlılık bu mudur? Erkeğin yaklaşımı budur. Kadının yaklaşımı da bundan farklı değildir. Kadın açısından, erkeği erkek anlayışından çıkarma, aralarında özgürlük, eşitlik temelinde bir ilişki sağlama arayışı, bunun için mücadele etme yoktur. Kadında, erkeğin istemini yerine getirme vardır. Sistem, ailede olan istemi yerine getirmenin ötesinde bir şey değildir. Düşürülmüş kadın, erkeğin karısı olma, kendini tatmin etme arayışındadır. Bunların hiçbirinin Önderlik ile alakası yoktur.

Önderlikte sonuna kadar toprağa bağlılık vardır, toprağa ihanet edenlerden de hesap sorma vardır. Bu anlayış bizde çok fazla gelişkin değildir, ya da hiç yoktur. Toprağımızı, bizi bu hale koyanlardan çok fazla hesap sormuyoruz. Kötülüklere karşı kin ve nefreti kişiliğimize yedirmiyoruz. Bunu örgüt ve eyleme dönüştürme çabasını vermiyoruz. Toprağa bağlı olan biri bunlara tahammül edemez. Eğer yaşadığın topraklar, ülken işgal altındaysa, orada yaşayan insanlar da işgal altında demektir. İnsan olan bunu kabul etmez. Ne yapıp-edip o toprağı, ülkeyi işgal altından çıkarmak temel görev olmalıdır. İşgal altındaki toprak ve toplumda özgürlüğü geliştirmelisin. Toprağını, ülkeni sevmelisin. Hiçbir zaman toprağını kimseye teslim etmeyecek, ondan kaçmayacaksın. Teslim edenlerden hesap soracaksın. Önderlik savunmalarında köyünden bahsediyor, oradaki ağaçlardan, vadilerden bahsediyor. Önderliğin bu denli bir bağlılığı var. Onlardan hiçbir zaman kopmuyor. Hatta özeleştirisini veriyor. Köyden ayrılmak yanlıştı, diyor. Yine anne ve babasına yaklaşımının özeleştirisini veriyor. Öldürdüğü kuşların, yılanların özeleştirisini veriyor. Bu, bağlılığı ifade ediyor. Bağlı olan insan, yanlışlıklara girdimi, Önderlik gibi özeleştirisini verir.

PKK, insanın değerler yarattığı yerdir. Militanları değerler yaratandır. Bu yüzden emekçidirler. PKK kutsalın yeridir, çünkü yeni bir yaşam oluşturuyor, değerler yaratıyor. PKK ortamında bulunan, kutsal bir yerde olduğunu bilmelidir. Bu nedenle kutsala, kendisine ve PKK'ye zarar vermemelidir. Önderliğin militanı olmak, Önder APO'nun arkadaşı olmak, bizden bunları istiyor. Kutsala zarar verdin mi lanetli olursun. Lanetli olan da PKK içerisinde kabul edilmez, yargılanır. Hiç kimse kutsal bir yerde lanetliliği yaşayamaz ve onu temsil edemez. PKK'nin savaşı, kutsallığın savaşıdır. Önderlik gerçeği, kutsallığın gerçeğidir, lanetliliğe karşı durmaktır. PKK, lanetlilikten hesap sormanın yeridir. Daima kutsallığı yaşayacak,

lanetlilikten de hesap soracaksın. PKK böylesi insanların yeridir. Bazıları Önderliğin arkadaşı olduğunu söylüyor, fakat onda ne yaşam, ne de değerler oluşturma emaresini göremiyorsun. Önderliğin arkadaşı olmak demek, yeni bir yaşam oluşturmaya ve değerleri büyütmek demektir. Hatta bazıları bırakın değerleri koruyup büyütmeyi, var olan imkân ve değerleri bile herkesten fazla harcamayı kendilerine hak görüyorlar. İstedikleri gibi imkan elde edemediklerinde de tepkile-niyorlar. Bunu düşmanlığa, ihanete kadar götürenler var. Kendilerini haklıda görüyorlar. Bu, PKK içerisinde lanetliliği yaşamaktır, onu temsil etmektir. PKK'ye karşı çıkmaktır, düşmanın içimizdeki ajanlığını yapmaktır. Ben Önderliğin arkadaşımı diyen, lanetliliği yaşayamaz. PKK içerisinde emeksiz yaşamaz, var olan imkânlar üzerinde de kendisini yaşatamaz, bunu kendine hak göremez. PKK devrimciliğinde daima çalışacaksın, kendin için de bir şey istemeyeceksin. PKK'ye şartsız katılacaksın. "Ben bunu yaptım, bu benim hakkımdır, bana hakkımı verin" gibi söylemler PKK'de yoktur. PKK'ye böyle yaklaşanlar, PKK'den, Önderlik gerçeğinden bir şey anlamayanlardır. Böyleleri PKK dışında hak aramalıdır, PKK'de hak arama olmaz. PKK devrimciliği karşılıksız bir devrimciliktir. Bunun dışındaki bir anlayış ile PKK'de yaşamak, lanetliliği yaşamaktır.

İkinci Doğuşla Kürtlerin Uyanışı, İlk Serhıldan

İkinci doğuş dönemi, ١٩٧٢'den ١٩٨٤'e kadarki dönem farklı biçimlerde değerlendirilebilir. Bu dönem 'Kürtlerin uyanışı' biçiminde ele alınabilir. İlk isyan, ilk serhıldan dönemi diyebiliriz. Yine namus ve kerameti ayağa kaldırma diyebiliriz. Düşüncede özgürlük adımlarının cesaretle atılması, kendini tüm yönleri ile kölelikten koparma, iktidarcı-egemen güçlere karşı gerçekleştirilmiş başarılı ilk eylem, duyguda yaratılan çarpıtmaların düzeltilmesi, Kürt insanı için bir ideoloji ve felsefe geliştirme gibi biçimlerde de bu dönemi yorumlayabiliriz. Bunların hepside doğrudur.

İkinci doğuş dönemi; ١٠ Ağustos ile ١٠ Şubat arasında yaşanan dönemdir. Bu dönem daha çok ikinci partileşme dönemin silahlı bir şekilde başlatılmasıdır. ١٠ Şubat ١٩٨٤'ten uluslararası komploya kadarki süreçte Önder APO'nun yürütmüş olduğu çalışma daha çok partileşme çalışmasıdır. Bu da silahlı çalışma üzerinden

yürümüştür. Birinci doğuş Hz. İsa'nın doğuşuna benzer. Nasıl ki İsa'nın havarileri gizli bir şekilde İsa'nın düşüncelerini dağıtmışlarsa, Önder APO'da düşüncelerini gizli bir şekilde yaymıştır. Hz. İsa hareketi, kendini ilk başlangıçlarda nasıl ki gizli bir şekilde örgütlemişse, PKK'de kendisini gizli örgütlemiştir. Önder APO düşüncelerini gizli bir şekilde yaymıştır. Önder APO, “ Kürdistan sömürgeci dediğimde etrafıma baktım, acaba kimse duydu mu diye” diyordu. Çünkü düşman duyarsa derhal hareketin üzerine gelecek ve hareketi bitirecekti. Düşman vahşi olduğu için kendini gizli örgütlemek zorundaydın.

İkinci doğuş daha çok Hz. Musa ve Hz. Muhammed'e benzemektedir. Yönünü Kenan'a çevirme, orada toparlanma, kadro oluşturma, tekrardan ülkeye dönme, ülkede örgütlenme, 10 Ağustos Atılımı hazırlığını yaparak çıkış yapma serüveni, Hz. Musa'nın çıkışına benzemektedir. Hz. Musa Mısır'daki firavunların zulmünden kaçarak kavmiyle birlikte Kenan ülkesine yönelmişti. Musa'nın yürüyüşü çok zahmetli geçmişti. Yürüyüş sırasında düşman peşlerine takılmıştı. Musa'nın kavmi disiplinsiz ve örgütsüzdür. Bu yüzden Musa hem kavmiyle, hem de düşmanla uğraşmak zorunda kalmıştı. Kavmini Kenan ülkesine yetiştirebilmek için sürekli moral vermeye çalışmıştı. Musa kavmine, lanetli kavim diyor. Bu yüzden onları lanetlilikten çıkarıp, kutsallığa doğru götürmek istiyordu. Kavmini lanetlilikten çıkarması kolay değildi. Musa kavmiyle savaşıyor onları Kenan'a götürecekti.

Önderliğin çıkışı ve daha sonra ülkeye dönüşü, Musa'nın hikâyesini andırmaktadır. Önderliğin çıkışı çok zor şartlar altında oldu. Ön-derlik imkân yaratarak grup gönderdi, giden grubun iradesi kırılmıştı, birçoğunun savaşma iradesi kalmamıştı, ülkeye dönecek iradeleri bile kalmamıştı, mülteci kalma durumu söz konusuydu. Diğer taraftan da Semir, herkesi geri çevirme anlayışını güçlendirmeye çalışıyordu. Önder APO tüm bunlarla uğraşarak grubun yönünü ülkeye çevirdi. Bu süreç, Hz. Musa'nın kavmini Mısır'dan Kenan'a götürmesine benziyor.

Önderliğin ülkeye dönüşü, 10 Ağustos Atılımı'nı gerçekleştirmesi, atılımın devamını getirmesi, bu konuda ısrarcı olması, uluslararası komploya karşı çıkması ve her yönüyle mücadele etmesi de, Hz. Muhammed'in tarihteki çıkışına benzemektedir. Savaşın hazırlığını yapma, eğitim sürecinden geçme,

örgütlenmeye gitme, savaş için her türlü hazırlık içerisine girme Hz. Muhammed'in durumuna benzemektedir. Hz. Muhammed Mekke'den Medine'ye Hicret eder, Medine'de hazırlık yapar ve burada hareketini geliştirir. Hz. Muhammed'in bu çıkışı, Önder APO'nun İkinci doğuş aşamasında vermiş olduğu mücadeleye benzer.

Bu süreçte Önder APO'nun savaşa güveni oldukça güçlüdür. Kendini savaşa katma sınırsızdır. Partileşme hamlesinin başarılı olabilmesi için ne imkân varsa bunları gerillanın hizmetine koyar. Bu çabalar Kürdistan'da sosyalist düşüncenin temellendirilmesi içindi. Sosyalist bir hareket kurmak içindi. Önderlik her şeyini sosyalizmin hizmetine koydu. Önderlikte kendini sosyalizmde eritme anlayışı söz konusudur. Bunun için gece-gündüz çalışma vardır. Kendisi için bir saniye bile yaşama yoktur. Önderlik bu süreçte savaşı kutsal görüyordu. Tüm yaşamını buna göre örgütliyordu. Önderlik, "İktidarı, egemenleri temelinden sarsacak olan savaştır. Sosyalizmi, özgürlüğü getirecek olan bu savaş olacaktır. Eğer bu savaşta gerilla darbe yerse, savaş kaybedilirse bırak sosyalizmin inşası, Kürdistan'da hiçbir şey kalmaz. Bunların olmaması, değerlerin yok olmaması için savaşın, partileşmenin güç kazanması gerekir. Bu yüzden partileşme, sosyalizm, bunların hepsi savaşın kazanılmasıyla mümkün olacaktır. Bu yüzden verilecek savaş kutsaldır" dedi.

Önderlik bu süreçte toplumsallaşmayı tam yaşamıştır. Katılımı sınırsızdır. Önder APO'da analitik zekâ bu süreçte zirvedeydi. Analitik zekânın zirvede olması, duygusal zekânın geri planda kalmasına neden oluyordu. Bu yüzden Önder APO'da analitik zekâ ile duygusal zekâ arasında bir dengesizlik yaşanıyordu. Sosyalizm, partileşme ve savaş konusundaki yoğunlaşmaların çok güçlü olması, Önderlikteki duygusal zekâyı ikinci plana itiyordu. Bu durum Önder APO'nun sağlığına da etkide bulunuyordu. Analitik zekâ ve savaşın birincil yoğunlaşma konusu olması, birçok şeyin görünmemesine de neden oluyordu. Düşman gerillaya darbe vurmak için topyekûn saldırılar planlıyordu. Önder APO'nun bu dönemde atmış olduğu adımlar, za-mana ters düşen adımlar değildi. Süreç açısından uygun adımlardı.

İkinci doğuşun kazanımları vardır. Her ne kadar kazanımlar varsa da, Önder APO hedeflemiş olduğu amaçlara tam olarak

ulaşmamıştır. Önderlik Kürtler için önderliği, partiyi, gerillayı geliştirdi. Halk örgütlemesini kurdu. Bunun üzerinden bir halk yarattı. Militanlığı, yaşamı geliştirdi. Tüm bunları yapmasına rağmen, istediği hedeflere de tam olarak ulaşamadı. Bunlar Önderlikte kimi çelişki ve rahatsızlıklara da neden oldu. Bu süreçte özgürlükte ısrar eden, savaşı bir halk gerçekliği ortaya çıktı. Önderlik bu dönemde, 'özgür kadın' gerçeğini açığa çıkarma konusunda da adımlar atmıştır. PKK ortaya çıkana kadar siyaset egemenlerin elindeydi. Siyaseti toplumun üst kesiminde yer alan elit kesim yürütüyordu. Alt toplum, yani siyasetin gerçek sahibi olan halk, siyasetin dışındaydı. Önder APO'nun yaptığı, siyaseti egemenlerin elinden alıp halka sunmasıydı, halkı siyasetin içerisine çekmesiydi. Tüm bunlar değişimi ifade ediyordu. Bu dönemlerde Kürdistan'da diplomasiden de bahsetmek mümkün değildi. Önder APO diplomasinin temellerin attı. Kürdistan'daki diplomasi, Kürtleri kandırma üzerine kurulmuştu. Kandırma üzerine kurulan diplomasinin Kürtlere kazandırdığı bir şey yoktu. Kürtler adına yürütülen bir diplomasi söz konusu olsa da, başkalarına hizmet etmekteydi. Önder APO Kürdistan'da yürütülen diplomasinin sahte olduğunu ortaya çıkardı. Bu nedenle Ortadoğu'da, Araplar içerisinde de Kürt diplomasisini geliştirdi. Belki PKK bundan çok fazla fayda görmedi, kaymağını yiyen YNK ve KDP oldu, fakat böyle olsa da, Önder APO'nun Kürtlere büyük hizmetleri oldu.

Önder APO Kürdistan'da ulusal bir ruhun oluşmasında öncü rol oynadı. Daha öncesinde ruhta ulusal birliktelik yoktu. Bu da büyük bir kazançtır. Parça parça edilen Kürt toplumunda ruh, duygu ve düşüncüyü açığa çıkardı. Tüm bunlar Önder APO'nun, PKK'nin çabaları sonucu elde edilmiş kazançlardır. Önder APO Kürdistan'da yeni bir kişilik, toplum yarattı. Kültür ve ahlakı kendi özüyle buluşturdu. Önder APO'nun birçok konuda vermiş olduğu mücadele gelişerek diriliş devrimiyle süslenecekti. Diriliş devrimiyle Kürtlerin ayağa kalktığını söyleyebiliriz. Diriliş devrimiyle ölüm ile yaşam arasındaki ince çizgide gidip gelen Kürtler, ölümün eşliğinden kurtulmuş oluyordu. O tehlike ortadan kaldırıldı. Bugünden sonra Kürtler için ölüm mümkün değildir. Kürtler adına yeni bir yaşam ve sorunun çözümü için olanaklar gelişme gösteriyordu. Başarısızlığın hüküm sürdüğü ortamda, başarmanın gücü açığa çıkıyordu. Bunları dönemin kazanımları olarak sıralayabiliriz. Bu kazanımlar inkâr

edilemez. Ancak vicdansız biri inkâra gidebilir. Hiç kimse Kürtler için bu kadar çalışmadı, Kürtlere bu kadar kazandırmadı. Bu bir gerçekliktir. Önder APO ve PKK Kürtlere büyük bir damga vurdu. Bunun etkisi yüzyıllarca devam edecektir. Önder APO'nun Kürtlerde gerçekleştirdiği değişim devam edecektir. Hiç kimse artık bunun önüne geçemez. Hiçbir egemen, Kürtleri eskisi gibi yaşatamaz.

Elbette bu dönemin hataları da vardır. Nasıl ki dönemin kazanımları varsa, hataları da vardır. Önderlik ülkeye dönüştü; “١٠ Ağustos Atılımı’nı gerçekleştirebilmek için öncülük konusunu, buna öncülük yapacak kadroyu hazırlamam ve öncü kadroyu hazırlayarak ülkeye göndermem gerekir” diyordu. Tabii bunu yapmadı. Özellikle “öncü kadroyu hazırlamadım” dedi. Önder APO bu konuda, “tümünden bir hazırlığa girdim ve bunun bir hata olduğunu gördüm” dedi.

Diğer bir hata ise; Amerika’nın ١٩٩١’de körfeze yaptığı müdahale sonucu patlak veren krizdi. Önderlik ١٩٩١ krizinde, “O dönemde bizzat ülkeye gidip gerillayı idare etmem gerekiyordu, bunu arkadaşlara bıraktım, fakat hataydı” dedi. Diğer bir hata da çetecilik konusundaydı. Önderlik parti içerisinde gelişen çeteciliğin zamanında görülmediğini, bunun da partiye zarar verdiğini dile getirdi. Çeteciliğin partide hâkim olması, PKK içerisinde PKK’lilerin azınlıkta kalmasına neden olmuştu. Yine Suriye’de çok fazla kalma, zamanında Suriye’den çıkmama, Suriye’yi stratejik görme ve bunu Suriye’ye dayatma hataydı. Önder APO Suriye’yi stratejik görüyordu, Suriye’yi de buna çekmek istiyordu, fakat Suriye buna gelmek istemiyordu. Önder APO, “Suriye buna gelmek istemiyordu, ben de Suriye’yi buna çekmek istedim, bu konuda ısrarcı olmamın hata olduğunu gördüm” dedi. Aslında Önderlik Suriye, Lübnan, İran, Filistin ve Kürtleri bir cephede buluşturmak istiyordu. Bununla da Ortadoğu’da değişimleri esas alarak yeni bir dönem başlatmak istiyordu. Önder APO bu konudaki ısrarında Suriye’nin çizgiye gelmediğini, kendisinin de dayattığını, fakat bu ısrarın hata olduğunu söyledi. Önder APO Suriye’den çıkmayışını da buna bağlıyor. O dönemdeki hatalardan bir diğeri de, var olan merkezin gözden geçirilmemesiydi. Önder APO, “merkezde yer alanlarda ısrar ettim” dedi. Merkezde yer alanlardan bazıları görevini yerine getirememesine rağmen, Önder APO bunlarda ısrar etti ve onları geliştirmek istedi. Tabii daha sonraki süreçlerde bunun hata

olduğunu söyledi.

Önder APO'da En Büyük Savaş; Anlayış, Tarz Ve Zihniyet Savaşıdır

Bu dönemde elde edilen kazanımlar elbette bir anlayış, tarz ve zihniyet sonucu ortaya çıktı. Bunun da iyi anlaşılması gerekir. Çünkü bu büyük kazanımlar kendiliğinden olmadı. Kısaca bunlar üzerinde de durmak gerekir.

Önder APO Fatma'ya karşı uzun soluklu bir mücadele içerisinde oldu. Bu savaş ve mücadele ile kadın ve erkekte yaşanan geleneksel anlayışı kırdı. Yaşanan gelenekselliğe karşı yeni bir anlayış geliştirdi. Geleneksel anlayışı esas almayan, ondan uzak duran kadında özgürlük anlayışını açığa çıkardı. Özgür kadın ve özgür bir hareketi ortaya çıkarmanın zeminini oluşturdu. Kürdistan'da yeni bir toplum kurabilme adına özgür kişiliği geliştirdi. Önderliğin Fatma'ya karşı savaşı bu konular üzerinde gelişti diyebiliriz. Önder APO Fatma ile mücadelesinde geleneksel anlayışa teslim olmadı. Ona karşı durdu. Bu mücadelede teslimiyetçi ve işbirlikçi hain Kürt'e de teslim olmadı. Önder APO vermiş olduğu savaşla, işbirlikçi hain Kürt anlayışını ve geleneksel anlayışı yendi.

Önderliğin savaşı, klasik erkek-kadın arasında ortaya çıkan çelişkilerden kaynaklı değildi. Çok temel bir savaştı. Eğer Önder APO bu savaşı geliştirmeseydi, doğru bir mücadele vermeseydi, mücadele zamanında gelişme göstermeseydi hiçbir zaman 'gerçekleşen Önderlik' ve parti bu şekilde olamazdı. Önder APO'nun Fatma'yla on yıl süren savaşı söz konusudur. Fatma'ya on yıl tahammül etti. Hiç birimiz Fatma'ya bir gün bile tahammül edemedi. Mesela ben tahammül edemedim. Bazı diğer arkadaşlar da tahammül edemiyordu. Fakat Önder APO tam on yıl tahammül etti. Önder APO Fatma'yı kendi çizgisine çekme konusunda ısrarcı oldu. Fatma da Önder APO'yu kendi çizgisine çekmek istiyordu. Fatma'nın çizgisi geleneksel, işbirlikçi hain Kürt çizgisiydi. Eğer Önder APO bu çizgi savaşında başarılı olmasaydı, Fatma başarılı olurdu. Bu da Önder APO ve PKK'nin bitişi anlamına gelecekti. Önder APO'nun Fatma'yla savaşı, PKK'nin geleneksel anlayışa, işbirlikçi ve ihanetçiliğe karşı vermiş olduğu mücadeleyi ifade eder. Eğer PKK'de geleneksel anlayış, işbirlikçi-ihanetçi çizgi çok fazla itibar görmüyorsa nedeni bundandır. PKK içerisinde bu tür anlayışlara

karşı durulmuştur.

Fatma ile Önderliğin savaşı ne kadar önemliyse, Önderliğin Pilot Necati karısında vermiş olduğu mücadelede bir o kadar önemlidir. İçimizde Pilot olarak bilenen Necati KAYA, devleti temsil eden bir karaktere sahipti. Önder APO da Kürt'ü temsil ediyordu. Pilot'un amacı, Önderliği kendi denetimi yoluyla devletin hizmetine koymaktı. Devlet tarafından kendisine biçilen misyon buydu. Pilot devletin adamıydı. Pilot'un devletin ajanı olduğunu ilk tespit eden Önder APO'ydu, fakat Önderlik ilk başlarda bu tespitini bizlerden gizledi. Bizim bu durumdan haberdar olmamız, daha sonraki süreçlere denk düşecekti. Eğer Önderlik Pilot'un ajan olduğunu fark ettiği anda bizlere söyleseydi, bu haber kulaktan kulağa gider ve Pilot'un da bunu duyması söz konusu olabilirdi. Önderlik, netleştirip bazı tedbirler aldıktan sonra durumunu açıkladı. Tehlikeler, tedbirler alınarak ortadan kaldırılır. Önderliğin yaptığı da buydu. Pilot devletin adamıydı, onu içimize gönderen devletin derin güçleriydi. Görevi, hareket ve Önderlik üzerinde denetim kurmaktı. Ya hareketi savaşın içine çekip tasfiye edecekti -diğer hareketlerin başına getirildiği gibi- ya da her şeyi parça parça ederek hareketi güçten düşürecek. Hareketin parçalatılmasındaki amaç da tasfiyedir. Pilot, Önderliği teslim almak istiyordu. Çünkü Önderliği teslim alması, hareketi kontrolüne alması anlamına geliyordu. Önder APO Pilot'la savaşında Pilot'un denetimine girmede, bu nedenle devletin hizmetine de girmemiş oluyordu. Devletin hizmetine girmemeyi esas aldı.

Önder APO kendini ve hareketi korumanın mücadelesini verdi. Bu savaş aynı zamanda kendini satmamanın, kerametini korumanın savaşıydı. Pilot, Önderliği ve hareketi kendi denetimine almak için her türlü imkânı devreye koymuştu. Bunlardan biri de paraydı. O dönemlerde hareketin paraya çok fazla ihtiyacı vardı. Devlet maddi açıdan çok zayıf olduğumuzu tespit etmişti. Pilot aracılığıyla para harcanarak hareket kontrol altına alınmak isteniyordu. O zamanlar bizlere, "bunlar açtır, baldırı çıplaklar" gibi söylemlerde bulunuyorlardı. Gerçekten de maddi olarak imkânlarımız yok denecek kadar azdı. Hatta "açlıktan nefesleri kokuyor" diyenler bile vardı. Söylenenlerin hepsi doğrudu, çünkü bir gün tok, iki gün açtık. Hareketimizin kadroları yoksul kesimden geliyordu, bu yüzden maddi olarak çok zayıftık. Kadrolarımızın hepsi üniversite

öğrencisiydi, hiçbir gelirimiz de yoktu. Yeni bir oluşum olduğumuz için imkânlarımız da pek yoktu. Hareketin ilk dönemlerinde böyle bir gruba sahiptik. Hem okuyup hem de kendimizi geçindirmek için hamallık yapıyorduk. Bunu herkes biliyordu. Fakat kadrolarımız hiçbir zaman, “biz bu halimizle nasıl devrimci olacağız, bu imkânlarla nasıl devrimcilik yapacağız” demedi. Yaşamı eldeki imkânlar doğrultusunda kabul etmiştik. Hareketi olduğu gibi kabul etmiştik. Düşman parayla düşüremeyeceği insanın olmadığını düşünmüştü. Eğer Pilot, yani Necati vasıtasıyla harekete biraz para gösterirse, her şeyi kendi kontrolüne geçirebilirdi. En azından düşman böyle düşünmüştü. “Parayla tüm Kürtleri satın alabilirim” anlayışı çok güçlüydü. Düşman Kürt’ü böyle biliyordu, düşmana göre Kürt gerçekliği bundan ibaretti. Rahatlıkla onunla oynayabilir, satın alabilirdi. Tabii onların yarattığı Kürt gerçekliği buydu. Düşünceleri doğrudu. Fakat Önder APO’nun yarattığı Kürt, düşmanın düşündüğü Kürt olmayacaktı. Yani paraya tenezzül etmeyecek, kerametini para karşılığı satmayacaktı. Açlığı kabul ederdi ancak hiçbir zaman para karşılığı kendini satma söz konusu olamazdı. Devlet bunu bilmiyordu. Devlet “bunlar Kürt’tür, rahatlıkla satın alabilir, kandırılabilirsin” düşüncesindeydi. Devlet Pilot’a, o da bizlere para veriyordu. Pilot parayla kimi ihtiyaçlarımızı karşılıyordu. Yemek ısmarlıyor, elbise alıyordu. Amacı bu biçimde üzerimizde kontrol sağlamaktı. Bir yemek ısmarlamakla bizleri rahatlıkla satın alabileceğini sanıyordu. Bir ara bize, “Büyük bir para var, bu para benim çalıştığım yere gelecek, hiçbir şehit vermeden paraya el koyabiliriz” dedi. Pilot on bir ya da on üç milyon gibi bir paradan bahsediyordu. Bu para için değil bir, on şehit bile vermeyi göze alıyorduk. Hareketi bu parayla kurtarabilirdik. Tabii bu durumu Önderliğe anlattık, fakat Önder APO kabul etmedi. Önderliğin kabul etmeyişine anlam veremiyorduk. Zaten bu olaydan sonra Önderlik, Pilot’un durumundan şüphelenmeye başladı. Pilot bizlere sözde Türk Kuşu ismindeki bir hava kurumunda çalıştığını ve ne kadar maaş aldığını söylemişti. Fakat yaptığı harcamalar, maaşının katbekat üstündeydi. Tabii ki tüm bunlar Önder APO’yu şüphelendirmeye yetecekti.

Önderliğin dikkatini çeken noktalardan bir diğeri de, Pilot’un maddiyatı kullanmasıydı. Hareket içerisinde arkadaşları etkilemek maddiyata bağlı değildi. Eğer imkânımız varsa, ihtiyaçlarımızı

birlikte karşılıyorduk, yoksa da karşılamıyorduk. Pilot'un yaptığı, kişilerin ihtiyaını kendi cebinden karşılamasıydı. Önderlik şüpheye girdiği bu durumdan emin olmak için Pilot'un konumunu bizden gizledi. Önderlik hem emin olmak, hem de kontrolü elinde bulundurmak istiyordu. Pilot'un amacı, bizleri bu tür eylemlere sokup ya öldürtmek, ya da yakalatarak tasfiye etmektir. Yüzbaşı İlyas Aydın'ın THKP-C'ye yaptığını, o da bize yapmak istiyordu. Pilot'un binbaşı olduğu da daha sonraları ortaya çıktı. Paraya, devlete teslim olmama, para ve devletin hizmetine girmeme Önderlik tarzıdır ve hareketi başarıya götüren de budur. Önderliğin Pilot'a karşı vermiş olduğu savaşta açığa çıkan gerçeklik bu olmaktadır. Bu yüzden hiç kimse parayla Önderliği kontrol altına alamaz. PKK hiçbir zaman kendini kimseye muhtaç etmedi. Aç kalır, ama hiçbir zaman kendini kimseye muhtaç etmez. Çünkü kendini birilerine muhtaç bıraktığında özgürlüğünü kaybedeceğini bilir. Mesela Kamışlo'dan ülkeye grup gönderiyorduk. Grupları ben gönderiyordum. İhtiyaçlarımızı Kamışlo'da gideremiyorduk, çünkü paramız yoktu. Bu yüzden grupları Nusaybin'e götüren arkadaş gelirken beraberinde yiyecek getiriyordu. Kamışlo'da yaşıyorduk, ama yiyeceğimizi Nusaybin'den temin ediyorduk. Anlattığım hikâye, değil gerçektir. Açlıktan ölebiliriz, ama kendimizi kimseye muhtaç etmememiz gerekiyordu. Özgürlüğümüzü kaybedemezdik. Kamışlo bir Kürt kentiydi. Gidip kimden isteseydik, Kürtlük için dahi olsa verirlerdi. Bir de Kürtleri bilirsiniz, biri bir şey istediğinde verir. Fakat bu durumu kendimize layık görmüyorduk. Anlayışımız buna el vermiyordu. Bunları ne için söylüyorum? şu an çok sayıda kadromuz var, biri kadrolarımızdan birine elbise alır, ya da yemek ısmarlarsa, hizmetlerine girebilir, partiyi de hizmetlerine sokabilir. şahısların hizmetine sunarlar. Eğer içimizde devletin ajanı bu şekilde çalışırsa, rahatlıkla bunu başarabilir. Hareketi de onların şahsında devletin hizmetine sunmuş olur.

Bunun için Önderliğin Pilot'la savaşı çok önemlidir. Buradan çıkarılan sonuçlar çok önemlidir. Eğer Önder APO bu savaşı doğru vermeseydi, Pilot parayla rahatlıkla hareketi ve kadroları satın alabilir, devletin denetimi altına koyabilirdi. Önderlik Filistin'de, Suriye'de yıllarca kaldı. Orada Filistinlilerle, Lübnanlılarla, Suriye ile dostluklar geliştirdi. Bu ilişkilerde her ne kadar dostluğa değer verdiyse de, temel aldığı hareketin ve kendisinin özgürlüğüydü. Bu

yüzden ne Filistin, ne Lübnan, ne de Suriye hareket üzerinde denetim kuramadı. Ortadoğu gibi bir bölgede siyaset yapmak kolay değildir. Özgürlüğünü, bağımsızlığını korumak çok zordur. Söz konusu devlet Suriye ise, bu durum daha da zorluk kazanır. Suriye bütün örgütleri eriterek kendi hizmetine koyan bir pratiğe sahiptir. Ya tümüyle, ya da parçalayarak etkisizleştirdiğini denetimine alıyordu. Kendisine hizmet edecek duruma getiriyordu. Böylesi bir sahada hem yaşamak, hem hareket ve halk için imkânlar yaratmak, hem de hareketi korumak gerekiyordu. Tüm bunlar özgürlüğü yitirmemek içindi. Dolayısıyla örgütü ve bütün değerleri korumak içindi. Önder APO bu sahada dostluklar geliştirdi, bu dostluklar üzerinden imkânlar yarattı, elde ettiği imkânlarla hareketi besleyip büyüttü, mücadeleyi geliştirme imkân ve ortamını yarattı. Önder APO en tehlikeli ve büyük olan görevi omuzladı. Bu yüzden Önder APO'nun yürüttüğü çalışma destansı bir çalışmadır. Sonuçları da ortadadır. Eğer Suriye bu kadar yıl Önder APO'ya göz yumduysa, O'na değer verdiyse, nedeni bu gerçeklikle bağlantılıdır. Hafız Esat kardeşini bile kendisine karşı yaptığı hatadan ötürü eleştirdi, Suriye'den attı. Rıfat Esat şu an bile Suriye'ye giremiyor. Ki Rıfat Esat yıllarca Hafız Esat'a hizmet etti. Hafız Esat ve iktidarı için her şeyi yaptı. Fakat bir hata yaptı ve bu hatadan dolayı Hafız Esat O'nu eleştirerek Suriye'den çıkardı, hala da Suriye'ye giremiyor. Eğer Hafız Esat bu kadar yıl Önder APO'yu Suriye'de misafir ettiyse, göz yumduysa, nedeni; Önderlik ve hareketin basit olmamasıyla ilintili bir durumdur. Hafız Esat Önderlik ve hareketin diğer hareketler ve önderlikler gibi olmadığını gördü. Önderliğin kişisel, ailesel ve aşiretsel bir yaşam ve çıkar peşinde olmadığını gördü. Bu hareketin tüm yaşamını özgürlük üzerine örgütlediğini, gece-gündüz onun için çalıştığını, halk ve arkadaşına hizmet ettiğini gördü. Aynı zamanda Önder APO'nun dostluğa değer verdiğini gördü. Kendisi ve halkı için çalışma yürüttüğünü gördü. Bu çalışma ve mücadelenin kendilerinin ve hareketin faydasına olduğunu gördü. Onun için göz yumdu.

Önder APO hata yapmamak ve dostluğa zarar vermemek için çok dikkat etti. Önderlikte dostluk çok önemlidir, dostluğa değer verir. Dostuna zarar vermeme noktasında hassas yaklaşır. Dostluğu suiistimal etmez. Hafız Esat'ın Önderlikte gördüğü bu özelliklerdir, Önderliğin Suriye'de kalıp çalışma yürütmesini sağlayan. Suriye Önder APO'ya hiçbir şey vermedi. Önderliğe bir kimlik bile vermedi.

Önderlik orada yürüttüğü çalışmaların tamamını kendi emeğiyle ortaya çıkardı. Her şeyi kendi emeğiyle yaptı. Bilinçli yaptı. Dostluğa değer verdi, zarar vermedi. Çok çalıştı, çalışmalarından sonuç aldı. Birçok kişi Önderliğin Suriye’de kalışını ve çalışmalar yürütüşünü, Suriye Devleti’nin yardımlarına bağlıyordu. Bilinen ve algılanan gerçeklik buydu. Suriye Devleti Önderliğe imkân veriyor, para veriyor gibi anlaşılıyordu. Böylesi bir durum söz konusu değildi. Suriye Devleti bırakın silah ve parayı, Önderliğe bir kimlik bile vermedi. Suriye’nin yaptığı, Önderliğin Suriye’de kalışına göz yummaydı. Önderlik bunu küçümsemedi. Önderliğe göz yumulması bile büyük bir imkândır.

Önderlik bu imkânı nasıl değerlendireceği ve sonuç alacağı üzerinde durdu. Önderlik tarzı budur. Esas aldığı tarzıyla çalıştı, sonuç aldı. Suriye’nin yaptığı yardımlarla çalışmadı. Bırakın yardımı, hatta birkaç sefer Suriye Devleti Önderliği tehdit bile etti. Önderliğe, “sen temelimize dinamit yerleştiriyorsun” dediler. Önderlik oradaki Kürtler için büyük bir uyanış, bilinçlenme anlamına geliyordu, çalışmalarıyla bunu kanıtladı. Binlerce insanı harekete kattı. Daha önce sistemin hizmetine giren, ona ajanlık yapan insanları hareketin hizmetine koydu. O dönem çalışmalarımız oradaki insanlarımızın emeğiyle yürütüldü. Suriye Devleti’nin, temelimize dinamit koyuyorsun deyişi kaynağını bu gerçeklikten alıyor. Bu yüzden Önderliğe böyle yapma dediler.

Önderlikte her koşul altında kendi özgücü üzerinde yükselme, kendine güven, kendini dinleme, özgürlüğünü esas alma ve savunma, çözümü kendinde geliştirme ve yaratma, tüm ihtiyaçlarını kendisi yaratma-karşılama, mücadeleyi bu temelde geliştirme esas olan bir tarzdır. Önderliği ve hareketi ayakta tutan da bu tarzdır. Bu tarz Önderliğin ve hareketin düşmesini engelledi, şu ya da bunun hizmetine girmesine izin vermedi. Eğer sürekli kendi özgücü üzerinde yükselmeyi esas almasaydı, kendine güvenmeseydi, imkânlarını kendisi yaratmasaydı, çözümü kendisinde aramasaydı, kendinde ge-liştirmeseydi, tüm ihtiyaçlarını gerçekleştirmeyi önüne hedef olarak koymasaydı, özgürlüğe kendisini kilitlemeseydi, şu an ki durumda bu hareket diğer hareketlerden daha kötü bir durumda olurdu. Herkes harekete el atmak ve sonuç almak isteyecekti. Harekete el atmak isteyenler çok oldu, fakat sonuç alamadılar. Sonuç alamazlardı, çünkü bu hareketin verdiği mücadele ve

sürdürdüğü savaş, şeref savaşıydı, keramet savaşıydı, irade savaşıydı. Kürt halkının iradesi, kimliği, kerameti ayaklar altına alınmıştı. Kürt halkını bulunduğu konumdan çıkarmak, özgücüyle hareket etmesine bağlıydı. Bu yüzden kendine güvenecek ve kendini inciteceksin. Başka türlü mümkün değildir. Yoksa kendini savunamazsın. Eğer bu hareket düşmediyse, tasfiye olmadıysa, şunun-bunun hizmetine girmediyse, şunun-bunun kuyrukçusu olmadıysa kaynağını bu gerçeklikte aramak en doğrusudur. Önderliğin felsefe, siyaset, örgüt ve mücadelesinde esas aldığı tarz budur. Önderlik gerçeğinden anlamamız gereken bu olmalıdır. PKK gerçeği budur. Hareketin her kadrosu bu gerçeği kendisine esas almalıdır.

Kadromuz hazır imkânlar üzerinden kadroluk ve devrimcilik yapmayacaktır. Burada bir aşınma söz konusudur. Kadromuz kendi gücü üzerinden kalkma yerine, kendine, örgüte ve halka güvenme yerine, ideoloji ve örgüt gücünü kullanma yerine, her şeyi hazır olarak karşısında görmek istemektedir. Kadrolarımız örgütün vereceği imkânlar üzerinden devrimcilik yapmak istiyor. Kendi özgücüne güvenmiyor ve bu güç üzerinden çalışmayı esas almıyor. Halkın, örgütün kendisine hazır vermesini istiyor. Bu gibi insanların nasıl bir duruma düştükleri, ne hale geldikleri gözler önündedir. Hareket ve Önderlik böyle değildir. Kadroların da bunu iyi bilmesi ve anlaması gerekir. Eğer imkân yoksa yaratacak, varsa da olanla çalışacak ve daima imkânı büyötmeyi esas alacaksın. Çözüm, kişinin kendisidir. Bu yüzden çözümü dışarıda aramak yanlıştır. İmkân biziz. Hiç kimse bize hazır imkânlar sunmaz. İmkân sunanın amacında da, kendisine hizmet söz konusudur. Kendisine hizmet amacı olmayanın imkânlar yaratması mümkün değildir. Hareketin kadroları bunu iyi bilmelidir. Gerçekliği bilmeyen, anlamayan hareketin kadrosu olamaz. Bu nedenle hareketin kadrosu olmak ucuz değildir. Kendisini zorlamayan, her şeyi hazır isteyen, hazır imkanlarla devrimcilik yapan, imkânlar hazır olmadığında da “bu iş olmaz” diyenler hareketin militanı olamazlar. Böyle bir militanlık, kadroluk olamaz. Kadro kendi özgücüne güvenen, halkın ve hareketin gücünü geliştirendir. Bu yüzden harekete, halka ve kendine güvenme şarttır. Çözümü kendinde, partinde ve halkında arayacaksın. Var olan imkânların hakkını vereceksin, kendi ihtiyacını karşılamak için o imkânı büyüteceksin. Önder APO ile

gerçek bir arkadaşlık ancak böyle olur. Diğer türlü arkadaşlık sahte olur. Sahte arkadaşlık da ölüm getirir, kaybetmeye mahkûm kılar. Bu çok nettir ve anlaşılıştır.

Hareketin yaşamış olduğu tüm olumsuzluklar kaynağını yetersiz yoldaşlık, yetersiz devrimcilik, fedailiği esas almayan, bir ayağı partide, diğer ayağı sistemde olan devrimcilikten alır. Uluslararası komplo ve tasfiyecilik, yaşanan böylesi bir devrimcilik zemininde gelişme göstermiştir. Bu nedenle Önder APO gibi devrimcilik yapmayan, Önder APO'nun arkadaşı olamaz. Bu gerçekliklerin çok iyi bir şekilde anlaşılması gerekir. Kadro, bu konular üzerinde kendisini sorgulamalıdır. Sorgulayarak çözüm gücü haline getirmelidir. Çözümü Avrupa'da, Amerika'da, KDP, YNK'de ya da AKP'de değil, kendi mücadelede görmek gerekir. Mesela hareketin kadrosudur, ama çözümü AKP ve Avrupa Birliği'nde görüyor. Kürt sorununu çözebilecek tek güç olarak onları görüyor. O zaman neden dağa çıktın, neden mücadele ediyorsun, neden bu kadar şehit verdin, neden bu insanlar köylerini terk etti, işkencelerden geçtiler, faili meçhullerle katledildiler? Tabii ki kendi sorunlarını çözebilmek için. Eğer sorununu kendisi çözmeseydi, çözmeyi istemeseydi, bunların hiç birini yaşamazdı. Hareketin kadrosu böyle olamaz. Yoksa bizim değil, Avrupa ve AKP'nin kadrosu olursun. Kişi çözümü, umudu kimde görüyorsa, onun kadrosu olur. Hareketin kadrosu olmak gücü ve umudu kendinde görmektir, bir başkasında değil. Çözüm dışarımızda aranmaz. Çözümü dışarıda arayan, hareketin kadrosu olmaktan çıkmıştır. Eğer bunlara rağmen harekette kalanlar varsa, demek ki umut gördüğü gücün ajandır, ona ajanlık yapıyor. Öyle değilse neden kalsın? Çözümü AKP'de gören biri neden PKK'de kalıyor? AKP'nin ajanlığını yapmak için kalıyor. PKK'yi AKP'nin hizmetine koymak için kalıyor. Bunun başka bir anlamı yoktur. Hareketin kadrosu böyle olamaz.

ÖNDERLİĞİN ÜÇÜNCÜ DOĞUŞ AŞAMASI

Üçüncü doğuş, uluslararası komployla başlayan ve günümüze kadar devam eden süreci kapsar. Bu doğuş insanlık için bir doğuştur. İnsanlık sorunlarının çözümünü ifade eder. Üçüncü doğuş, birinci ve ikinci doğuş üzerinden gelişme gösterdi. Birinci ve ikinci doğuşta eksik ve yanlış olanın doğrultu kazanmasını ifade eder.

Üçüncü doğuşun temeli esasen komployla başlamıyor. Hareketin daha ilk başlangıcında vardır. Önder APO'un hareketi kurma zemininde yatan anlayış buydu. Fakat reel sosyalizmin ulusal sorunlara karşı çözüm anlayışının etkisi, Önderliğin geliştirmek istediği modelin, devrimin, partinin kendi hedef ve amacına göre gelişme göstermesi önünde engeldi. Bu durum Önderliğin amaç ve hedefleriyle çelişiyordu. Önderlik sürekli bu çelişkiyi çözme arayışı içerisinde oldu. Önderliğin hedefinde yeni bir kişilik, yaşam ve toplum yaratma istemi vardı. Tümüyle özgür anlayışı esas alıyordu. Fakat reel sosyalizmin ulusal sorunlara yaklaşımı temelinde şekillenen devletçi paradigma, bu hedefin gerçekleşmesine olanak

vermiyordu. Hâlbuki Önder APO daha ilk adımını attığında özgür bir yaşam, özgür bir toplum ve özgür bir kişiliği açığa çıkarma çabasındaydı. Önderliğin atmış olduğu adımlar ve verdiği mücadele bu doğrultuydu. Adım attıkça bazı şeylerin doğru olmadığını gördü. Bunlar yapmak istedikleri önünde engeldi. Verdiği mücadeleye orantılı olarak sonuç da alamıyordu. Hatta anlayışının dışında bazı pratikler bile ortaya çıktı. Yaşananlar Önderlik için bir çelişkiydi. Eğer üçüncü doğuşun temeli daha ilk başlangıçta olmasaydı, üçüncü doğuşun seyri bu şekilde olmazdı. Yani her şey bu hareketin ve Önderliğin başlangıcındadır. Başlangıç hareketin sonucunu belirliyordu. Hareketin başlangıcında, temelinde Önder APO'nun üçüncü doğuşla önüne koyduğu hedef ve amaç olmasaydı, doğuşun gerçekleşmesi mümkün olmayacaktı. Önder APO uluslararası komployla birinci ve ikinciden daha güçlü ve daha derin yeni bir doğuşun çıkışını yaptıysa, kaynağını başlangıçta aramamız gerekir. Bu nedenle başlangıçla olan bağ yadsınamaz. Hareketin temelinde ve hedefinde o vardır.

Reel Sosyalizme Kapitalizmin Sol Kanadı Diyebiliriz

Üçüncü doğuşla, ilk dönemde atılan adımların daha cesaretli ve kararlı atılması ve önüne konulan hedeflerin gerçekleştirilmesi temel çaba olmuştur. Önderliğin yaptığı budur. Önderlik hareketin temellerini atmaya başladığı anda bile reel sosyalizme ihtiyatlı yaklaşmıştır. Önderlik reel sosyalizmin paradigmasını esas almıştı, fakat bu paradigmanın eksik ve yanlış yanlarının olduğunu da görüyordu. Zaten bu yüzden ihtiyatlı yaklaşıyordu. Ne kadar ihtiyatlı yaklaştıysa da, reel sosyalizmin Önderlik üzerinde etkisi olmuştur. O dönemlerde bu etkiden kurtulmak için cesaretli ve kararlı adımları çok fazla atamıyordu. İmralı'yı cesaret ve kararlılığın zirvelediği yer olarak ele alabiliriz. Önderliğe bu adımı attıran çok güçlü nedenler vardır. Örneğin reel sosyalizm tasfiye olmuştu. Reel sosyalizmin tasfiye olması, Önderlikteki cesaret ve kararlılığı güçlendiriyordu. Bu yüzden Önderlik, anlayışını büyük bir cesaret ve kararlılıkla ortaya koydu. Tabii ki bu adımı İmralı'da atmadı. İmralı'dan önce atmıştı. İmralı süreci, atılan adımın tamamlandığı yer olarak ele alınmalıdır.

Önder APO üçüncü doğuşla PKK'nin başarı kazanmasını engelleyen yanları PKK'den arındırdı. Böylece PKK gerçeği daha da güçlendi. Başlangıçtaki hedefine göre bir parti kurdu. Birinci ve

ikinci doğuşta da istediği gibi bir parti kurmayı hedefliyordu, fakat reel sosyalist anlayış bunun tam olarak gelişmesine izin vermedi. Önderliğin kendisini reel sosyalist anlayıştan kurtarmasıyla beraber, istediği partiyi kurma ve sosyalizmi geliştirme imkânına kavuştu. Önderlik bu konuda cesaretli adımlar attı. Önderlik üçüncü doğuşla PKK gerçekliğine ulaştı. PKK gerçekliği buydu. Bizim anlamamız gereken de budur. Bu yüzden Önderlik; “Bende değişim olmadı, düşüncelerimde derinleşme sağlandı, düşüncelerimi reel sosyalist paradigmadan temizledim. Böylece PKK’yi kendi gerçekliğine kavuşturdum. Başlangıçta da kurmak istediğim parti ve geliştirmek istediğim anlayış buydu” dedi. Onun için üçüncü doğuşla, PKK kendi gerçeğine kavuştu.

Önderlik, “kendini bil” diyordu. Yine, “Beni öldürmeyen yaşatır. Yanlış yaşam yaşanmaz.” diyordu. Önderlik bu felsefe ile düşüncelerinde netleşme sağladı. Bununla da PKK’yi gerçekliğine, hakikatine ulaştırdı. PKK her ne kadar ١٩٧٣’de, Çubuk Barajı’nda temelini atmış ve ١٩٧٨ yılında parti haline gelmişse de, esas parti oluşu üçüncü doğuşla gerçekleşmiştir. PKK’nin kimliğine kavuşması için Önder APO ٧. Kongre’de adım attı. Bu önemliydi. Fakat reel sosyalist anlayış, PKK’nin kimliğine, gerçekliğine tam olarak ulaşamamasına neden oldu. PKK’nin asıl kimliğine kavuşması, Önderliğin reel sosyalist anlayıştan kendisini arındırmasıyla mümkün oldu.

Önderlik uluslararası komplo ile ٩ Ekim’de Suriye’den çıkış yaptı. Önderliğin Suriye’den çıkışı ve Avrupa’ya gidişi, kapitalist moder-nist paradigmanın iflası anlamına geliyordu. Yani onun sol anlayışı olan reel sosyalizm iflas etmişti. Reel sosyalizm, kapitalizmin bir bölümünü oluşturur. Kapitalizmin sol kanadı denebilir. Önder APO-nun yönünü Avrupa’ya çevirmesi, bu paradigmanın iflası anlamına geliyordu. Bu paradigma iflas edince, Önder APO arayışlarında daha cesaretli adımlar atmaya başladı. Kendi paradigmasını geliştirebilmek için bu adımlar şarttı.

Önder APO bir şeyi reddettiğinde yerine alternatifler geliştirir. Mesela, arkadaşlar birçok şeyi eleştiriyor. Peki, doğru olan nedir? Arkadaşlar doğru olanı geliştirmiyorlar, bunun mücadelesini vermiyorlar. Halbuki Önderlik gerçeğinde eleştirdiğin kadar özeleştirir de vermen gerekir. Eleştirdiğinin alternatifini geliştirmeli, özeleştirir de vermelisin. Eleştiri, yanlış olanı, çirkin olanı

eleştirmektir. Özeleştirisi ise, bu yanlışları ortadan kaldırmaktır. Önder APO'da bu esastır. PKK militanlarının da esas alacağı budur. Bunun alternatifini geliştirmeyen, mücadele vermeyen militan olamaz. Birçok arkadaş bu konumdadır. Belki bu arkadaşlar fiziki olarak hareket içerisinde, ama bu şeklidir. Esas olarak hareketin dışındadırlar. Bir ayağı içeride, diğer ayağı dışarıda hareket ediyorlar. Biz buna 'orta yolculuk' diyoruz. Böyle bir katılımın olduğu yerde parti olmaz, parti içerisinde sistem gelişir ve tasfiyecilik söz sahibi olur.

10 Şubat 1999 yaşamın dondurulduğu andı. Kapitalist sistem elini Önder APO'nun boğazına atmıştı. Önderliği boğmak istiyordu. 10 Şubat böyle bir gündür. Önder APO'nun boğulması, PKK'nin ve özgür Kürt'ün boğulması anlamına geliyordu. Partimiz ve halkımız için kâbus günüydü. Karanlık bir gündü. Zaten parti de öyle ilan etti: "10 Şubat tarihimizde karanlık bir gündür, kapkara bir gündür" dedi. Uluslararası komployla Önderliğin yakalanması yaşamın soğumasına ve donmasına neden olmuştu. Hareket ve halkın ne olacağı bilinmiyordu. Komplocular kendi planlarını yürütüyordu. Hatta birinci adımlarında başarılı olmuşlardı. Bu adım üzerinden başka adımlar atılacaktı. Tabii bu adımların ne olduğu belli değildi. Bu adımlarla hareketin üzerine geliniyordu, hareket korkutularak teslim alınacaktı. Yaşananlar hareket ve halkta kimi tereddütleri geliştirmişti. "Harekete ne olacak, ayakta kalabilecek mi?" gibi kaygılar yaşıyordu. Kimileri de, "artık PKK bitti" diyordu. Zaten komplocular, "altı aya kadar bitireceğiz" diyordu. Bu nedenlerden dolayı hareket, 10 Şubatı 'kara bir gün' olarak ilan etti.

Önderlik Suriye'den çıktığında ülkeye de gelebilirdi. Fakat yönünü Avrupa'ya çevirdi. Çünkü Kürt sorunu Avrupa'nın da sorunuydu. Bu sorunu esas olarak Avrupa çıkarmıştı. Eğer bu sorun çözüme kavuşacaksa, Avrupa'da çözüme kavuşacaktı. Bir de Avrupa, sorunun çözülmesi gerektiğini söylüyordu. PKK'ye de, "silah bırakırsa sorunu çözebiliriz" deniliyordu. Birçok Avrupa devleti Önder APO-yu davet etmişti. Önder APO'ya, "Avrupa'ya gel, sorunu çözelim" me-sajı veriliyordu. Önderlik bu yüzden Kürdistan'a gelmeyi doğru bulmadı, Avrupa'ya çıktı. Önderlik Kürdistan'a gelseydi savaş büyüyecekti. Fakat Önder APO savaşın daha da şiddetlenmesini istemiyordu. Önder APO sorunu ortaya koymuş, çözümü için imkânlar da yaratmıştı. Artık sorunun diyalog yoluyla,

siyasi yollarla çözüme kavuşması gerekiyordu. Önder APO'nun istediği buydu. Yönünü Avrupa'ya çevirmesinin nedeni buydu. Fakat daha sonra Avrupa'nın komplo içerisinde olduğu ortaya çıktı. Sorunu çözmek bir yana, sorunu daha da ağırlaştırmak komplonun amaçlarındandı. Uluslararası komplo ile Avrupa'nın gerçek yüzü ortaya çıkmıştı. Eğer bugün bile Kürt sorunu çözüme kavuşturulamıyorsa, bunun nedenlerinden biri yine Avrupa'dır. Avrupa ve Amerika Kürt sorununu çözmek istemiyor. Neden? Çünkü çözüm gelişirse PKK'nin çizgisinde gelişir, bu da PKK'nin, Önder APO'nun çizgisini Kürdistan'da hâkim kılacaktır. O zamanda Kürdistan Avrupa ve Amerika'nın hizmetinden çıkmış olacak. Sorunu çözmemelerinin bir nedeni budur. Diğer bir nedeni ise; Amerika ve Avrupa sorunu çözerse Türkiye, İran ve Suriye'ye baskı oluşturamaz. PKK üzerinden bu devletlerden tavizler almak istiyor, Kürt sorunu çözüme kavuşursa bunlar ortadan kalkar.

Bu politikanın temellerini atan İngiltere'dir. İngiltere bu temeli ۱۹۲۰'de Kahire'de attı. Önder APO yakalandıktan sonra komployu harekete, halka ve dostlara nasıl kavratacağı üzerinde durdu. Bu temelde hareketin, halkın ve dostların harekete geçmesini istiyordu ki, komplo boşa çıksın. Fakat parti bunu tam anlayamadı, tam anlayamadığı için halka da anlatamadı. Belki kimi kadro ve yurtseverler harekete geçtiler, komploya karşı durdular, bu önemliydi. Önder APO'nun çevresinde bir çember oluşturmak istediler. Fakat bunlar yeterli değildi. Eğer bu çaba ve direnişler parti ve halkın direnişi ile birleşseydi, komplonun kırılması mümkün olabilirdi. Bu yüzden Önder APO'nun etrafında olan eylemler önemlidir, tarihidir. Birçok kadro ve yurtsever bedenini ateşe verdi. Tarihe baktığımızda hiç kimsenin bir önder için bedenini ateşe verdiği görülmemiştir. Peygamberler de buna dahildir. Yaklaşık seksen, doksan insanımız bedenini ateşe verdi. Bunlar tümü Kürt değildi, Kürtlerin dışında da insanlar vardı. Bu insanlar Önder APO'da çözümünü, insanlığın çözümünü görmeselerdi bunu yapmazlardı. Tarihte birçok önder, halklar için mücadele etmiştir, fakat hiç kimse bunlar için bedenini ateşe vermemiştir.

Önderlik komploya karşı gerilla ve halkı devreye koymak istedi, fakat bu olmadı, bu yüzden komplo başarılı oldu. Önder APO esir düştükten sonra, komploya karşı vermiş olduğu mücadeleyi daha da derinleştirdi. Önder APO nasıl yapacaktı da komployu harekete ve

halka kavratacaktı? Eğer kavratamazsa büyük tahribatlar yaşanacaktı. Önder APO yakalandığında “ben konuşmayacağım” demişti, fakat daha sonra “Eğer konuşmazsam PKK ve halk gerçekliği anlayamayacak, komplocular da istediklerini almış olacak” dedi. Önderlik komployu iyi anladı, bu temelde halka ve harekete kavratı.

Hareketlerin, halkların tarihinde birçok komplo yaşanmıştır. Kimi komplolar tasfiyeye, kimileri ise başarıya hizmet etmiştir. Bizim tarihimizde de bu var. Haki arkadaş komplo ile şehit düşürüldü. Önder APO bu komployu hareketi büyütmenin nedeni olarak gördü. Haki arkadaşın komployla şehit düşürülmesi hareketi büyüttü. O dönemlerde hareket tasfiye olabilirdi. Bazıları hareketten ayrıldı da. Fakat Önder APO, bu komployu komploculara karşı kullanarak hareketi daha da büyüttü. Uluslararası komplo, Haki arkadaşın yapılan komplodan daha kapsamlı bir komplodur. Bu nedenle uluslararası komployu daha derin anlamamız gerekir. Uluslararası komplonun mimarı sistemdir. O yüzden sistemi daha iyi anlamak gerekir. Komployu içimizden besleyen anlayışlar da vardı. Fakat esas olarak komployu geliştiren sistemdi. Bu yüzden sistemi iyi anlamak gerekir. Kendimizi sistemin etkilerinden kurtarmamız gerekir. O zamana kadar reel sosyalizmin etkileri söz konusuydu, reel sosyalizm de ka-pitalizmin bir parçasıdır. Kapitalizmin soluydu. Komploya karşı çık-mak, sistemi iyi anlamak ve onun etkisinden çıkmakla mümkündür.

Önder APO’nun yaptığı sistemi çözümlmekti. Önder APO sistem gerçeğini her yönüyle anlamıştı. Bu yüzden alternatifini daha da güçlendirmişti. Yeni sistem arayışında eksik ve yetmezlikler vardı, bu nedenle Önderliğin alternatifi çok fazla güç haline gelemiyordu, PKK güç haline gelemiyordu, bu da beraberinde komployu getirdi. Önder APO sistemi çözümlmesi ile alternatifini daha da güçlü ortaya koydu. Önderlik bu mücadelesinde sonuç aldı. Başarı kazanan Önderlikti. Komploya karşı İmralı’da vermiş olduğu mücadele başarı kazandı. Var olan paradigmanın sisteme ait olduğunu gördü. Bu pa-radigmanın sisteme alternatif olmadığını gördü, tam tersine sol alternatif, sistemin kendisiydi. Önder APO bu paradigmadan kendisini kurtardı. Sistem ile ilişkisini her yönüyle kesti.

Önder APO devletçi uygarlık üzerinden gelişen sistemi

çözümleyerek büyük bir düşünceye ulaştı. Dünyada hiçbir kişi veya örgüt bu düşünce düzeyini yakalayamamıştır. Önder APO'nun düşünceleri herkesten daha ileridir. Hiçbir güç düşüncede Önder APO ile, PKK'yle mücadele edemez. Hareket sadece Önder APO'nun düşünce gücünü kullansa bile birçok sonuç elde edebilir. Önder APO'nun düşüncelerini sistemleştirirsek -ki Önder APO düşüncelerini sistemleştirdi- ve pratikte uygularsak, PKK'yle baş edebilecek tek bir gücü bile karşımızda göremeyeceğiz. Her ne kadar saldırı ve engellemeler olsa da, hareket kendi düşünceleriyle bunları boşa çıkarabilir, başarı kazanabilir. Dikkat edilirse, Önder APO komployu komploculara karşı kullandı. Hem düşüncede hem de bunun sisteminde komployu tersine çevirdi. Bu önemlidir. Önderlik bunu istiyordu. Komplo, komploculara karşı kullanılırsa başarı elde edilir. Önderlik sistemi çözümlemeseydi, onun alternatifini güçlendirmeseydi, başarı kazanacak olan komplocular olurdu. Önderlik böyle yaparak hem komplocuların önüne geçti, hem de komploculardan intikam almış oldu.

PKK'de intikamın nasıl alınacağını da iyi bilmemiz lazım. PKK'de dar anlayışlarla intikam alınmaz. İntikam almak, bizi öldürmek isteyene karşı çıkmak ve onun üzerinden başarının adımı atmaktır. İntikamını büyük almak böyle olur. İntikam düşünce, örgüt ve eylemde alınır. Başka türlü intikam alınmaz. Önderliğin gerçeği budur. Arkadaşlar; "Gidelim intikam alalım, şehit düşersek de intikam almış oluruz" diyorlar. Böylesi bir intikam PKK'nin anlayışına ve felsefesine sığmaz. Çok geri bir yaklaşımdır. Esas intikam büyük düşünerek, büyük örgütlenerek ve büyük eylem gerçekleştirerek alınır. Önderlik gerçeği budur. Hareketin gelişmesi ve başarı kazanması bu anlayış sonucu mümkün olmuştur.

10 Şubat Önder APO, PKK ve Kürt halkı için uçurumun kenarını temsil ediyor. Ya uçurumdan düşerek ölüm gerçekleşecek, ya da ayağa kalkılacaktır. Uçurumun kenarından ayaklanmak kolay değildir. Herkes de bu uçurumda ayağa kalkamaz. Uçurumun kenarından ayağa kalkanlar, büyük kalkış gerçekleştirirler, kanatlanırlar. Bunu yapamayanlar ise ölürlər. Tarihte birçok hareket ve halk uçurumun kenarına varmış ve oradan düşmüşlerdir. Uçurumun kenarında kanatlananlar çok azdır. Kanatlanan da büyük bir kalkış gerçekleştirmiştir. Bu bir gerçekliktir. Uçurumdan düşmemek için uçmak gerek. Bu dönem, Önder APO için kanatlı

düşünme dönemidir. Uçurumdan kendisini, hareketi ve halkı başka türlü kurtaramazdı. Önder APO böyle bir durumda kendisini, hareketi ve halkı uçurdu. Komplonun başarı kazanmamasının nedeni de budur.

Önder APO şüphedir, yani bir söylemle ikna olmaz. Almış olduğu sonuçla hiçbir zaman yetinmez. “Bu adımı attım, sonuç ortaya çıkardım, acaba doğru olan bu mudur” der. Belki doğru olan daha farklıdır. Bu da Önderliği daima arayış içerisinde tutmuştur. Önderliğin kuşkulu kişiliği, sistemi ve komployu çözümlemeyi beraberinde getirdi. Bu yüzden Önder APO büyük bir arayış içerisine girdi. Bunun sonucunda da sistem ve komplo çözümlemesi gelişti. Kuşkulu kişiliğini az da olsa doyurmuştu. Önder APO, “düşüncemde rafineleştim” dedi. Arayışlarında sonuca ulaşmıştı. Eğer arkadaşlar dikkat ettiyse Önderlik Savunmasını yazdı, düşman dört ay boyunca savunmayı vermedi, bu durum Önderliği tedirginleştirmişti. Düşman savunmayı verince Önderlik rahatladığını söyledi. Önderliğin rahatladığını söylemesi, verilen emekle bağlantılı bir durumdur. Önderliğin harekete, halka ve insanlığa karşı büyük bir emek borcuydu. Savunmaya bir süre el konması, bunun sonucunda Önderliğin tedirginleşmesi bundandır. Savunma örgüte ulaşınca sorumluluğunu yerine getirmiş oluyordu. Kabul etmiş olduğunuz Önderlik, arkadaşınız, ona bağlıyız dediğiniz Önderlik böyle bir Önderliktir. Bundan sonuçlar çıkarmamız şarttır.

Önderliğin ikinci doğuşunda, yani PKK’nin temellerinin atılmasından uluslararası komploya kadar ki süreçte, Önder APO’nun paradigmasında reel sosyalist bir yaklaşım söz konusuydu. Reel sosyalist paradigma devlet geleneği üzerine kurulu bir paradigmadır. Kürdistan’da sosyalizmi hâkim kılabilmek için devlet kurmak gerekir. Devlet ve iktidarı Kürdistan’da ele geçirebilmek için de savaşmak gerekir. Savaş ile Kürdistan’daki düşmanı yenecek, onun yerine kendi iktidarını kuracak ve proleter devlet adı ile kendi devletini kuracak, böylece Kürdistan’da sosyalizmi temel paradigma haline getirecektik. O dönemki paradigmamız buydu. Önderliğin tüm çalışmaları da buna yönelikti. Önderlik her ne kadar bu temelde çalışma yürütmüşse de, demokratik komünal değerleri yok saymamıştır. Eğer demokratik komünal değerler Önderlik ve PKK’de güçlü yaşanmasaydı, PKK de diğer reel sosyalist hareketler gibi olurdu. Reel sosyalizmin esas alan parti ve önderlerin başına ne

geldiyse, Önder APO ve PKK'nin başına gelecekler de bunlardan farklı olmayacaktı. Reel sosyalizmin çöküşünden sonra PKK'nin ve Önder APO'nun çökmemesi, tam tersine daha güçlü adımların atılması bu nedenledir. Önder APO ve PKK'de her ne kadar reel sosyalist anlayış varsa da, bunun yanında demokratik komünal değerler de güçlü yaşanmaktadır. Önder APO ve PKK'nin farklı olması bu nedenledir. Önder APO, PKK daima bu çelişkiyi yaşadı. Reel sosyalist anlayış ile demokratik komünal değerler arasında çelişkiler yaşadı.

Özgür bir kişilik, özgür bir toplumu doğurur. O dönemlerde özgür bir topluma cevap veren reel sosyalist paradigmaydı. O yüzden esas alınan paradigma da bu olmuştur. Önderlik pratiği geliştirdikçe reel sosyalizmde sorunların olduğunu gördü. Önderliğin önüne koymuş olduğu hedefler ile yaşanan pratik birbirini tamamlamıyordu. Pratik ile hedef arasında çelişki yaşanıyordu. Önderlik bu çelişkiyi uzun süre yaşadı. Arayışlarında bu çelişkiyi aşmayı amaç edindi. Pratik, belirlenen hedeflere göre sonuç vermiyordu. Hatta bazen çok daha farklı pratikler bile ortaya çıkabiliyordu. Tüm bunlar reel sosyalist paradigmadan kaynaklanıyordu. Önderlik durumu anlayana kadar da bu çelişkiyi yaşadı. Sorunun paradigmadan kaynaklandığını görünce, var olan paradigmayı terk etti. Yerine de yeni bir paradigma geliştirdi. Arkadaşlar savunmaları okuyor. Önderlik savunmalarında daha cesaretli ve kendine güvenerek adımlar atıyor. Önderliğin reel sosyalist paradigmayla atmış olduğu adımlar rahat ve cesaretli değildi. Sosyalist hareketlerin hepsi mevcudu savunuyorlardı. Ona ters düştüğün an, herkes sana saldıracaktı. Önderlik 1984'te; "Var olan komünist partilerin ismi komünizmdir. Bunların ya kendilerini yenilemeleri, ya da tasfiye olmaları gerekir" dedi. Daha sonra bunun bildirilerini yayınladık. Bu yüzden komünist partilerin hepsi bize saldırdılar; "bunlar sosyalizme karşıdır" biçiminde üzerimize gelmeye başladılar. Reel sosyalist anlayış çöküşe uğradıktan sonra Önderlik sosyalizm, demokrasi ve özgürlük konusundaki adımlarını daha cesaretli bir şekilde atmaya başladı. Önderlik bunu yaşamasaydı bu adımı atamazdı. Diğer partilerin hiçbirisi bu adımı atmadı, çünkü bunu yaşamıyorlardı.

Üçüncü doğuşun özelliklerini iyi bilmek gerekir. Üçüncü doğuş, devletçi sistem geleneğinde kendisini var etmiş toplumdan ve

kapitalist-modernist sistemden kopmadır. Önderlik bu konuda hem eleştiri hem de özeleştirici geliştirdi. Önderlik kendisini devletçi uygarlıktan tümüyle kopardı. O zamana kadar da Önderliğin paradigması devletçi paradigmaydı. Tabii ki üçüncü doğuşla birlikte tüm bu anlayışlardan arındı. Artık devleti ve iktidarı esas almıyordu. Önderliğin üçüncü doğuşla esas aldığı demokratik sistemdi. Kendi sistemini de bunun üzerinden kurmaya başladı. Önderlik devletçi sistemden demokratik sisteme geçerken kendisini eleştiri-özeleştirici süzgecinden geçirdi. Eleştiri ve özeleştirici önemlidir. Önderlik ikinci doğuşla hareketin temellerini atmıştı, aynı zamanda diriliş devrimini gerçekleştirmişti. Bunlar ikinci doğuş döneminde yapılan eleştiri-özeleştiriciyle mümkün olmuştu. Buradan hareketle Önder APO, üçüncü doğuş döneminde de eleştiri-özeleştiriciyi en güçlü silah olarak elinde tuttu. Üçüncü doğuş döneminde geliştirilen eleştiri ve özeleştirici, diğerlerine göre daha kapsamlı, derin ve cesaretliydi.

Önderlik düşüncede büyük bir adım atarak, zihniyet devrimini gerçekleştirdi. Var olan zihniyeti, yani ideoloji ve felsefeyi terk etti. Dünyada tek bir ideoloji ve felsefe vardı; bu da devleti esas alıyordu. Devleti esas alması köleliği, iktidarı ve egemenliği esas alması anlamına geliyordu. Demokrasi, özgürlük, eşitlik, barış ve adaletten uzaktı. Önderlik geliştirmiş olduğu eleştiri-özeleştiriciyle eski paradigmayı bir tarafa bıraktı. Yeni paradigma devletin dışında, demokratik değerleri esas alan özelliklere sahipti. İlkesini 'demokratik, ekolojik, cinsiyet özgürlükçü' bir sistem temelinde oluşturdu. Bu da demokrasi sistemi anlamına geliyordu. Önderlik paradigmasal değişimle demokrasi ve sosyalizmi devletten kurtarmış oldu. Eski sosyalist paradigmaya göre hem demokraside, hem de sosyalizmde devlet anlayışı söz konusuydu. "Demokrasi ve sosyalizmin gelişmesi devletle mümkün olabilir" anlayışına dayanıyordu. Reel sosyalizmin temel ilkesi böyle formüle edilebilir. Önder APO demokrasi ve sosyalizmi devletten kurtardı. Demokrasi ve sosyalizm devletin bir parçası değildir. Demokrasi kendi başına bir sistemdir. Ayrıca devlete alternatiftir. Demokrasi devletin dışında kalmış insanları temsil eder. Önderlik hem demokrasi ve sosyalizmi devletin tekelinden kurtardı, hem de demokrasi ile sosyalizmin birlikteliğini oluşturdu. Sosyalizmin özgürlük ve eşitlik ilkesini demokrasiyle birleştirdi. Sosyalizme büyük bir itibar kazandırdı. Önderlik bu çabalarıyla; "Marks'a olan görevimi yerine

getirdim” diyor. Sosyalizmle en fazla ilgilenenlerden biri de Marks’tır. Marks’ın ideoloji ve felsefesi, devletçi uygarlık üzerinden şekillendiği için sosyalizm gerçekleşmedi.

Demek ki hem ikinci, hem de üçüncü doğuşun temelinde eleştiri ve özeleştirir vardır. Hareketin militanları bunu bilmelidir. Önder APO eleştiri ve özeleştiriryle hareketi büyüttü. Hareketin kadrosu ise eleştiri ve özeleştiririden kaçıyor, eleştiri-özeleştiririyi hiçbir şekilde yaşamıyor ve yaşamak da istemiyor. Önderlikle arkadaşlık bu biçimiyle olmaz. Önderliği esas alan, eleştiri ve özeleştiririyi esas almak zorundadır. Çünkü Önderlik gerçeği budur. Hiç kimse Önderlikten bu denli büyük bir eleştiri-özeleştirir istemedi. Önderliğin kendisi bunu yaptı. Önderlik bunu yapmasaydı kendisini yenileyemez, temizleyemez ve çözüm gücü haline getiremezdi. Önderlik bu konudaki sorumluluğunu yerine getirecek, sen de Önderliğin arkadaşı olduğunu söyleyecek, eleştiri-özeleştiririden kaçacaksın. Ancak mecbur kaldığında eleştiri-özeleştiririyi başvuracaksın! Bu olmaz. Kimi mecbur bırakırsan o özeleştirisini verir, korkudan da olsa verir, vermek zorunda kalır. Bir militan için bunlar olmaz. Hareket özeleştirir istediğinde zaten veriyorsun, vermedin mi toplumdaki bir insandan farkın kalmaz. Önemli olan, hareket özeleştirir istemeden özeleştirisel tutum içerisine girmez. Bu anlayış bizde ilke haline gelmelidir. Özeleştirir vermeyen kirlenir, hareketten kopar, militan olamaz, çözüm gücü haline gelemmez. Hiç kimse Önder APO’dan eleştiri ve özeleştirir geliştirmesini istemedi. Fakat Önderlik eleştiri-özeleştirir ihtiyacını gördüğü için, bu konuda sorumluluk üstlendi. PKK militanları da bu ilkeye göre hareket etmek zorundadır. Önderlik gerçeği budur. Bu ilkedен uzaklaşma, Önderlik ve PKK’den uzaklaşma anlamına gelir.

Önder APO’da En Büyük Kazanç, İnsanlığı Köküyle Buluşturmadır

Önderlik var olan ideoloji ve felsefeleri reddetti. Yerine yeni bir ideoloji ve felsefe geliştirdi. Bu doğrultuda örgüt, ölçü, kültür, ahlak ve eylem anlayışı geliştirdi. Bu büyük bir değişimdir. Üçüncü doğuş tümüyle bunu ifade ediyor. Önderlik eleştiri-özeleştiririyi kendisini yeniden yarattı. Önderlik tarih ve toplum çözümlemeleriyle devlet gerçeğine ulaştı. Önderlik daha en baştan tarih ve toplumu esas aldı. Buradan da kadın gerçeğine ulaştı. Üçüncü doğuşla birlikte devletin de gerçekliğini anlamış oldu. Önderlik kadın gerçeğine ulaşmasaydı,

devlet gerçeğine de ulaşamazdı. Kadın gerçeğini anladığı için devlet gerçekliğini anladı. Buradan da devletçi gelenek üzerinde kök bulmuş toplumun köleliği temsil ettiği sonucuna ulaştı.

Devlet hiçbir zaman özgürlüğü ifade etmez. Devleti esas almak egemenliği ve köleliği esas almak olur. Devletle demokrasi, özgürlük, adalet ve eşitlik mücadelesi verilemez. Belki kimi adımlar atılır, fakat sosyalizm gerçekleşmez. Devletin kendisi demokrasiye, sosyalizme karşıdır. Devletçi sistem üzerinde gelişme gösteren toplum köleliği temsil ediyor. Önder APO'nun amacı özgür bir toplum yaratmaktır. Bu nedenle özgür bir toplum ancak devlet dışı örgütlenebilir. Önderlik bu konuda doğal toplum gerçeğine ulaştı. Demokratik komünal değerler gerçeğine ulaştı. Önderlik, sistemini doğal toplum ilkeleri temelinde oluşturdu. Önderlik buradan hareketle, "İnsanlığın geçmişi daha doğrudur. Hakikat insanlığın başlangıcındadır, günümüzde değil" dedi. İnsanlığın gerçeği tarihin başlangıcında gizlidir. Bu nedenle Önderlik, insanlığı tarihin başlangıcında aramaya başladı. İnsanlığı buradan başlatarak günümüze kadar getirdi. Önderlik geleceği de bu esas üzerinden ele aldı. Bugün, gelecek ve geçmişin ilişkisini kurdu. Tarihi ayakları üzerine oturttu. Tarihte yaşanan sapmayı düzeltti. Tarihsel olaylardaki kopukluğu ortadan kaldırdı. İnsanlığı kökleri ile buluşturdu. İnsanlığı insanlığa tanıttı.

Devletçi uygarlık, özellikle kapitalist sistem, insanlık tarihini karartmıştı. Tarihte kopukluk, saptırma ve çarpıtmalar söz konusuydu. İnsanın belleği ve beyni karartılmıştı. İnsanlık kökünden kopartılmıştı. Bu yüzden insanlık tarihinden kopartılmıştı. İnsanlığı yeniden kökleri ile buluşturma, insanlığı tekrardan ayağa kaldırma önemli bir görevi yerine getirmedir. Önderliğin yaptığı bu görevi yerine getirmek oldu. Bu çok önemli bir görevdir. İnsanlığı kökleri ile buluşturma, insanlık için büyük bir kazançtır. Kapitalizmin Önderliğe bu denli saldırmasının, Önderliği ortadan kaldırma isteminin ne-deni budur. Kapitalizm günümüzde insanlığı tarihsiz ve köksüz bırakmak istemektedir. Önderlik buna karşı çıkarak tam tersini yaptı. Kapitalizmi, sistemi boşa çıkardı, sistemin ölümünü gerçekleştirdi. Önderlik bu nedenlerden ötürü tehlikeli görülerek hedef seçildi. Amerika, Avrupa ve sistemin temsilcileri Önderliği ve PKK'yi çok tehlikeli görmeleri bu nedenledir. Nasıl ki Kürtler tarihlerinden kopartılmış ve Önder APO Kürt'ü yeniden

tarihi ile buluşturmuş, Kürt'ü ölümden kurtarmışsa, insanlığı da yeniden ayağa kaldırarak kökleriyle buluşturdu. Önderliğin dünya genelinde hedef olmasının nedeni budur. Komploda bu kadar devletin yer almasının sebebi de budur.

Önderlik bu dünyayı reddetti. Bu dünyanın yaşamını, kültürünü, ahlakını, yönetimini ve önderliğini reddetmek dünyayı reddetmektir. Bu dünyaya karşı çıkmak, ona alternatif geliştirmektir. Tüm bunları yapmak, sistemin oklarını üzerine çekmektir. Tarihte yeni bir zihniyetle ortaya çıkanlar her zaman hedef olmuştur. Hareketin üzerine bu denli gelmeleri, kaynağını buradan almaktadır. Hareket var olan zihniyeti reddederek alternatif geliştirdi. Tarihte yeni zihniyet geliştirenler her yönü ile alternatif olamamışlardır. Önder APO her yönüyle alternatif olmuştur. Hareket ilk ortaya çıktığında herkes hücum ediyordu. Hücum edenler kendilerinin dışında herkesi yanlış görüyorlardı. Herkes bizi eleştiriyordu, üzerimize gelerek baskı oluşturmak istiyorlardı. Amaçları, kendimizden şüphe etmemizi ve hareketten vazgeçmemizi sağlamaktı. Biz kendi gerçekliğimizde ısrar ettik. Biz de tabii ki, "kendimizi doğru görüyoruz, herkesi de yanlış görüyoruz" dedik. Kendimize olan güvenimiz, üzerimizde etki bırakılmak istenen baskıyı gölgede bırakmıştı. Bu nedenle geliştirilen baskıların hareket üzerinde etki bırakması söz konusu olmadı. Böyle olmasaydı hareketin gelişmesi mümkün olmayacaktı. Bize, "herkes yanlış da siz mi doğrusunuz?" diyorlardı. Bunun mümkün olmadığı söyleniyordu. Biz de herkesin yanlış, bizim doğru olduğumuz gerçeğini ortaya koyuyorduk. Bugün bile yaptığımızın doğru olmadığını söylüyorlar. Bununla hareket, kadro ve kitle üzerinde baskı kurmak istediler. Tabii ki bunu, sonuç almak ve kendi çizgilerine çekebilmek için yapıyorlardı. Amaçları, bizleri kendi hizmetlerine koyabilmektir. Bizim yaptığımız da, kendimizi onların hizmetinden çıkarmak oldu. Hareketin militanları bu durum iyi anlamalıdır. Önderlik zihniyet ve vicdan devrimi dedi. Zihniyet, ideoloji ve felsefeyi ifade eder. Vicdan ise zihniyetin pratikteki örgütlenmesi anlamına geliyor. Örgütlenme; eylem ve pratikte devrim yapmadır. Neye göre? Zihniyete göre. Önder APO yeni paradigmasını üç ayak üzerinden kurdu. Felsefe, (düşünce) siyaset (pratikleşme) ve ahlak. Ye-ni paradigma bu üç ayak üzerinden gelişti. Önder APO felsefe, ahlak ve siyaseti esas aldı. Bu üç ayak;

demokratik komünal değerleri, ta-rihte insanlık için savaşılanların yaratmış olduğu değerleri esas alır ve bunları bilimle birleştirir. Bu temelde çalışma yürütürsek, özgürlük hedeflerimize ulaşmış oluruz. Özgürlük hedeflerine ulaşma ancak bunlarla mümkün olabilir.

Önderlik tarih ve toplumu daima temel almıştır. Ƴ. Kongre’de “Çözömlenen an değil tarihtir, kişi değil toplumdur” dedi. Bununla tarih ve toplum çözömlemesi yaptı. Önderlik daha bu dönemde tarih ve toplumu esas aldı. Önder APO’yu insanlık gerçeğine, tarih gerçeğine ulaştıran budur. Yine Önder APO’yu kadın, devlet ve iktidar gerçeğine ulaştıran da budur. Devlet paradigmasının ideolojisi, felsefesi, örgütü, eylemi, siyaseti, kültürü, kişiliğı, ahlakı, yaşamı ve bunun üzerinden toplumsallaşması büyük bir darbe yedi. Hareketi büyötmek ve sisteme alternatif olmak için komployu anlamak, çözömlemek ve her yönüyle sistemi boşa çıkarmak gerekir. Komployu boşa çıkarmak başka türlü mümkün değildir. Önder APO komployu, komployu boşa çıkarmak için ilaç olarak kullandı. Bu, Önderliğıın bir özelliğıidir. Komployu, boşa çıkarmanın gerekçesi yaptı. Önderlik komployu böyle boşa çıkardı. Bizde ne yaşıyor? Biraz zorlandığımızda her şeyden elimizi çekiyoruz, olmuyor diyoruz. Bu da bizim gerçekliğimizdir. Hatta bazıları yaşamış olduğu zorluğu ihanetin ne-deni bile yapabiliyor. İhanet ederek kendisini haklı ve doğru da görüyor. Bunların Önderlik gerçeğı ile hiçbir alakası yoktur.

Önderlik gerçeğinde zorluk, engelleme, sorun ve tehlike bunları ortadan kaldırmanın nedeni olabilir. Bizim de görevimiz, çalışarak olumsuzlukları ortadan kaldırmaktır. Böyle olmazsa gelişme sağlanamaz. Önderlik gerçeğı budur. Ben Önderlik militanıyım diyenler, bu gerçeğı esas almak zorundadır. Hiç kimse bahane aramayacak, bahane üzerinden örgütlenmeye gitmeyecek ve bunun propagandasını yapmayacaktır. Bu yüzden tüm bahaneler var olan sorunu ortadan kaldırmanın nedeni olabilir. Önderlik gerçeğı budur. Nasıl ki olumlu olanı hareketi büyötmenin nedeni görüyorsak, olumsuz olanı da büyötmenin gerekçesi olarak görmeliyiz. Hem olumluyu, hem de olumsuz olanı hareketin hizmetine koymalıyız. Hareket ancak böyle gelişme gösterebilir. Böyle olursa hiçbir güç hareket karşısında duramaz. Çünkü hem olumlu, hem de olumsuz olanı hareketin hizmetine koymuş oluyorsun. Gerçek militanlık hem olumlu olanı hareketin hizmetine koyan, hem de olumsuz olanla

mücadele ederek onu da hareketin hizmetine koyma arayışında olundur. Gerçek militanlık böyle yaşanır. Toplumda olduğu gibi, bizde de olumlu ola-nın olumlu etki bırakması ve olumsuz olanın da olumsuz etki bırak-ması, Önderlik gerçeğine ters düştüğümüzü ifade eder. Sorunlara yaklaşımın böyle olması ancak toplumdaki bir insana ait olabilir. PKK militanı da böyle yaklaşırsa, toplumdaki insanla hiçbir farkı kalmamış olur.

Bazıları kendilerini militan olarak görüyor, fakat gerçekliği toplumdaki insandan farklı değildir. Parti içi sorunların ortaya çıkmasının nedenlerinden biri de budur. Bu durum örgüt içerisinde sistemi yaşamak olur. Partinin sorunlar yaşamasını istemiyorsak, daima parti anlayışını yaşayacak, yaşatacak ve bu anlayışı hâkim kılma arayışında olacağız. Bu da ideolojik ve felsefik savaş vermek, bu doğrultuda eleştiri-özeleştiriye geliştirmektir. Militanlığın bizden istediği budur. Toplumdaki insan gibi, “bana böyle yaklaştılar, beni zorladılar, kırıldım” demek olmaz. Bu zavallılıktır. PKK militanı zavallı olamaz. Zaten PKK buna karşı ortaya çıkmıştır, amacı zavallılığı ortadan kaldırmaktır.

PKK’de kendini zavallı, çaresiz, çözümsüz görmek suçtur. Çünkü PKK zavallılığa, çaresizliğe ve çözümsüzlüğe tepki olarak ortaya çıktı. Bazıları PKK ortamında bulunmasına rağmen, bu tür sistem özelliklerini yaşayabiliyor. Bu nasıl militanlıktır? Önderliğin arkadaşı olmak bu mudur? Bu durumun Önder APO’nun arkadaşlığıyla hiçbir alakası yoktur. Eğer bir yerde zorluk ve zahmet varsa, üzerlerine gidip onu ortadan kaldırmak şarttır. Zahmet ve zorluğu ortadan kaldırmak partiyi büyütür ve geliştirir. Militansan, militanlık yapacak, kendini yere atmayacaksın. Zorluğu gördüğünde kendisini yere atmak militanlık değildir, militanlık böyle yapılmaz.

PKK’nin Yönetiminde

Yer Almak Tümüyle Hizmeti Esas Almaktır

PKK her şeyiyle hizmet edendir. Yetki, mevki konularına göre hareket etmez. Bu nedenle PKK’nin yönetiminde yer almak, tümüyle hizmeti esas almaktır. Kendi şahsi menfaatlerini geliştirmenin yeri değildir. Zihniyette kendini devlet ve iktidar anlayışından kurtarmayanlar, yönetimde yer aldılar mı, yönetimi yetki, mevki ve

iktidar yeri yaparlar. Hareketi, halkı kendi hizmetlerine koyarlar. Zihniyette kendisini iktidardan arındırmış olanlar ise, hareketin yönetiminde yer aldılar mı, daima hizmeti esas alırlar. Hareketin ve halkın değerlerini kendi şahısları için kullanmaz, var olan imkânları hareketin ve halkın hizmetine koyarak hareketi büyütürler. Hareketin zihniyetini benimsemeyen insanlar yönetimde yer aldı mı ne yaptıklarını bilmezler. Hareketin, halkın imkânlarını hareket ve halka karşı kullanırlar. Hareketin imkânlarını kullanarak ahbapçavuş ilişkileri geliştirirler. Burada şu ortaya çıkıyor: Yönetimde neyi esas alacaksın ve kimi yönetime vereceksin?

PKK'nin yönetimde yer alabilmek, PKK'nin ölçülerine göre olmalıdır. Hareketin ideoloji ve felsefesinde şekillenen, kendisini geliştiren ve tümüyle bu zihniyeti benimseyenleri yönetime almak gerekir. Bu hesabı yapmadan kişileri yönetime almak ciddi sorunlar yaratır. Yönetimde kimi sorunların yaşanması bundandır. Düzenlemeler yapılırken üzerinde ciddi durulmuyor, hareketin ölçüleri esas alınmıyor. Sorunların, tehlikelerin, zararların yaşanması kaynağını buradan almaktadır. Bu nedenle hareketin zihniyetinde derinleşenlere yer vermek gerekir. Hareketin zihniyetini esas almayan ve kendini bu konuda derinleştirmeyenleri yönetime almamak lazım. Böyleleri harekete zarar verir.

PKK iktidarı esas alan bir hareket değildir. Hareketin militanları bunu iyi bilmelidir. Fakat pratikte sorunlar yaşadığımız bir gerçek. Hem de bu noktada sorunlar yaşıyoruz. Hareketin zihniyetine girmeyen, örgütün imkânını kendi iktidarı için kullanan insanların sorunlarını yaşıyoruz. Örgütün zihniyetine girmeyenler egemenleşerek çeteleşiyorlar. Çünkü örgüt yönetiminden anladıkları budur. Yönetim olgusunu böyle anlayanların yanında, tam tersinden anlayanlar da var. Bu da yönetimi iktidar yeri olarak görmedir. Bu yüzden iktidar savaşını verenler var. Ya da yönetimi iktidar yeri gördükleri için yönetimde yer almak istemeyenler, sorumluluktan kaçanlar var. Bu durumu şöyle izah ediyorlar: "Yönetim iktidar yeridir, biz de iktidara karşıyız, bu nedenle hareketin yönetiminde yer almak istemiyoruz". PKK'ye iktidar için savaşan bir örgüt gözüyle baktıkları için, yaklaşımlarını da buna göre belirliyorlar. Her iki durum da yanlıştır. PKK iktidarı esas alan bir parti değildir, bu yüzden iktidar için savaşmıyor. PKK'nin vermiş olduğu savaş, demokrasi sa-vaşıdır. Özgürlük savaşısıdır. Özgür bir

toplum yaratma savaşıdır. Gerçek anlamada özgürlük için savaşılan bir örgüt, iktidar partisi ola-maz. Yönetimi de iktidar yeri değildir. Hiç kimse hareketin yönetimini iktidar alanı olarak göremez ve ona göre yaklaşamaz, yine ha-reketin yönetimini iktidar alanı görüp yönetimde yer almamak ve sorumluluktan kaçmak da kabul edilemez. Her ikisi de yanlıştır. Böyle yaklaşmak PKK'ye hakaret etmek olur. Önderliğe hakarettir. Bu durum bilerek ya da bilmeyerek Önderliğe karşı hakareti ifade eder. Her iki yaklaşımda da PKK'yi ve yönetimini iktidar yeri olarak görme söz konusudur. Bu anlayışların farklı olduğunu göstermeye çalışıyorlar, fakat esasında her ikisi de aynıdır. Biri kendisini sol, di-ğeri de sağ göstermeye çalışıyor. Her iki anlayışın sonucu, PKK yönetimini iktidar yeri görmedir. Biri yönetimi kullanmak isterken, di-ğeri de sözde ondan kaçıyor. Her iki anlayış da PKK'yi tanımamaktır.

Devletçi sistemin yaşamından arınmış bir zihniyet, hastalıklı kişilik olmaktan kurtulmayı ifade eder. Doğa, insan ve toplum tahribatlarından kendini kurtarmak anlamına gelir. Şehrin toplumsallaşmasından uzaklaşmayı ifade eder. Ekolojik, cinsiyet özgürlükçü ve bu temel üzerinden demokratik bir sistem kurmayı ifade eder. Devletçi toplumdan uzaklaşmak, yeni bir toplum, yeni bir sistem geliştirme anlamına gelir. Devletçi zihniyetten uzaklaşmak, doğayla bütünleşmektir. Kadınla özgürlük ve eşitlik temelinde yeni bir yaşam ve sistem kurmadır. Bilim ve tekniği iktidarın denetiminden çıkarmadır. Siyasette ahlaki bir kişilik yaratmadır.

Devletçi toplum siyaseti insanı doğaya, topluma, kadına karşı düşmanlaştırmıştır. Bu yüzden hastalık ve ölüm gerçekleşmektedir. Böyle kişiliklerde ahlaktan söz edemeyiz. Bu nedenle açığa çıkan ahlaksızlık olur. Tarihin hiçbir döneminde ahlaksızlık, kapitalist dönemde olduğu kadar gelişme göstermemiştir. İnsanlık hiçbir zaman kökünden, tarihinden bu kadar uzaklaşmamıştır. Önderlik, "İnsanlığın başarı kazanmasını, insanlığın çocukluğunda görebiliriz" dedi. İnsanlığın çocukluğu, insanlığın başlangıcıdır, yani doğal toplumun kendisidir. Önder APO başarı kazanmayı insanlığın çocukluğunda görüyor. Kazanmayı halkların tarihinde, ezilen toplumlarda, onların yaratmış oldukları değerlerde görüyor. Önder APO kazanmayı kadında, çocuklarda, yaşlılarda, bunların ütopyalarında, isteklerinde ve duygularında görüyor. Önder APO'nun yaratmak istediği kişilik bu temellerde gelişme

göstermiştir. Önder APO insanlığın birikimini ve tecrübesini daima esas almıştır. Bunlar üzerinden toplumsal bir kişilik oluşturmak istemiştir. Bu da zihniyet, ahlak ve vicdanda yaşanacak büyük bir devrimi ifade eder.

Önder APO İrade, Moral Ve Güveni Daima Esas Aldı

Üçüncü doğuş dönemi, ikinci doğuş dönemine göre daha fazla sorumluluk ve görev alma, bunları geliştirme ve büyütmeyi ifade ediyordu. Eskiye göre zahmete ve zorluğa daha fazla göğüs germe anlamına geliyordu. Üçüncü doğuş dönemi öyle kolay olmadı. Birçok kişi üçüncü doğuş dönemini, “artık fazla mücadele etmeye gerek yok” biçiminde anladı. “Hedefimize ulaştık, fazla tehlike kalmadı, bu yüzden çok fazla mücadele etmeye gerek yok” denildi. Bunun yerine hareket içinde gelişme gösteren keyfietçilik oldu. Hâlbuki doğru olan tam tersiydi. Biz var olan dünyayı reddetmiştik, dünyaya karşı çıkmıştık. Bizden, eskisine göre daha fazla sorumluluk isteniyordu. Daha önce on saat çalışıyorduksak, üçüncü doğuş dönemiyle, yeni strateji ve paradigmayla yirmi saat çalışmamız gerekiyordu. Başka türlü sonuç almak mümkün değildi. Çalışma çitasını geriye çekenler de oldu. Tarz, tempo ve üslup geriye çekildi. Yaşanan bu durumlar, bize büyük tehlikeleri yaşattı. Bu nedenle yeni paradigmanın bizden istediği, daha fazla sorumluluk, eylem ve çalışmadır.

Paradigmamızda keyfiet yoktur. Üçüncü doğuş, Önder APO’nun çalışmalarını kapsamlılaştırıp derinleştiren özelliklere sahiptir. Önder APO üçüncü doğuşu İmralı’da, en ağır koşullarda, imkânsızlığın ve vahşetin sınırsız olduğu bir ortamda gerçekleştirdi. Böylesi yaşanılması mümkün olmayan koşullarda düşünce ve yoğunlaşmalarda muazzam bir gücü açığa çıkardı. Sonuçlarını harekete de yansıttı. Bizim içinde bulunduğumuz koşullar, Önderliğin koşullarıyla kıyaslanamayacak düzeyde olmasına rağmen Önderlik gibi yapmadık, hatta tam tersini yaptık. Önderlikten uzaklaşmamıza, Önderlikten kopmamıza neden olan da buydu. Uluslararası komplo, sonuç alabilmek için bu durumdan faydalandı. Tasfiyecilerin faydalandığı nokta da buydu. Tasfiyeciler komployla da sonuç almak istediler. Tasfiyeciliğin yaşanması ve büyük tahribatlara neden olması kaynağını buradan alır.

Önder APO’nun bizden istediği moral, güven, mücadele için ortam ve bunun imkânlarını yaratmadır, bunun duygusunu,

düşüncesini, ruhunu ve tarzını geliştirmedir. Bu yüzden Önder APO demek, bunları yerine getirmek demektir. Önder APO İmralı'da, hiçbir yaşam olanağının olmadığı ortamda bile bize moral ve güven vermek, irade oluşturmak için büyük çabalar sarf ediyor. Bu nedenle Önderliğin bizden istediği bu görevi yerine getirmeyenler, unutmamalıdır ki, hiçbir görevi yerine getiremezler. Diğer görevlerin yerine getirilmesi kuşkusuz buna bağlıdır. Moralli olmayan, halkına moral ve güven aşılamayanın yapacağı bir şey yoktur. Böyle bir konumda halkı da kendisinden pek farklı olmayacaktır. Moral, güven, duygu, düşünce ve tarzın kişide oluşması ancak yansımalar doğurabilir. Morali olmayanın insanına vereceği moral yoktur. Çalışma da bununla olur. Bir insanda moral ve güven olmazsa çalışabilir mi? Kişiyi zorla çalıştırmak sonuç vermez.

İradeyi duygu, düşünce ve ruhu güçlendirerek, tarzını oluşturarak ve bunu pratiğe geçirerek güçlendirebiliriz. Başka türlü irade güçlenmez. Yoksa irade zayıflar, kırılır, teslim olur, ya da ihaneti esas alır. Önder APO iradeyi, morali ve güveni temel ilkeleri olarak ele alıyor. Bizim yaptığımız moralsizliği ve güvensizliği geliştirmekten öte bir durum değildir. Bu da Önderliğe, halka ve özgürlüğe karşı çıkmak anlamına gelir. Ben Önderliğin gerçek arkadaşımı diyen, öncelikle kendisini iradi bir güç haline getirecektir. İnsanın irade haline getirmek, kişinin iradeli olmasına bağlıdır. İradenin güç olduğu yerlerde mücadele gelişir. Bizim mücadelemiz irade mücadelesidir. Bu yüzden iradenin günü gününe güçlendirilmediği yerde mücadele gelişmez. Düşman bize karşı vermiş olduğu en büyük savaşlardan biri de irade savaşıdır. Düşman, irade üzerinden inançsızlığı ve güvensizliği içimize aşlamak istiyor. Moralsizliği hâkim kılmak için özel savaş tekniklerini devreye koymuş durumda. Eğer düşman sana saldırıyorsa, senin yapacağın iradeyi daha da güçlendirmek olacaktır. Mücadele etmek iradeyi güçlendirmekle mümkün olabilir. Devrimcilikteki ilk adım iradeyi güçlendirmektir. Diğer adımlar ancak bu adım üzerinden atılabilir. Şu an birçok arkadaşta ne moral, ne inanç, ne de irade var. Sonra da, "ben Önderliğin arkadaşımı" diyorlar. Bu ne biçim arkadaşlıktır? Önder APO İmralı koşullarında bile morali, inancı ve güveni esas alıyor, iradeyi güçlendiriyor. Bizim koşullarımız İmralı gibi de değil. Bu yüzden PKK'de moralsiz,

inançsız yaşamak; iradesiz, kimliksiz yaşamaktır, teslimiyeti yaşamaktır. Düşmanın PKK'ye, PKK'nin militanlarına yaşatmak istediğini yaşamak ve yaşatmak suçtur. Çünkü bizim irademizi kırmak isteyen, moralsiz ve inançsız yaşamamızı isteyen düşmandır. Düşman bununla sonuç almak istiyor. PKK içerisinde moralsiz ve inançsız yaşamak, iradesiz yaşamaktır, düşmanı yaşamaktır, düşmanı yaşatmaktır. Bu yüzden suçtur. Suç içinde yaşayarak, "ben Önderliğin arkadaşayım" diyemezsin. Bu kendini kandırmadır. Önderliğe ters olan bu durumun düzeltilmesi gerekir.

Militan, kendisini Önder APO'ya göre şekillendirecektir. Militan olmanın koşulu budur. Önder APO'nun militanları daima özgürlük duygusunu, düşüncesini, ruhunu, tarzını; bunun üzerinden örgüt ve eylemini büyütmeyi esas alacaktır. Kişinin kendinde büyüteceği düzey, pratikteki düzeyini ifade eder. Kimileri "pratik, gerçekliğimizdir" diyerek laf üretiyor. Unutmamak gerekir ki, pratikteki duruşu belirleyen, kişinin kendinde gerçekleştirdiğidir. Pratikte yanlış ortaya çıkanlar "neden böyle oldu, ben bunu anlamıştım, böyle olmaması gerekirdi" diyorlar. Hayır, böyle değildir. Eğer sen anlamış ol-saydın, pratiğin bu olmazdı. Pratiğin anlamadığının sonucudur. Anlasaydın, pratikte yanlış yapmazdın. Ya eksik anlamışsın, ya yanlış anlamışsın, ya da anlamamışsın. Doğru anlaşılmayan bir konu, doğru pratikleşmez.

Önder APO alt toplum yani ezilmiş kesimler tarafından kabul edildi. Halkın umudu haline geldi. Kürdistan ve Ortadoğu sınırlarını aşarak dünyanın umudu haline geldi. Özgürlüğün, insanlığın umudu oldu. Önder APO bu nedenle üst toplum ve egemenler için tehlikeliydi. Nasıl ki ezilenler için umut olmuşsa, egemenler için de büyük bir tehlike kaynağı idi. Sonuç olarak sistem ve sistemde yaşayanlar, sistem çarkında menfaati olanlar Önderliği, PKK'yi hedef aldılar. Önderlik ve PKK'nin hedef seçilmesi bundandır. Uluslararası komplonun gerekçelerinden biri de budur. Uluslararası komploda Amerika, İngiltere, İsrail, Mısır, YNK, KDP, işbirlikçi Kürtler ve daha birçok devlet yer aldı. Tüm bunlar aynı sistemin dışlılarıdır. Tümünün çıkarları sisteme dayalıdır. Bu devletlerin ve güçlerin el ele verip Önder APO'ya karşı örgütlenmesi bu nedenledir. Önder APO ve hareketi sistem için tehlike yaratıyordu. Önderlik, sistem gerçeğini Kürt insanına ve tüm insanlığa görünür kılmıştı. Önderliğin yaptığı hesap sormaydı. Sistemin her parçasına

darbe vuruyordu. Sistem, eğer Ön-der APO'nun önünü almazsa zarar göreceğini biliyordu. Pratikte de bunu gördü. Bu yüzden birleşerek Önder APO'ya karşı çıktı. Uluslararası komplonun kapsamlı ve güçlü olması, yapılan bu güç birliğinden ileri geliyordu.

Önderlik ve hareketi insanlık için büyük bir umuttu. Bu yüzden Önder APO'ya ve harekete de karşı çıkış büyük oldu. Halkın Önderliğe olan umudunun büyük olması, komplonun çeperinin de geniş olmasını beraberinde getirmiştir. Önder APO ve hareket, sistemin kırmızı çizgilerini darbeleyecek düzeyde mücadele etmeseydi, komplo gelişmeyecek, gelişecek olsa dahi bu kadar kapsamlı gelişmeyecekti. Komplo özgürlük düşüncesine, özgür kişiliğe, özgür yaşama, özgür topluma ve özgür kadına karşı gelişti. Genel olarak özgürlük zemininin yaratılmamasını amaçlıyordu. Özgürlüğün önüne geçmek, özgürlüğü boğmak ve insanlığın ütopyalarını öldürmek is-tediler. Sistem, özgür bir yaşam ve kişiliğin oluşmasını istemiyordu. Kadının özgürleşmesini istemiyordu.

Önder APO İmralı sisteminde zihniyette gelişimi durduran, tekrara neden olan tutucu, dogmatik ve bilimsel olmayan yanları kendinden arındırdı. Tüm bunlar devletçi iktidar zihniyetinden geliyordu. Önder APO kendi sistemini demokratik, ekolojik, cinsiyet özgürlükçü toplum paradigması temellerine oturttu. Önder APO'nun sisteminde demokrasi bir sistemdir, ayrıdır ve devletin dışındadır. De-mokrazi, devlet dışı kalmış toplumların kendini yönetme biçimidir. Önder APO'nun demokrasi anlayışı budur. Bu anlayış, devlet sisteminin alternatifidir. Önder APO İmralı sisteminde kendisini yeniden yaratarak çözüm gücü haline getirdi. Partiyi, partinin militanlarını ve halkı da bu esaslar üzerinden yaratmak istedi. Hatta devleti bile demokrasi temelinde yeniden yapılandırma arayışlarına girdi. Bunun alt yapısını savunmalarla teorikleştirdi.

Önder APO daha sonra zihniyet ve vicdan devriminden bahsetti. Önderlik; "Günde kırk-elli sefer zihinsel devrimi yaşayarak gücümü koruyorum" dedi. Önderlik yaşanan vahşete karşı böyle bir mücadele örneği sergiledi. Sistemin kurbanı olmamak için bizim de zihinsel devrimi her gün yaşamamız gerekir. Zihinsel devrimi yaşamak, sistemin etkisine girmemek ve onun değirmenine su taşımamaktır. Önderlik İmralı koşullarında zihinsel devrimi

yaşayarak sistemi ya-şamadı, sisteme karşı direndi, aynı zamanda da devrimin yürütücülüğünü yaptı. Önderlik; “Sistemin yaşamını yaşam olarak kabul etmiyorum, bu yüzden sisteme özentim yok” dedi. Hatta “burası benim için dışarıdan daha iyidir” dedi. “Eğer İmralı’ya gelmeseydim, vahşeti görmeseydim, bu devrimi bu kadar geliştiremezdim” dedi. Önderlik yaşanan vahşeti, devrimi yaşamının ve yaşatmanın nedeni olarak gördü. Bu nedenle kendimize Önderliğin militanınız diyorsak, bizim de Önderlik gibi zihinsel devrimi yaşamamız gerekir. Bazıları “ben Önderliğin militanım” diyor, ama hiçbir zaman zihinsel devrimi yaşamıyor ve kendisini değiştirmiyor. Kapitalist sisteme karşı kendisini çözüm gücü yapmıyor. Kimileri bilerek, kimileri de bilmeyerek bunu yapıyor. Sistem sürekli saldırı hazırlığındadır, etkileyerek tahribatlar yaşatmak istiyor. Bu nedenle güçlenmezsek, kendimizde değişimi süreklileştirmezsek, sisteme karşı mücadele gücünü kendimizde oluşturamayız.

Sistem güçlüdür, tüm imkânlarını kullanıyor. Alternatifi karşısında sürekli güç oluşturuyor. Toplumsallığı tahrip ediyor. Demokrasi zeminini, demokratik komünal değerleri tahrip ediyor. Bu nedenle güçsüz olan sistemin hizmetine girer. Sistemin hizmetine girmek istemeyen daima kendini yenileyecek ve güç haline getirecektir.

Önder APO ilk savunmasında Kürt sorununun hangi yolla çözülebileceğini esas aldı. Önderliğin kendini savunacak imkânları yoktu. Tam tersine Önderliği küçük düşüren bir ortam söz konusuydu. Ti-yatro ortamı hazırlanmıştı. Amaçları da Önderliği bu tiyatroda oynatmaktı. Önderlik bu oyuna gelmedi. Önderlik, tiyatroda kendisine biçilen rolü oynamadı. Bu yüzden Önderlik savunma yapmadı ve so-run bu yolla çözülür, dedi. Türkiye Cumhuriyeti nasıl demokratikleşecek ve Kürt sorunu nasıl çözülecek gibi konuları esas aldı. “Eğer Kürt sorunu çözüme kavuşmazsa, demokratik cumhuriyet de olmaz.” Önderlik ilk savunmasında bunu söyledi. Türkiye’nin ve Kürtlerin menfaatlerini öne çıkardı. Önder APO devleti, Türk halkını, ha-reketi ve Kürt halkını çözüm yoluna çekmek istedi. Önderliğin ilk sa-vunması bu konuları işlemektedir.

Önderlik esas savunmasını AİHM’le geliştirdi. Direnişiyle komplocuların oyunlarını boşa çıkardı. İmkânsızlık ortamında

imkânlar yaratarak savunmasını yaptı. AİHM Savunması, Önderliğin kompto karşıındaki duruşunu ifade ediyor. Bu yüzden Önderlik savunmasında sistemi çözümlledi. Aynı zamanda yeni savunmasının teorik temellerini oluşturdu. Orada devlet sistemiyle şekillenen paradigmayı eleştirdi. Devlet ve iktidarı esas alan sosyalist paradigmayı cesaretli, derin ve radikal bir şekilde eleştirdi. Var olan paradigmayı, zihniyeti eleştirdi. Bu yüzden yeni savunmanın temellerini attı. AİHM Savunması böylesi bir görevi yerine getirmiş oluyordu. İdeolojik, teorik ve felsefik çabalar ortaya konuldu. Önder APO bu formasyon üzerinden Özgür İnsan Savunması'nı yaptı. Hedefinde özgür insanı geliştirme, bunun üzerinden de özgür bir toplum yaratma vardı. AİHM'den sonra Özgür İnsan Savunması'nı yapması, Önder APO'nun hedefleriyle bağlantılı bir durumdur. Önder APO'nun hedefinde özgür bir insan ve bunun üzerinden özgür bir toplum yaratma vardır. Tabii bu da özgür bir yaşamla mümkün olabilir. Özgür yaşam ancak zihniyetle mümkün olabilir. Önder APO Atina Savunması'nda, aynı zamanda örgütün iskeletini oluşturmuş oluyordu. Bunun ideoloji ve felsefesi hazırlanmış oluyordu. Fakat daha içeriğini doldurmamıştı. Eğer dikkat edilirse, Önder APO hamle üstüne hamle yapıyordu. Önder APO daha sonra Bir Halkı Savunmak adlı eserini yazacaktı. Burada Özgür İnsan Savunması'nı geliştirdi. Önder APO AİHM'de atmış olduğu adımları, Bir Halkı Savunmak adlı eserinde derinleştirdi. Aynı zamanda Atina Savunması'nda da, örgüt konusunda atmış olduğu adımları yeni savunmayla tamamlamış oluyordu. Önderlik hem ideoloji ve felsefede, hem de örgütsel ve siyasi olarak sistemini geliştirdi. Daha sonraki görüşme notları da bunu tamamlar nitelikteydi.

Önderlik KCK sistemini ۲۰۰۰ Newroz'unda ilan etti. Ne zaman ki sistemini tamamladı, o zaman ilan etti. Newroz, Kürtler için tarihi bir gündür. Önderlikte tarih ile ilişki kurma esastır. Önderlikte tarihle kopukluğu göremezsiniz. Önderlik bugünü bile tarihle ilişkilendirir. Bugünü tarih ve gelecekle bağlantılandırır. Önderliğin çözümlmelerinde bunu görebilirsiniz. Bu yüzden sistemini Newroz-da ilan etti. Newroz Kürtler için yeni bir tarih anlamına geliyor. Önderliğin geliştirdiği sistem de yeni bir sistemdir, bu yüzden böyle bir günde ilan edilmesi anlamlıdır. Newroz da yeni bir gün, özgürlüğü ifade ediyor. Önderlik, sistemini daha önceden ilan etmemesinin nedeni, sistemini tüm yönleriyle netleştirmiş

olmamasından kaynaklıydı. Sistemin ilan edilmesi, netleşme sağlandıktan sonra gerçekleşti. Önderlik oluşturduğu sistemin bayrağını da belirledi. Bunun önderliğini de şerefle üstleneceğini belirtti.

Önder APO'yu esas alan, bu gerçekleri iyi anlamak zorundadır. Bir şeyler geliştirip sorumluluğunu üstlenmemek olmaz. Birçok arkadaşımız adım atıyor, bu konuda pratik geliştiriyor, fakat bunun sorumluluğunu üstlenmiyor. İyi oldu mu üstleniyor, iyi olmadı mı yanına bile yaklaşıyor. “Buna neden olan benim” demiyor, yani sorumluluk üstlenmiyor. Çünkü sorumluluğu yaşama yok. Hâlbuki Önderlikte sorumlu yaşama çok önemlidir. Önderlik dendiğinde, akla ilk gelen sorumluluktur. Önderlikte bir saniye bile sorumsuz yaşama yoktur. Önderliğin arkadaşımıyım diyor, fakat sorumlu bir yaşama sahip değil, sorumsuzluğu yaşıyor. Bu ters bir durumdur. Ters olan bu durumu kaldırmak gerekir. Önderlik ile arkadaşlık bizden sorumlu olmamızı istiyor. Önderliğin tarzında, yerine getirilemeyecek sorumlulukları üslenme yoktur. Sorumluluk aldı mı da, ne yapıp edip o işin sorumluluklarını yerine getirecektir. Biz ise yerine getiremeyeceğimiz sorumlulukları üstleniyoruz. Var olan sorumluluğumuzu bile yerine getirmiyoruz ve bunların hepsini de normal görüyoruz. Gerçekliğimiz budur. Önder APO ile arkadaşlık böyle olmaz. Bu sahte bir arkadaşlıktır. Sahte arkadaşlık Önderliği İmralı'ya götürdü. Demek ki arkadaşlık bu değildir. Bağlılık bu değildir. Bunu iyi anlamamız gerekir.

Önderlik şu an bile savunmasını hazırlıyor. Bir Halkı Savunmak adlı eserinden sonra hazırladığı savunmalardan dördü daha elimize ulaştı, bir savunmanın yazımına da halen devam ediyor. Önderlik, “artık savunma yazamayacağım” dedi. Önderlik düşünsel yoğunlaşmalarında zirveye ulaştı. “Eğer imkan bulursam daha farklı şeyler yazacağım” dedi. “Hareketin daha farklı ihtiyaçları var, bunlar üzerinde duracağım” dedi. Önderlik bu savunma ile zihniyetinde tam bir netleşmeyi ve derinleşmeyi sağladı. Bu sefer de bunun pratik yönünü tamamlamak isteyecek. Önderlik ilkin “Kürdistan Devriminin Yolu” manifestosunu yazdı, daha sonra bunun açılımına yönelik çalışmalar içine girdi. Hareket ve kadro için pratikte lazım olanı geliştirdi. Kadro ve hareketin ihtiyacını böyle karşıladı. Önderlik yeni savunmasında, “yeni paradigmanın son manifestosudur” dedi. İsmi de “Demokratik Komünal Manifesto”

koydu. İdeoloji, teori ve felsefe konusunda yapmış olduğu çözümlemelerle bunları tamamlıyor.

Önderlik bundan sonra kadro ve halkın daha farklı ihtiyaçları üzerinde duracağını belirtti. İmkân bulursa bu konularda açılımlar gerçekleştirecektir. Önderlik aynı zamanda “parti, kadro, aydınlar bu manifestoyu geliştirmeli, açılımını yapmalı” dedi. Eğer Önderlik imkân bulursa açılımını yapacaktır, ama imkân bulamayabilir, çünkü koşullar oldukça yetersizdir. Bu yüzden parti, kadro ve aydınların bu manifestonun açılımını yapmaları gerekir. Zaten Önderlik de bunu diyor.

Önderlik son savunmasıyla düşünce de patlama yarattı. Önderlik bu savunmasında daha çok sosyal bilimler ve felsefe üzerinde durdu. Sosyal bilimler ve felsefedeki çarpıtmaları düzeltmek için büyük bir çaba içerisine girdi. Kadro ve örgütün bu konuda zayıflıklar yaşadığını gördü. Zayıflığı ortadan kaldırabilmek için de, ağırlığını fel-sefe ve sosyal bilimlere verdi. Bu yüzden “Özgürlük Sosyolojisi” savunmasını geliştirdi. Marks, Engels ve Lenin’in de hazırladıkları öz-gürlük sosyolojisidir. Ama içeriğinde özgürlük kadar kölelik de vardır. Nedeni, devlet ve iktidardır.

Önderlik sosyoloji biliminde de devrim yarattı. Daha öncesinden de devrimler gerçekleştirmişti. Kadın konusunda ve psikolojide devrimler gerçekleştirmişti. Bunları ben söylemiyorum, bizim dışımızdakiler söylüyor. Önderlik şimdi de sosyoloji biliminde devrim yaptı. Bu devrim daha büyük bir devrimdir.

Önderlik üçüncü doğuşla, geliştirdiği paradigma üzerinden “önderlik” ve “partileşmeyi” tanımladı. Önderlik ve partileşmeye yeni bir anlayış kazandırdı. Önder APO’nun “önderlik” anlayışı, tümüyle alt toplumu ve ezilen kesimleri esas alır. Ezilenlerin demokratik du-ruşunu temsil eden bir önderliktir. Doğal bir önderliktir. Önder APO ‘doğal önder’e biçilen çarpıtma ve saptırmaları ortadan kaldırarak, ‘doğal önder’i yeniden gerçekliğine kavuşturdu. Yani doğallığına kavuşturdu. İktidarın, sömürgeciliğin ve köleliğin elinden kurtardı. Buna bağlı olarak, örgüt konusunda da oluşturulan çarpıtma ve saptırmaları düzeltti. Örgütü de bu temel üzerinden geliştirdi. Buna da; “yeniden inşa” dedi. PKK’nin yeniden inşa çalışmaları yeni paradigma üzerinden gelişme gösterdi. PKK, yeniden inşa çalışmalarıyla eski paradigmayı terk etti. Yeni paradigmayla da özüne kavuştu. PKK, eski paradigmanın ürünü olan

devlet ve iktidar zihniyetinden kendisini arındırdı.

Önder APO'da Zihniyet, Tarz, Üslup Ve Tempo

Zihniyet devriminde amaçlanan demokratik sistemdir. Demokratik sistem toplumu, “demokratik, ekolojik, cinsiyet özgürlükçü toplum” paradigmasıyla temellendirir. Önderlik KCK sistemini bu ilkeler doğrultusunda uyarladı ve buna “Demokratik Konfedera-lizm” dedi. Önderlik vermiş olduğu mücadeleyle demokratik uygarlık, sosyalist uygarlık ve alt toplumun, ezilen kesimlerin önderliğini yarattı. Bunların hepsi üçüncü doğuşun ürünüdür. Bu doğuş, içinde yaşadığımız sürece tekabül ediyor. Şimdi de Önderliğin tarzı üzerinde duracağız.

Öncelikle tarzın ne olduğunu bilmek gerekir. Tarz, örgütlenme ve pratikleşmedir. Kendini hedefe göre örgütlenme ve bunu pratiğe geçirmez. Bu yüzden tarz, hedefe kilitlenme noktasında örgütlenme ve pratikleşmedir. Tarz başarmayı ve başarmamayı ifade eder. Başarıyı da, kaybetmeyi de getiren tarzdır. Yanlış bir tarz insana kaybettirir, doğru tarz ise kazandırır. Başarı için ‘doğru bir düşünceye’ sahip olmak önemlidir. Fakat bu tek başına yeterli değildir. Zihniyet ne kadar doğru olursa olsun, eğer tarz zihniyet doğrultusunda örgütlenmemişse başarı elde edilemez. Yanlış olan tarz, zihniyeti güçsüzleştirir. Bu yüzden zihniyet ne kadar önemliyse, tarz da o kadar önemlidir. Zihniyet ve tarzın birbirini tamamlaması şarttır. Birbirini tamamlamayan zihniyet ve tarz sonuç alamaz. Tarz, her zaman için zihniyete hizmet etmelidir. Tarz, zihniyete göre kendisini şekillendirmezse yaşayamaz.

Tempo nedir? Tempo, yürümüş olduğun sürattir. Çalışma süratidir, hedefe ulaşmadaki sürattir. Ne kadar zamanda hedefe ulaşılacağını ifade eder. Zamanını belirler, bir de hızını tayin eder. Tarz nasıl ki başarmayı ve kaybetmeyi tayin ediyorsa, aynı biçimde tempo da başarma ve kaybetmeyi tayin eder. Tempo daima hedefe ve amaca hizmet etmelidir. Önümüze koymuş olduğumuz hedefin ne kadar zamanda yapılacağını belirlemek ve ona göre çalışmak önemlidir. Mücadele ve çalışma buna göre olmalıdır. Bir yılda yapılması gereken çalışmayı beş yılda yapmak kaybettirir. Bu yüzden atılacak adımlar zamanında olmalıdır. Elde edeceğin sonuçlar da hedefe göre olmalıdır. Bu bağlamda tempo çok önemlidir.

Üslup nedir? Yaşam tarzıdır, hitabettir, yaklaşımdır. Nasıl ki tempo başarmayı ve kaybetmeyi belirliyorsa, üslup da başarmayı ve kaybetmeyi belirler. Doğru bir üslup başarıya hizmet eder. Yanlış üslup ise, daima kaybetmeye mahkûmdur. Üslup birçok arkadaşın anladığı gibi sadece konuşma değildir. Konuşma ve hitabet, üslup içerisinde. Fakat üslup bunları barındırdığı gibi, daha da kapsamlıdır. Üslup yaşam tarzıdır, sorunlara yaklaşım tarzı ve onun dilidir. Üslubun doğru anlaşılması ancak böyle olabilir.

Tempo ve üslup, tarzın bir parçasıdır. Tempo ve üslubun tarza göre olması gerekir. Yoksa tarz sonuç alamaz. Tarz, tempo ve üslubun birbirini tamamlaması şarttır. Bunlar birbirilerinin tamamlayandır. Tüm bunlara tarz deniliyor. Tarz dendiğinde, akla üslup ve tempo gelir. Sonuç almak kişiden doğru bir zihniyet ister. Zihniyet doğru olmazsa, yani ideoloji ve felsefe doğru olmazsa, hiçbir zaman sonuç alınamaz. Fakat bunun da tek başına belirleyen olduğunu söyleyemeyiz. Felsefe ve ideoloji kadar, tempo ve üslubun, yani tarzın da doğru seçilmiş olması gerekir. Yoksa doğru sonuçlar elde etmek mümkün olmayacaktır. Demek ki başarmak için zihniyet kadar doğru tarz, tempo ve üsluba da ihtiyaç vardır. Zihniyet doğru; tarz, tempo ve üslup eksik ise, zihniyet, yani ideoloji ve felsefen boşa çıkmış olur. Zihniyeti kıymetli yapan tarzdır. Onu pratikte, yaşamda güç haline getiren tarzdır. Bu yüzden tarz önemlidir.

Önderlikte üslup etkileyicidir, çekicidir. Önderliğin benimsemiş olduğu üslup budur. İnsanlara ve sorunlara yaklaşımında etkili olmayı esas alır. Hitabını, üslubunu ve yaşamını sonuç almaya göre belirler. Bu yüzden Önderliğin üslubu, sanatkârca bir üsluptur. Bu üslupta sanatçılığın ince özellikleri vardır. Bu yüzden sonuç almak, Önderliği esas almakla mümkündür. Önderlik sonuç alma noktasında çok dikkatli davranır. Yaşamını, yaklaşımını, her şeyini ona göre düzenler ki, sonuç alabilsin. Önder APO konuştuğu her insanda kuşkusuz etki bırakmıştır. Çocuk, kadın, yaşlı veya genç, fark etmez, Önder APO konuştuğu her yaştan insanı etkilemiştir. Eğer Önder APO üslubuna dikkat etmeseydi, üslubu çekici ve etkileyici olmasaydı, Suriye Devleti'ni etkileyebilir miydi? Doğru üslubun dışında mümkün değildi. Üslubuyla Suriye Devleti'ni etkiledi. Yaşamıyla, yaklaşımıyla, üslubuyla etkiledi. Kendisini Suriye Devleti'ne böyle kabul ettirdi. Biz de ise üsluba dikkat etme hiç yok. Özellikle de bazı arkadaşlar, üsluplarına hiç dikkat

etmiyorlar. Bu yüzden sonuç alamıyorlar. Kaybediyorlar. Hatta üsluplarıyla sorun kaynağı oluyorlar, tepki topluyorlar. Var olan sorunlar yetmiyormuş gibi, bir de sorunlara yeni sorunlar ekliyorlar. Tabii ki bu durum, üslupta ciddi sorunların yaşandığını gösteriyor. Halk içinde derler ya, “Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır”. Bazı arkadaşlarımız bu özdeyişi yanlış anlayarak ‘şerbetçi’ davranıyor. Hiç kimse şerbetçi olmamalıdır. Şerbetçilik başka bir şeydir, doğru olmayan bir üsluptur, kirli bir üsluptur. Şerbetçilik, herkesi idare etme, kişilere göre yaklaşım sergileme, birini kırmama, tepkiler gelişmesin diye karşıdakine bir şey söylememe, “ne yapıyorsa yapsın” tutumuna girmedir. Örgütün yetkisini isteğe göre kullanmak şerbetçiliktir, doğru olmayan bir üsluptur. Doğru üslup, kişiyi çözüm gücü yapan, çözüm gücü yaparak adım attırandır. Hareketin militanları bu üslubu esas alacaktır. Şerbetçiliği, idareciliği değil. Önderlikte şerbetçilik anlayışı yoktur, olması öümkün de değildir. Önderlik insanları şerbetçilik yapmadan etkiledi.

Üslup; moral, inanç ve güven yaratıyorsa, doğru bir üsluptur. Bunu geliştirmeyen, dağılma ve tasfiyeye güç veren yanlış üsluptur. Yanlış olan Önderliğin ve hareketin üslubu değildir. Fakat içimizde çok büyük bir üslupsuzluk yaşanıyor. Üslubumuz ‘acı biber’den farklı değil. İnsanlar karşısında kullanılan üslup bu oluyor. Bizim olmayan bu üslup ne moral, ne inanç, ne de güven bırakır. Bu üslubu kullanan, sonra da “ben doğruyum” diyenler var. İğne gibi olmak, dikenini etrafına fırlatmak doğru değildir. Hareketin üslubu bu değildir. Hareketin üslubunu esas alan çözüm gücü olur, herkes onu sever ve onunla yürümek ister. Seilmeyenler, çözüm gücü olamayan ve dikenini her tarafa fırlatanlardır. Acı biber gibidirler. Kimse onlara yaklaşmak istemez. Şerbetçi insanlarda olduğu gibi, böylelerinde de olumsuz etki bırakma söz konusudur. Hareketin üslubu Önderliğin üslubudur. Bu yüzden herkesin ölçü alacağı üslup, Önderliğin üslubudur. İnsanları kaçırtmamak için yaşamımıza, yaklaşımımıza ve konuşmalarımıza dikkat etmemiz gerekir. Yoksa bizde moralsizliği görerek kaçarlardı. İnsanların gelişimlerini esas almak ve onları çözüm gücü yapmak için çalışmak şarttır. Hareketin üslubu budur.

Tempo düzeyi olarak esas alacağımız Önderliktir. Bu nedenle Önderlik gibi zamanında adım atmamız gerekir. Adımlar belirlenen

hedefe göre atılmalıdır. Hiç kimse kendine göre, keyfi yaklaşamaz. İnsanlara kaybettiren budur. Hedefi zamanında gerçekleştirmek, başarıyı beraberinde getirir. Tersî durum kaybettirir. Kayıp büyük de olsa, küçük de olsa sonuç olarak kaybetmeye mahkûm olunur. Her şeyin zamanında güzel olduğu boşuna söylenmemiştir. Devrimcilikte sonuç alabilmek için zamanında hareket etmek, çalışmak ve bunun üzerinden adım atmak şarttır. Pratikte birçok şey ortaya çıkıyor. Mesela bazıları hantaldır, keyfidir, kendine göredir, ilkesizdir. Kendisi için de, “böyle de olur” diyebiliyor. Yani bugün de olabilir, yarın da, hatta olmasa da olur. Bunlar arkadaşlarda yaşanan bir durumdur. “Bugün yapılması gereken bir işi, bir hafta sonra da yapabilirim, bir şey olmaz” diyerek, hedefler geçiştiriliyor. Böyle bir anlayış hâkim. Mesela bir eyleme gitmeden önce, eylemin ne zaman başlayacağı ve ne zaman biteceği planlanır. Fakat eyleme kendine göre, disiplinsiz yaklaşıldığı için ya harekete geçilmez, ya da geç hareket edilir ve düşman hareketliliği fark eder. Bu yüzden de sonuç alınamaz. Bu nedenle tempo çok önemlidir. Hâlbuki Önderlikte tempo çok hızlıdır. Önderlik zamanında ve süratli adım atar. Önderliğin sonuç alması bundandır. Düşmanı boşa çıkaran tempo da budur. Önderliğin mücadelesi bunu gerektiriyor. Önderliğin temposu daima düşmanın önündedir. Düşmanın, Önderliğin gerisinde olması da kaynağını buradan alır. Düşmanın Önderliğin gerisinde kalması, inisiyatifin de Önderliğin elinde olmasını beraberinde getirmiştir. İnisiyatifi elinde tutanların temposu daima hızlıdır. Zamanında ve hedefine göre hareket eden insanlar inisiyatiflidir. Bu tür insanlarda kararlılık düzeyi de yüksektir. Fakat zamanında ve hedefine göre adım atmayanda inisiyatif çok zayıftır. İnisiyatifi zayıf olanın, karar ve sonuç alma düzeyi de zayıf olur. Kişiyi inisiyatif ve kararlı kılan tempodur. Zamanında ve hedefine göre adım atmayan inisiyatifsizdir, kararsızdır, pratikleşemez, başarı elde edemez. Bu nedenle kaybetmeye mahkûm olduğu gibi, örgüte de kaybettirecektir.

Önderliğe, PKK'ye katılım sadece Önderliğin ideolojisine ve felsefesine katılmak değildir, bunun yanında tarza da katılmak şarttır. “Sadece ideoloji ve felsefeye katılıyorum” diyen ve tarza katılmayan, Önderliğe de katılmamış olur. Harekete katılım, Önderliğe katılımdır. Geçmişte böyleydi, bundan sonra da böyle olacak. Hepimiz Önderliğe katılıyoruz. Bu hareket Önderliğin

hareketidir. Nasıl ki peygamber hareketlerine katılanlar, o peygamberin ideoloji, felsefe ve yaşamına katılıyorsa, aynı katılımı PKK için de düşünmek gerekir. PKK'ye katılan Önderliğin zihniyetine, tarzına, temposuna ve üslubuna katılmak zorundadır. Peygamber hareketi gibidir. Önderliğe katılmak demek, PKK'ye katılmak demektir. İşte hareket kuruldu, sonradan da bir önder ortaya çıktı değil. PKK daha başından “Önderlik Hareketi” olarak ortaya çıktı. Tüm şekillenmesi bu temeldedir. Bu yüzden katılım, Önderliğe katılımdır. PKK'ye katılım, Önder APO'ya katılımdır. Bu nedenle PKK gerçeğine katılan, Önderlik gerçeğine katılmış olur. Önderliğe katılmak, her yönüyle Önderlik gerçeğini yaşamak anlamına gelir. Hiç kimsenin salt bir yönü esas alarak katılımı söz konusu olamaz. Böylesi bir katılım, ‘orta yolcu’ bir katılım olur. Orta yolculuk, sistemi yaşamak ve yaşatmaktır. Orta yolcu katılımın Önderlikle hiçbir alakası yoktur.

Bazıları, Önderlik gerçeğinde kendine göre olan yanları benimseyerek “ben Önderliğe ve PKK'ye katıldım” diyebiliyor. Sadece kendine göre olan yanlara katılarak “ben Önderliğe katılıyorum” denemez. Böyle insanların yaşamış olduğu kişilik yapılanması ikili karaktere sahiptir. Biri Önderlik kişiliğidir, diğeri de sistem kişiliği. Pratiklerinde de ortaya çıkan orta yolculuktur. Hem düşmana, hem de partiye hizmet ederler. En sonunda da harekettten koparak ihanete giderler. Yaşanan pratiklerden bunu rahatlıkla çıkarabiliriz. Doğru bir katılımın gerçekleşebilmesi için, tüm yönleriyle Önderlik gerçeğini esas almamız şarttır. Doğru katılım böyle olur. Katılımda Önderliğin ideoloji, felsefe ve tarzını benimsemeliyiz.

İdeoloji ve felsefeye katılıp, tarza katılmayanlar var. Bazıları da tarza katılıp, Önderliğin zihniyetine katılmaz. Unutmamak gerekir ki, ideoloji ve felsefeye katılmayanlar geveze olur. Tarza katılmayanların sonu ise çeteciliktir. PKK'de orta yolculuk yani memurluk ve çeteciliğin ortaya çıkması, kaynağını doğru olmayan katılım biçimlerinden alır. Elbette bunun tarihsel ve toplumsal nedenleri de var. Doğru bir katılım da olmadı mı, ortaya çıkan sonuç bu olur. Hem zihniyete hem de tarza doğru bir katılım olmazsa, toplum içindeki insandan farkımız olmaz. Katılımın böylesi çok tehlikelidir. PKK'ye tehlike yaşatan, tahribatlara neden olan, kayıpları yaşatan ve düşmanı umutlandıran da budur. Çünkü katılım

tam değildir. Toplumdaki insanlar kendilerine göre olanı, hoşlarına gideni kabul eder, beğenmediklerini ise kabul etmez ve katılmazlar. Bizim militanlarımızda da ağırlıklı olarak yaşanan budur. Bu nedir? Sistem yaşamını örgütün yaşamı haline getirme, örgüt içinde toplumu yaşamadır. İçimizdeki tasfiyenin gelişimi de böyle başlamıştır.

Düşman Kürt toplumsallaşmasını dağıtmış ve parçalamıştı. Kürt toplumunu takatsiz ve kendine güvensiz bırakmıştı. Kürt toplumunda bunların etkilerini halen de görebiliriz. Düşmanın saldırıları artı mı, Kürt insanındaki takatsizlik ve güvensizlik olgusu kendisini gösterir. Tasfiyecilik böyle bir zeminde gelişme göstermiştir. Eğer ideolojik ve örgütsel mücadele güçlü verilmez, eleştiri ve özeleştiri süreci tüm boyutlarıyla yaşanmazsa tasfiyeciliğin önüne geçilemez. Bu nedenle katılımda kendine göre değil, Önderlik gerçeğine göre katılım şarttır.

Militan şartsız-koşulsuz katılmak zorundadır. Önderliği yaşamak ve yaşatmak, ancak böyle olabilir. Örneğin Önderliğe zihniyet boyutunda katılan biri, konuştuğunda partili gibi konuşur, “iyi arkadaşır” dersin. Fakat katılımı sadece zihniyetle sınırlı kalması, tarz olarak Önderliğe katılmaması, farklı bir kişiliği açığa çıkarır. Bunun varacağı yer de çeteciliktir. Partililikle de hiçbir alakası yoktur. Sistem insanından farkı olmaz. Katılımda sadece tarzı esas alanlar, çalıştıklarında her işi yaparlar, fedakârdırlar, fakat söz konusu zihniyet oldu mu, karşımıza bir ağa, bir bey çıkarır. Doğru olan katılım, hem zihniyet hem de tarza katılımdır. Yani Önderliğin zihniyetine, örgütüne ve pratiğine katılmak. Pratiğin örgütün hizmetine girmesi, doğru bir katılımı mümkün olabilir.

Önder APO, İdeoloji Ve Örgütün Gücünü Birleştirendir

Önder APO’da ideoloji ve felsefeye verilen önem kadar, örgüte de önem verilir. Önder APO hiçbir zaman ideoloji ya da örgütü tek başına esas almaz. Önder APO, gücünü ideoloji ve örgütün bileşiminden alır. Çalışmalarını da bu bileşimin açığa çıkardığı güç ile yürütür. İdeoloji ve örgüt gücünü birleştirmeden sorunları çözüme ka-vuşturmak mümkün değildir. Hiçbir gücün Önderlik karşısında duramaması ve sonuç alamaması bundandır. Yalçın Küçük görüşmeler için Önderlik sahasına gitmişti. Yalçın Küçük Önderliğe; “İdeoloji ve örgütün gücünü birleştirerek güç haline

geliyorsun” diyordu. Önderlik de, “Doğru söylüyorsun, gücümü ideoloji ve örgütün birleşiminden alıyorum” diye cevap vermişti.

İdeoloji ve örgütü birlikte ele almak kişiyi güç yapar. Bu yüzden her militanın esas alacağı bu olmalıdır. Örgütsel ve siyasi sorunların çözümü de, bu bileşimin gücünde yatar. Bunun dışında olanlar, sorunları çözmeyi bir tarafa bırakın, var olan sorunların bile altından kalkamayacaklardır. Bazı arkadaşlar, Önderliğin sadece ideoloji ve felsefeyi önemli gördüğünü sanıyor. Bu yanlıştır. Önderlikte örgüt de ideoloji kadar önemlidir. Önderlik örgütsel sorunları Kürt insanına kavratılabilmek için; “Annemle oynarsanız belki bunu kabul edebilirim, ama örgütle oynarsanız asla kabul etmem” dediğini biliyoruz, çözümlemelerde de geçer. Önderlikte ana, her şeyin merkezidir. Anadan daha önemli bir şey yoktur. İnsanlığın sorunlarını kadın özgürlüğüyle çözüme kavuşturmak istiyor. Anaya bu kadar önem veriyor. Anaya bu kadar önem veren bir Önderlik, “anamlı oynarsanız belki kabul ederim, ama örgütle oynarsanız asla kabul etmem” diyor. Burada örgütün, Kürt insanı için ne kadar önemli olduğu gerçeği ortaya çıkıyor. Çünkü Kürt insanının tüm kazanımları örgüt ile elde edilmiştir. Kazanımların başka türlü elde edilmesi mümkün değildir.

Kürdistan, düşman tarafından parça parça edilmişti, Kürt ve Kürdistan adına bir şey ortada kalmamıştı, böylesi bir ortamda Kürt değerlerini yeniden gün yüzüne çıkaran örgüt oldu. Bugün Kürtlerin durumunu göz önüne aldığımızda, örgütün Kürtler açısından ne anlam ifade ettiğini görebiliriz. Önderliğin bu konuda ağır konuşmasının nedeni, bunları Kürt insanına kavratma mücadelesinde olmasındandır. Önder APO, “ben örgütün bir savaşçısıyım” dedi. Yani ör-güt çizgisinde taviz vermeyecek, olumsuz gelişmeler karşısında “bir şey olmaz” felsefesiyle hareket etmeyecektir. Önderlik örgüt konusunda oldukça hassastır. İdeoloji ve felsefeler kendi örgütlerini kurduklarında, kendilerini örgütleriyle örgütlediklerinde ayakta kalabilme şansına sahip olabilirler. Bunun dışında ne bir ideoloji, ne de yürütülen siyasetin kendisini var edebilmesi mümkün değildir. İdeoloji ve siyasetin kaderini belirleyen örgüttür. Örgütün de kaderini tayin eden militanlarıdır. Örgüt militanlarla kurulur. Militanı şekillendiren ilkeler aynı zamanda örgütün ilkeleridir. Bu yüzden hareketin militanları ideolojiyi ne kadar esas alıyorlarsa, örgütü de o düzeyde

esas almak zorundadırlar.

Kürdistan'da partileşmede adım atmak, toplumsallaşmada ve insanlaşmada adım atmaktır. Bunun dışında Kürdistan'da ne toplumsallaşma, ne de insanlaşma mümkün değildir. Tek yol partileşme ve örgütlenmeden geçer. Partileşmede ne kadar adım atılırsa, insanlaşma ve toplumsallaşmada da o kadar adım atılmış olur. Bu nedenle insan oluşunu ve toplumsallığını kaybetmek istemeyen birinin, alacağı ölçü, örgüt ve örgütlenme olacaktır. Kendisini örgütleyecek, içinde bulunduğu örgütün zayıf kalmasına ya da zayıflamasına engel olacaktır. Örgüt çalışması, örgütlü insanların işidir. Örgüt insanı, kendisini örgütleyendir. Böylelerine örgüt insanı denilir. Sadece fiziki olarak örgüt içinde kalanlar, örgüt insanı olamaz. Ne zaman ki örgütün gerçekleriyle kendilerini örgütlerlerse, o zaman örgüt insanı ve örgütün militanı olurlar. Birçok arkadaş sadece örgüt içinde yer alarak "ben örgüt insanıyım" diyebiliyor. Bu biçimiyle örgüt insanı olunmaz. Örgüt içinde yer almak, örgüt insanı olabilmek için kişiye sunulmuş bir imkândır. Örgüte katılan her insanın bu imkândan faydalanması söz konusudur. Örgüt insanı olup olmayacağını belirleyecek olan, kişinin çalışması ve mücadelesidir. Örgüt gerçeğiyle bütünleşmeden örgüt insanı olunmaz. Yoksa örgüt içinde fiziki kalmaktan öteye gidilemez. Örgüt içinde şekli kalan, daima zarar verir ve kayıplara neden olur. Böyle insanların sonları da ihanettir. Bu nedenle ihaneti yaşamamak için örgütle bütünleşmek gerekir. Örgüt ile birleşen örgüt insanı olur, çalışması da örgütün çalışması olur. Böyle olmazsa yapılan çalışma örgüte ait olmayacağı gibi, hizmet de etmeyecektir, tam tersine örgüte zarar verecektir.

Örgüt konusunda bizde yaşanan gerçeklik farklıdır. Önderlik gibi hassas değiliz. Örgüt konusunda düşünme ve örgüt savaşını geliştirme anlayışından uzağız. Hatta bazı yönleriyle örgütü tersten yaşıyoruz. Örgütsel bir kişiliğe sahip olmamamız bu nedenledir. Sahip olsak dahi güçlendiremiyoruz. Örgüt şahsımızda sorunlar yaşıyor. Örgütlü olmayan biri zayıflığa mahkûm olduğu için yapacak bir şeyi yoktur. Ne yapılacaksa, örgüt ve ideoloji ile yapılacaktır. Devrimci olabilmek, örgüt ve ideolojide kendini geliştirmekle mümkündür. Örgüt ve ideoloji aynı zamanda çözüm gücü olabilmektir. Zafer kazanmayı ve gelişmeyi belirleyecek olan da budur. PKK militanlarının bunu iyi bilmesi gerekir. Militanın tüm

gücü, ideolojisi ve örgütüdür.

Önderlik gerçeğinde, düşünmek ve yapmak ayrılmaz bir ikili gibidir. Önderlikte “önce düşüneyim sonra yapayım, ya da önce yapayım sonra düşünürüm” anlayışı yoktur. Bu yüzden Önderlik, yaşamda diyalektiği işlemeyi esas alır, hem de en yüksek düzeyde. Diyalektiği Önderlik gibi yaşama yediren çok fazla insan yoktur. Önderlik hem düşünecek ve yapacak, hem de yapacak ve düşünecektir. Bu ikililiği birlikte ele almak kolay değildir, fakat mümkün değildir de demiyoruz. Bu durumda bizde yaşanan, “önce yaparım sonra düşünürüm, ya da düşünürüm sonra yaparım” anlayışıdır. İkililikte birini esas alıp diğerini erteliyoruz. Bu nedenle diyalektiği, zamanında yaşamda uygulayamıyor ve sonuç alamıyoruz. Önderliğin güçlü sonuçlara ulaşmasının, diyalektiği yaşamsallaştırmasıyla bağlantısı vardır. Pratik ve teori bir olmak zorundadır. Düşünce ve eylem, pratik ve teoriyi birleştirmektir. Sonuç almak, pratik ve teoriyi birleştirmekle mümkün olabilir. Bunun dışında elde edilecek sonuç ya yetersiz olur, ya da hiç olmaz.

Görev Ve Sorumluluğa Yaklaşım, Önder APO'ya Yaklaşımdır

Önderlik sorumluluk ve görevlere ayrıntılı ve çok titiz yaklaşıp. Bu konuda oldukça hassastır. Tümüyle katılımı esas alır. Görevi kutsal görür. Kutsal olan insanı kirletmez. Fakat doğru yaklaşılmayan kutsallığın bizleri lanetli bir konuma sokma gücüne sahip olduğunu bilmemiz gerekir. Kutsalın gereklerini yerine getirmemek, kutsallık tarafından lanetlenmek için yeterlidir.

PKK'de görev ve sorumluluk kutsaldır. PKK militanları kutsala zarar vermemek ve laneti yaşamamak için, görev ve sorumluluklara çok hassas yaklaşmak, titiz davranmak durumundadırlar. Görev ve sorumluluğun hakkını vermek gerekir. Parmak hesabıyla görev alınmaz. Parmak hesabıyla görev alanların görevlerini yerine getirmedikleri açığa çıkmış bir gerçekliktir. Hareketin zarar gördüğü noktalardan biri de budur. Hâlbuki Önderlik hiçbir zaman parmak hesabıyla görev almadı. Bütün gücü ve birikimiyle kendisini kattı. Önderliğin görev ve sorumluluğa yaklaşımı bu olduğu için güçlü sonuçlar elde etti. Güçlü sonuçlar alamamamızın nedenlerinden biri de budur. Basit yaklaşıyoruz, görevlerimizi zamanında yerine getirmiyoruz, sorumluluklarımıza zamanında sahip çıkmıyoruz...

Düşmanın zihniyetimize yerleştirmiş olduğu bir felsefe vardır. Nedir bu felsefe? “Boş ver, bir şey olmaz, önemli değil, şimdi de olur, yarın da.” Bu felsefe, düşmanın zihnimizde örmüş olduğu felsefedir. Kürt’ün ölümünü getiren bu felsefeydi. Önderlik felsefesinde “boş ver, bir şey olmaz” anlayışı yoktur. Önderlik her şeye bir anlam biçer. Hiçbir olguya anlamsız yaklaşmaz. Savunmalarıyla ‘anlam gücü’nü daha da derinleştirdi. Anlam vermek ve anlamın gücüne ulaş-mak, dedi. Önderlikte anlamsız olan bir şey yoktur. Her şeyin anlamı vardır. Bu nedenle sonuç almak, anlam vermekle mümkündür. Anlam vermeden anlamak ve sonuç almak mümkün değildir. Önderlik felsefesinde anlamsız olan yoktur, boş ver yoktur, bir şey olmaz yok-tur. PKK militanları ayrıntıya bile dikkat edecek. Görev ve sorumluluklara yüzeysel yaklaşmayacak. Derinlikli, sanatçı edasıyla yaklaşacak. Sanatçı, eserine leke gelmesin diye tüm ayrıntıları göz önünde bulundurur ki, sanatı zarar görmesin, istediği sonuca ulaşabilsin. PKK militanları da, örgüte zarar vermemeleri için görev ve sorumluluklara bir sanatçı gibi yaklaşmalıdırlar. Genel yaklaşmak, yüzeysel yaklaşmak olmaz. Görev ve sorumluluğu tam anlayacak ve tüm ayrıntılarını bileceksin. Bizde görev ve sorumluluğa karşı sergilenen yaklaşım oldukça yüzeyseldir. Ayrıntılarına dikkat etmiyoruz. Bu nedenle çok kaba ve sertiz. Belki bazı sonuçlar elde ediyoruz. Fakat bunu da tesadüfî olarak algılamak gerekir.

Arkadaşlarımızda görev ve sorumlulukları zamanında yerine getirme yoktur. Varsa da çok azdır. Bu konu ile ilgili örnekler verebiliriz. Mesela bu yıl, HPG’de en iyi pratikler olarak karşımıza Bezelê, Amed, Botan ve Dersim eylemleri çıkıyor. Fakat bunların hepsi de yarımdır. Hatta yarım bile değildirler. Yapılan planlamanın üçte biri kadar bile sonuç elde edilmemiştir. Nedeni, üstlenen görevin hakkıyla yerine getirilmemesidir. Ayrıntılara dikkat edilmemiş, genel yaklaşılmıştır. Bu nedenle de istenilen sonuç ortaya çıkmamıştır. Bu büyük bir sorumsuzluktur. Birçok arkadaşımızda yaşanan sorumluluk değil, tam tersine sorumsuzluktur. Arkadaşlarımızdaki sorumluluk aidiyeti oldukça zayıftır. Bu yüzden yüzeysel yaklaşma, dikkat etmeme ve kendini tam katmama gibi durumlar yaşanıyor. Hâlbuki Önderlikte görev kutsaldır. Önderlik lanetli olmamak için adeta kendini eritiyor. Görev ve sorumluluğun hakkını veriyor. Görev ve sorumluluğun

hakkını vermek, görev ve sorumluluğu anlamakla mümkündür. Arkadaşlarımız “biz kendimizi çalışmalara katıyoruz, fakat olursa da olur, olmazsa da olur” diyorlar. Yapılan çalışmalarda ısrar yoktur. Bu görevi neden yerine getiremedim, zayıf olan yanlarım nelerdi, bunları nasıl ortadan kaldırabilirim? Bu gibi sorunlar üzerinde çok fazla düşünme ve ona göre pratik sahibi olma yoktur. “Olduysa oldu, olmadıysa da bırak olmasın” anlayışına sahip olan arkadaşlarımız var. Hatta genel olarak kendi tarzımızı böyle değerlendirebiliriz. Fakat Önderlik tarzı bu değildir. Önderlik hakkını veremeyeceği görevi üstlenmez. Bu nedenle görev alan ne yapıp edip aldığı görevin hakkını vermek zorundadır. Buradan hareketle şu sorulara cevap vermek kaçınılmaz olacaktır: Kendi tarzımızı ne kadar sorguluyoruz? Üstlendiğimiz görevi kutsal görüyor muyuz? Sorumluluk düzeyimiz nedir? Kişinin kendini tanıyabilmesi için, bu sorularla sorgulamayı yaşaması gerekir.

Genel olarak yüzeysel bir anlayışa sahip oluşumuz gerçekliği ifade eder. Biraz zorlandığımızda elimizdeki işi hemen bırakıyoruz. Zorlukları aşma konusunda ısrarcı değiliz. Hatta birçok kadroyu görev alması için zorluyoruz. PKK’de görev ve sorumluluk üstlenmek zorla olmaz. Görev ve sorumluluk zora değil, gönüllülük esasına dayalı olmalıdır. Eğer bazı kadrolarımızın vicdanına bırakırsak, sonuna kadar sorumsuz yaşayacakları gibi, görevler de orta yerde kalacaktır. Görev almamak ya da aldığı görevi yerine getirmemek için ya bin bir türlü bahane uyduracak, ya da “tepkilerim vardır” diyerek işin içinden sıyrılmayı görev bilecektir. Görevden kaçmak için elinden geleni yapacaktır. Bahaneler örgüt tarafından kabul edilmese, bu sefer de gönülsüz bir şekilde göreve yaklaşacak ve aldığı görevi yerine getirmeyecektir. Hâlbuki PKK’de yer almak, kendini sorumlu görmektir. Sorumluluğu en üst düzeyde yaşamaktır. Tüm görevlere kendini hazır konumda tutmaktır. Bu yüzden hiç kimse “ben hazır değilim” diyemez. Eğer hazır değilsen PKK içinde ne işin var? PKK’ye gelen, görevleri yerine getirmek için gelir.

PKK, ciddiyet ve sorumluluğun zirve yaptığı yerdir. Sorumluluk ve ciddiyet olmadı mı, hiçbir şey olmaz. Sorumluluk duygusu ve ciddiyeti olmayan insanın yapacağı bir şey olamaz. PKK militanı sorumluluk duygusuyla hareket ederek tüm görevlere hazır olmalıdır. Bir görev çıktığında “ben hazır değilim” dememelidir.

Kadrolarımız her an için göreve hazır olursa, görevler hiçbir zaman ortada kalmaz. Görevlere hazır olmayana, “sen örgüt içinde ne arıyorsun?” deriz. Görevlere hazır olmayan arkadaşlarımız varsa, onlar da derhal kendilerini her türlü göreve hazırlamalıdır. Görev reddedilemez. Partinin verdiği görevi reddetmek, partiyi reddetmektir. Parti yürüyüşünü reddetmektir.

Partide bulunduğum süre içinde, “ben göreve hazır değilim” demedim. Partinin tüm görevlerini kutsal gördüm. Hazır olmadımda da, kendimi hazır hale getirdim. Zaten partiye katılış amacım da budur. Bu nedenle örgüte katılan, örgütün ihtiyaçlarını karşılamak zorundadır. Örgütsel ihtiyaçlar hareketin kadrosuyla karşılanır. Örgüt dışında birileriyle değil. Annemin bu örgütün ihtiyaçlarını karşılama sorumluluğu yoktur. Çünkü annem, bu örgütün militanı değildir. Bu yüzden canı isterse yapar, istemezse yapmaz. Fakat örgütün militanları annem gibi yaklaşamaz. Örgütün militanları canı istediğinde yapan, istemediğinde yapmayan değildir. Örgüt militanı, görev insanıdır. Örgüt ihtiyaç gördü mü kadronun önüne görev koyar, militan da bunu yerine getirir. Hareketin militanları “ben hazır değilim, bu görev basit bir görevdir, bana bilmem ne dediler, bu yüzden tepkiliyim, görev alamam” diyemez. Bu söylemler parti anlayışına terstir. Partili biri bu konuşmaları yapamaz. Fakat bazı arkadaşlarımız kendilerine göre olmadı mı, “ben bu göreve hazır değilim, başka biri yapsın” diyebiliyor. Aynı zamanda kendilerini de partili görüyorlar. Bu, parti içinde keyfieti, ciddiyetsizliği ve sorumsuzluğu yaşamak anlamına gelir. Parti kişiliğinde keyfiyet olmaz. Sorumluluk, disiplin ve ciddiyet olur. Görevleri yerine getirme olur. PKK’de verilen görevi yerine getiren kutsal, getirmeyen lanetli olur.

Önderlikte ‘Anlamak Ve Eylem Sahibi Olmak’ Sorumluluk Gereğidir

Bazı arkadaşlarımız “Önderliği anlamıyoruz ya da anlamakta zorlanıyoruz” diyorlar. Hatta çok açık bir şekilde, “ben Önderliği anlamıyorum” diyenler var. PKK militanı olacaksın, Önderliğin hareketi içinde yer alacaksın ve “ben Önderliği anlamıyorum” diyeceksin! Madem Önderliği anlamıyorsun, o zaman PKK’de ne işin var? Bu nasıl bir arkadaşlıktır? Önderliğin sahte arkadaşlık dediği budur. Sahte arkadaşlıkta ikiyüzlülük vardır. Sorun anlamamayla

ilintili değildir. Sorun anlama çabası içinde olmamaktır. Bazılarının hesabına geldi mi Önderliği anlıyor, hesabına gelmedi mi de anlamıyor. Daha doğrusu anlamak istemiyor. Tabii bu durum açık bir şekilde dile getirilmiyor. Kendilerini biraz zorlamamak için “ben anlamıyorum” diyorlar. Rahata ve hazır aşıtıkları için bunu yapıyorlar. Böyleleri, sistemdeyken ailelerinde her şeyi hazır bulmuşlar, daha sonra partiye katılmışlar, bu nedenle partiden de kendilerine tüm imkânların hazır sunulmasını istiyorlar. Her şeyin yemek ve su gibi hazır olmasını istiyorlar. Partinin insanlara kazandırdığı kişilik bu değildir. Hiç kimse bu biçimde Önderlikle arkadaşlık yapamaz. Parti kişiliği, kadrolarından emek sahibi olmayı ister. Unutmamak gerekir ki tüm kazanımlar emeğin sonucudur. Bu nedenle Önderliği anlamak isteyen, emek sahibi olmak zorundadır. Kimse kimseye hazır imkânlar sunmaz.

Önderliği anlamak isteyen anlar. Önderliği anlamayan, anlamak istemediğinden anlamıyordu. Önderliği anlamak istemeyen de, Önderliğe ve partiye katılmak istemediğini ifade etmiş olur. Önderliği anlamak istemeyen partiye katılamaz. Böyleleri çok rahat konuşur ve ne konuştıklarını bilmezler. Eğer Önderliği anlamak istemiyorsan PKK’de ne işin var? Önderliği anlamak istemeyip de partiye katılanlar ajandır. Hareket içerisinde tahribatlar yaratmaya gelmiştir. Bunun başka da anlamı yoktur. “Ben Önderliği anlamıyorum” diyen, bilerek ya da bilmeyerek düşman gerçeğini yaşamış olur. Düşmanın zihniyetini, kültürünü, ahlakını yaşamış olur. Bu tür insanlar kandırma, inkârcılık ve ikiyüzlülüğü esas alırlar. Kapitalist moderniteyi yaşayan, sistemin yaşamından kopmak istemeyen, bu nedenle Önderliğin sistemine girme çabasından uzak olan insanlar ancak, “ben Önderliği anlamıyorum” derler. Hem militan olacaksın ve Önderliğin arkadaşımı diyeceksin, hem de “Önderliği anlamıyorum” diyerek kendi mecranda yol alacaksın! Bu büyük bir yalandır. Halkın anladığını nasıl oluyor da kadro anlamıyor? Kürt ve Kürdistanlı olmayan, parti eğitimi görememiş, partinin imkânlarından yararlanmamış olanlar bile Önderliği anlıyor. Fakat hareketin militanları anlamıyor! Mesela halkımız çok fazla okur-yazar bir halk değildir, parti eğitimi de görmemiş, fakat Önderliği anlama noktasında zorluk yaşamıyor ve gücü oranında cevap da oluyor.

Elefteriya vardı. Ne Kürt’tü ne de Kürdistanlı. Yunanlı bir

kadıncı. Kadro değildi, parti eğitimi de görmemişti. Parti ve halkımızın kendisine sunmuş olduğu herhangi bir imkân da yoktu. Buna rağmen Önderlik için bedenini ateşe verdi. Elefteriya, düşmanın Önderlik, parti ve halk üzerinde uygulamış olduğu zulmü gördü ve bunu kabul etmedi. İnsanlık dışı uygulamaları kabul etmiyorum dedi. Elefteriya bedenini ateşe vererek Önderliğe, partiye ve halkımıza sahip çıktı. Bir insanın bedenini ateşe verme gerekçelerini ortaya koyabilmesi gerekir. Nedenleri ortaya koyabilmesi de anlamasını gerektirir. Demek ki Elefteriya Önderliği, partiyi ve halkı anlamıştı. Eğer anlamasaydı bedenini ateşe verir miydi?

Elefteriya iki çocuk annesiydi. Kürt biriyle evliydi. Kocasını aracılığıyla Önderliği ve partiyi tanıdı. Daha sonra Önderlik üzerindeki vahşeti gördü. Bu zulme ve vahşete karşı çıkmak için de bedenini ateşe verdi. Eğer Elefteriya Önderliği anlıyorsa, Kürt ve Kürdistanlı olanlar anlıyorsa, hareketin kadrosu hayli hayli anlamak zorundadır. Anlamak da yapmaktır, yani eyleme geçmektir. Bu nedenle hareketin kadrosu, Elefteriya'nın eyleminden sonuç çıkaracaktır. Ona göre de kendisini sorgulayacaktır. Elefteriya'nın eylemi kabul edilebilecek en alt düzeydeki ölçü olmalıdır. Bu seviyenin de altında ölçü olmaz. Elefteriya kadro olmamasına rağmen ölçü olarak bedenini ateşe verdi. Bu nedenle kadroların önlerine koyacakları ölçü, bundan daha yüksek ve güçlü olmak zorundadır. Böyle olursa Önderlikle arkadaşlık yapmış oluruz, gerisi hikâyedir.

Elefteriya Kürt ve Kürdistanlı değildi, parti ona imkân da vermemişti, fakat buna rağmen Önderlik için bedenini ateşe verdi. Biz ise Kürt ve Kürdistanlıyız, hareketin kadrosuyuz, partinin tüm imkânları elimizde, fakat Elefteriya'nın koymuş olduğu ölçüye ulaşamıyoruz ve kendimizi de militan olarak görüyoruz! Bu büyük bir sorundur. Hiç kimse ucuzdan kadro olamaz. Bu nedenle hareketin kadrosu, en alt düzey olarak Elefteriya seviyesinde yaşayacak ve pratikleşecektir. Elefteriya'nın belirlediği ölçünün de altına düşen birinin "ben kadroyum" demesi söz konusu olamaz. Bırakın kadro olmayı, yurtseverliği bile tartışmalık olur. Hatta yurtsever bile olamaz. Hiç kimse kendi ölçülerine göre hareket edemez. Ölçüyü belirleyen hareketin kendisidir. Bu yüzden yapılacak değerlendirme ve yaklaşım, harekete göre olmalıdır. Hiç

kimse Elefteriya'dan bedenini ateşe vermesini istemedi. Elefteriya'dan "Önderlik ve PKK için bedenini ateşe ver" isteminde bulunulmadı. Elefteriya'nın bedenini ateşe vermesi kendi kararıydı. İnsanlık adına kendini sorumlu görme eylemiydi.

Eğer biri militan olmadığı halde kendi kendisiyle tartışıp, Önderlik ve PKK için bedenini ateşe veriyorsa, PKK militanı daha fazla kendisiyle tartışmalı ve bu seviyeyi yükseltmelidir. Elefteriya kadro değildi, fakat insanlık görevini talimat almadan yerine getirdi. Bazı arkadaşlar hareketin kadrosu olmasına rağmen, talimatlarla harekete geçiyorlar. "Bu konuda parti bana bir şey söylemedi, parti bana söylerse yaparım" diyenler var. Tabii bu da gevezelerin işidir. Gevezeler ise ancak kendilerini kandırırlar. Partili olan biri böyle konuşmaz. Talimatlarla iş yapmayan yoktur, bazıları korkularından da olsa yaparlar. Fakat bunun bir değeri olmaz. Militan emir ve talimatlarla hareket eden değildir. Militan hareketin ihtiyaçlarına göre hareket edendir. Bir yurtsever talimatlarla hareket edebilir, ama militan edemez. Hareket talimat verdi mi, elbette yerine getirilir. Fakat bu, insanı militan yapmaz. Örgütün dışında olan birçok insan var. Bunlar da verilen talimatı yerine getiriyor. Ama bu onların kadro oldukları anlamına gelmez. Kadro, hareketin ihtiyaçlarını tespit eden, bu ihtiyaçlara göre yürüyen ve zamanında ihtiyaçları karşılayandır. Böylesi kişilerin hiçbir zaman talimata ihtiyacı olmaz, tüm işlerini talimatsız yaparlar. Çünkü kendisine esas aldığı hareketin ihtiyaçlarıdır. Hareketin ihtiyaçları bitmez. Bir ihtiyacı karşıladın mı, karşına başka bir ihtiyaç çıkar. Eğer görevimiz bu ihtiyaçları yerine getirme mücadelesi ise, unutmamak gerekir ki, bu mücadele bizi daima çizgide tutacaktır. Emir ya da talimatlarla iş yapanların, hareketin çizgisinde kalma gibi bir olasılıkları yoktur. Böylesi memur gibidir: Amir geldi mi çalışır, gelmedi mi çalışmaz. Memurların çalışma tarzı böyledir. Hareketin militanı olan böyle yapamaz.

Bazı arkadaşlarımız yönetim oldu mu her şeye dikkat eder ve çalışır, yönetim olmadı mı da dikkat etmez, çalışmaz. Memurların yaptığı da budur. Memur duruşunun militanlıkla hiçbir alakası yoktur. Önderliğe talimat veren ya da Önderliği denetleyen hiç kimse yok. Fakat bu, Önderliğin kendi kendine talimat vermediği ve kendini denetlemediği anlamına gelmez. Önderlik kendisi için ortaya koyduğu talimatları görev bildiği gibi, aynı zamanda

kendisini denetliyor da. Bunu hareketin hedefleri ve çizgisiyle yapıyor. Zaten partililik budur. Önderlikle arkadaş olabilmek, bu görevleri yerine getirmekle mümkün olabilir. Bu nedenle kendini çizgiyle denetleyecek ve çizgi doğrultusunda hareket edecek, bir başkasının talimatına ihtiyaç duymadan kendi kendine talimat vereceksin. Hareketin amaçlarından uzaklaşmamak, çizginin dışına çıkmamak ancak bu biçimi ile mümkün olabilir.

Böyle oldu mu birileri sana 'otur' derse bile oturmazsın. Hareketin ve halkın ihtiyaçlarını görev bilen biri hiçbir zaman 'otur' dendiğinde oturmaz. Önderliğe 'otur' deseler bile oturmaz. Önderlikte hizmet amaçtır. Hizmeti esas alan birinin hizmet etmemesi, 'otur' dendiğinde oturması mümkün değildir. Kabul ettiğimiz, arkadaşlık yapmak istediğimiz Önderlik budur. Bazı arkadaşlarımız, "kimse bana bir şey söylemedi, şunu yap demedi, o yüzden ben de yapmadım" diyor. Söylendikten sonra yapılanın değeri olmaz. Bu, toplumdaki insanın hareket tarzıdır. Bir militan hiçbir zaman böyle hareket edemez. Militan sorumlulukla yaşayandır. Militan daima ihtiyaçları tespit eden, araştıran ve sorgulayandır. Şu an Abbas arkadaşta talimat veren mi var? Hayır. Ama ihtiyaç gördüğü anda gereklerini yerine getirir. Örneğin harekete saldırı oldu mu tartışmalar yürütür, toplantı ve röportajlar yapar. Yapılan saldırıyı boşa çıkarmak için ne gerekiyorsa onu yapar. Tüm bunlar göz önünde olmasına rağmen sonuç çıkaran yok. Partiyi yaşayan biri sonuç çıkarır. Partiyi yaşayan, yaşananlara anlam verdiği için sonuç çıkarır. Zaten PKK'nin çalışma tarzı da budur.

Düşman Amed zindanında direnen arkadaşların parti ile olan ilişkilerini kesmişti. Bu arkadaşlar dışarıda parti ve çalışmalarının olup olmamasından haberdar bile değillerdi. Parti gelişmeleri zindandaki arkadaşlara aktarma imkânından yoksundu. Hatta bu arkadaşlara para gönderecek imkân bile yoktu. Buna rağmen zindandaki arkadaşlar bir gün bile, "neden parti bize gelişmeleri aktarmıyor, bize avukat tutmuyor, ilgilenmiyor" demediler. Çünkü partiyi yaşıyorlardı. Partinin para gönderecek ve kendiriyle ilişki kuracak imkânının olmadığını biliyorlardı. Bu nedenle partiyi ne eleştirdiler, ne de herhangi bir istekte bulundular. Zindandaki arkadaşlar sorumlu davranıyorlardı. Düşman o arkadaşlar şahsında partiyi, halkı teslim almak istedi. Arkadaşlar partiyi, halkı teslim

etmemek için kendilerini erittiler. Bir deri, bir kemik kaldılar. Hiç kimse onlara ölüm orucuna girin, ya da bedeninizi ateşe verin demedi. Böylesi bir talimat da verilmemişti. Biz sadece 'kendilerini savunsunlar' diyorduk. Fakat Onlar parti ve halkın durumunu göz önünde bulundurarak, sadece kendilerini değil, aynı zamanda partiyi ve halkı da savundular, sorumluluk üstlendiler. Öncelikle kendi içlerinde tartışma yaptılar. Kendileri, parti ve halk büyük bir tehlike yaşıyordu, düşmanın amacı onların iradesini kırarak teslim almaktı. PKK'yi de Amed Zindanı'nda betona gömmek istiyordu. Tüm bunların sonucunda zindandaki arkadaşlar ölüm orucuna girdiler.

Hiç kimse Zilan arkadaştan Dersim'de eylem yapmasını istememişti. Önderliğe Suriye'de suikast düzenlediler. Önderliği imha etmek için bomba patlattılar. Önderliğin imha edilmesi hareketin ve halkın imha edilmesi anlamına gelir. Zilan arkadaş bunları gördü. Bu yüzden bedenini canlı bombaya dönüştürerek askerlerin içinde patlattı. Zilan arkadaş yaptığı eylemle, "Eğer siz bizi imha ederseniz, biz de sizi böyle imha ederiz" mesajını verdi. Gerillaya da, "Önderliği imha etmek istiyorlar, sizin bu imha karşısında durmanız gerekir, imhaya ancak böyle karşı çıkabilirsiniz, başka türlü olmaz" dedi. PKK militanlığı bizlerden bunu ister. Böyle bir militan nereye giderse ona güvenebilirsin, yani sırtın sağlam olur. Fakat talimatla, emirle, denetimle çalışan, sorumluluk duygusundan yoksun, ciddiyetsiz, hareketin hedeflerini kendiyile bütünleştirmeyen, hareketin görevlerini kutsal görmeyen biri daima tehlikelidir. Görevi ne olursa olsun, bu tür insanlar diama tehlikeli olurlar. Birinin PKK'li olup olmadığını da bu ölçülerden anlayabiliriz.

Militanlık ölçüleri ortadadır. Bu ölçüler bilindiği halde hiç kimse kendini yere atmasın. "Kimse bize bilgi vermedi, haberimiz yoktu, haberimiz olsaydı anlardık, ona karşı çıkar ve mücadele ederdik, izin vermezdik" demesin. Her zaman bilgi verilmez. Parti gerçekliğini bilen biri, neyin partiye hizmet ettiğini, neyin etmediğini bilir ve ona göre tutum belirler. Militanlık gerçeği de budur. Olaylar ya da sorunlar karşısında birilerini harekete geçirmek, o konu hakkında kişiye bilgi vermekle olmaz. Öyle oldu mu herkes hareke geçer. Militanlık böyle olmaz. PKK militanlığı her yönüyle kapitalist moderni-teden kopmaktır. Kapitalizmle mücadele

etmek, kapitalist moderni-tenin yaşamından tümüyle kopmakla mümkündür. Kapitalist yaşamı reddetmeyen biri, reddedemediği karşısında mücadele geliştiremez. Mücadele etse de faydasız olur. Böyleleri dürüst değildirler, sahtekâr ve ikiyüzlüdürler. Hem kapitalizmi yaşayacak, hem de “kapitalizme karşıyım, onunla savaşıyorum” diyecek. Bu mümkün değildir. Böyleleri hiçbir zaman Önderliğin oluşturduğu sisteme girmezler. Böyleleri aynı zamanda hareketin ihtiyaçlarını tespit edemeyecekleri gibi, bu ihtiyaçları giderme gücünden de yoksun olurlar. Önderliğin oluşturduğu sisteme girmek ve bu sistemi yaşamak isteyen, öncelikle kapitalist sistemle olan tüm ilişkilerini kesmeli, ondan nefret etmeli, öfke ve nefretini düşünceye, örgüte ve eyleme dönüştürmelidir. Kapitalist sisteme ancak böyle karşı çıkılır ve Önderliğin kurduğu alternatif sisteme girilir. Bu nedenle herkesin buna göre bir kişilik ve yaşam sahibi olması gerekir.

İradeli Olan, Duyguları ve Güdüleri Üzerinde Hâkimiyet Kurandır

Önderlik çarpıtılan ve saptırılan duyguların düzeltilmesini esas aldı. Bu duygu üzerinden özgürlük duygusunu geliştirdi. Kurulu dü-zen duyguları saptırmıştı. Özgürlüğe, demokrasiye hizmet eden duy-guları köreltmışti. Yerine başka duyguları koymuş ve bunu da güdülere bağlamışti. Güdülerden de ön planda olan cinsellikti, ya da spor veya sanattı. Tüm bunları çarpıtıp, saptırarak yerlerine başka güdüleri koymuştu. Sistemin yaptığı, insanlığı hayvanlığa doğru götürmektir.

Kapitalist sistemin körelttiği duyguları yeniden yeşertmek Önder APO'nun esas aldığı mücadele alanlarından biridir. Bu nedenle Önder APO'da büyük ve güzel duyguları geliştirme esastır. Büyük ve güzel olan duygular özgürlüğe, barışa, eşitliğe hizmet eden duygulardır. Bunun dışındaki duygular bizim duygularımız olamazlar. Büyütmemiz gereken duygular bunlardır. Duygularımızda körelme ve saptırmaların olmaması için özgürlük, barış, eşitlik gibi duyguların geliştirilmesi gerekir. Sistemin yaptığı duygularla oynamak ve güdülere hitap etmektir, güdülerle duyguların yerlerini değiştirmektir. Bu nedenle sistemin duygularımız üzerinde hâkimiyet kurmaması, kendi duygularımıza hâkim olmakla mümkün olabilir. Güdüleri terbiye edip duyguya

dönüştürmeli, onları da özgürlüğün, demokrasinin ve eşitliğin hizmetine koymalıyız. Önderlik yakalandığında, “kimi duygularımı öldürerek, yerine başka duygular geliştirdim” dedi. Önderlik duygularını esaret koşullarına göre yeniden biçimlendirdi. Esaret altında yaşayan ile dışarıda yaşayan bir insanın duyguları farklı olur. Önderlik dışarıda iken duyguları farklıydı, zindana girdiğinde bu nedenle kimi duygularında değişimi yaşadı, bazı yeni duygular geliştirdi. Aynı zamanda paradigmada değişime gitti. Eski paradigmanın duyguları belliydi. Yeni paradigmayla duyguda değişimlerin olması gerekiyordu. Bu yüzden “kimi duygularım-da değişimleri yaşadım, kendimde yeni duygular geliştirdim” dedi.

Güdülerini üzerinde kontrolü olan, duygularını yönlendirebilen biri ancak yeni duygular geliştirebilir. Böyle olmazsa duygu ve güdülerin esiri olunur. PKK’de esas olan noktalardan biri de, güdüler ve duygular üzerinde hâkimiyet kurabilmedir. Güdülerini duyguya dönüştürmek, duyguyu da özgürlüğün hizmetine koymak gerekir. Duyguların kişiyi yönlendirememesi ancak böyle mümkün olabilir. Kişi kendini terbiye edebilmelidir. Kendi üzerinde kontrolü sağlayabilmelidir. Sistemin hizmetine girmek istemeyen, güdü ve duygular üzerinde denetim kurmalıdır. Sistem sürekli olarak güdülere ve duygulara sesleniyor. Bu nedenle duygular üzerinde kişinin kontrolü olmadı mı, sistemin hizmetine girmiş olur.

Duygunun ne olduğunu da iyi bilmek gerekir. Duygu heyecandır, kindir, azimdir, nefrettir, sevmedir, tutkudur. Tüm bunların birleşimi iradeyi ortaya çıkarır. Duyguları ve güdülerini üzerinde hâkimiyet kuran, iradeli olandır. Örneğin tasfiyeci anlayışlar bazıları üzerinde çok rahat etkiye bulunabiliyor. Tasfiyeciliğin etkilediği kişiler, iradesi zayıf olanlardır. Bunlar kendilerinde örgüt iradesini oluşturmayanlardır. Kendi iradeleri ile örgüt iradesini bütünleştirmeyenler, tasfiyecilikten çok rahat etkilenebilirler. Daha sonra da “benimle oynadılar, ben bilmiyordum, anlayamadım” diyenler var. Peki, bugüne kadar neden bir tasfiyeci bana yaklaşmadı, ya da yaklaştığında benimle oynayamadı? Çünkü tasfiyecilik için zemin olan her şeyi şahsımda öldürdüm. Bu nedenle benimle oynamaları mümkün değildir. Bazıları zaten cesaret edemez, cesaret eden dahi bunu yapamaz, mümkün değildir. Çünkü kendi irademle örgütün iradesini birleştirdim. Örgütün duygularını kendi duygularım haline getirdim. Örgütün heyecanını kendi

heyecanım yaptım. Tüm bunlar örgüt anlayışı dışındaki bir anlayışın bana yaklaşamamasını, benimle oynayamamasını beraberinde getirdi. Önderlik ve hareket yıllardır çalışma yürütüyor, ama bazı kişiler üzerinde etki yaratmıyor. Fakat tasfiyeciler ya da gereksiz birileri bazılarını anında etkileyebiliyor. Bu bir gerçekliği ifade ediyor. Önderlik, hareket ve şehitlerimiz yıllar boyu çalışma yürütecek, büyük değerler yaratacak, bazıları yılların emeği olan bu değerlerden etkilenmeyecek, ama anında tasfiyeci anlayışın etkisi altına girecek! Bu kişilikler örgütle bütünleşmeyenlerdir. Böyleleri örgüt içinde olabilir, hatta çalışma da yürütüyor olabilir, ama örgüt gerçeğiyle birleşmediği kesindir. Sistemin yaşam anlayışıyla hareket ettikleri için, tasfiyecilerden çok rahat bir şekilde etkilenebilmektedirler. Bizim görevimiz bunları görmek ve sistemi yaşamadığımız gibi yaşatmamaktır da. Militanlık yapabilme koşulu, sistemi kendinde öldürmekle açığa çıkabilir.

Önderliğin iradesinin çok güçlü olması, hiç kimsenin bu iradeyi kıramaması kaynağını Önderliğin büyük özgürlük duygusundan alır. Önderlik duygularını özgürlük anlayışına göre biçimlendirmiştir. Bu yüzden iradesi çok güçlüdür. Önderliğin iradesini kırmak istediklerinde, Önderlik daha güçlü bir iradeyle karşılırlarına çıkar. Bu nedenle biri iradeni kırmak istediğinde, daha güçlü bir iradeyle karşılırlarına çıkman gerekir. Ayakta kalabilmenin koşulu budur.

Duygu ve düşünce birbirini geliştirmeli ve güçlendirmelidir. Duygu düşünceyi, düşüncede duyguyu güçlendirmeli ve tamamlamalıdır. Bu birleşme oldu mu, örgütlenme adımı ortaya çıkar. Örgütlenme de eylemi geliştirir. Duygu ve düşünce birleşti mi, örgütlenmenin olmaması mümkün değildir. Örgütlenmenin olduğu yerde de, eylemin olmaması mümkün olmayacaktır. Bunların hepsi birbirini tamamlayandır. Bizde büyük duygular yoktur. Basit duygular ve düşünceler vardır. Bu nedenle basit bir ruh ve kişilik kazanıyoruz. Duygu ve düşüncesi büyük olanın, eylemi de büyük olur. Yine örgüt ve eylemi büyük olanın, duygu ve düşüncesi de büyük olur. Hedefi büyük olanın, pratikteki adımı da büyük olur. Bir insanın gerçekliğini öğrenmek için, onun hedefine bakmak gerekir. Hedefi büyük mü, yoksa küçük mü? Hedefi büyük, çalışması basit olan ikiyüzlüdür. Hedefi küçük ve basit olan ise, çalışmak istemeyen, keyfiyeti yaşamak isteyendir, bu yüzden hedefi küçüktür. Önder APO'nun hedefleri daima büyüktür. Hedefini büyük tutması, örgüt

ve eylemdeki adımlarının da büyük olmasını sağlamıştır. Önderlik hiçbir zaman küçük ve basit hedeflerle uğraşmadı. Sorunları çözüme kavuşturabilmek için daima hedeflerini büyük tuttu.

Bazılarında özgürlük duygusu oldukça zayıftır. Var olan duygu da aşk duygusudur. Tabii ki bu aşk, özgürlük aşkı değildir. Ülke aşkı, arkadaş aşkı, halk aşkı değildir. Bu aşk, bayan ise bir erkeğe, erkek ise bir bayana aşık (yani sistemin aşk anlayışı) değildir. Adına da 'aşk' diyorlar! Aynı zamanda tercihlerinin bu olduğunu da söylüyorlar. İki sefer birbirilerini görüp aşık olanlar ve kaçanlar var. Bu durumun 'gerçek aşk'la hiçbir alakası yoktur. Yaşanılan bu aşkta hâkim olan güdülerdir. Duygu bile değildir. Birini sevmek sanıldığı gibi kolay değildir. Önderlik çözümlemelerinde, "birini kolay kolay sevemiyorum" diyor. Önderlik sevme olgusuna ucuz yaklaşmaz. Önderliğin aşk ölçüleri büyüktür. Önderlikte ölçüleri büyütme ve geliştirme esastır. Bu da bir Önderlik gerçeğidir. Bu nedenle hiç kimse ölçüleri geriye çekemez.

İki günde birbirilerini seviyorlar, üçüncü günde de düşmana kaçıyorlar. Burada aşk yoktur, ihanet vardır. Örgüt insanının daima esas alacağı Önderliktir. Kişinin ilişkileri kime ve neye hizmet ettiği önemlidir. Bu yüzden herkes ilişkilerini sorgulamak zorundadır. Kurmuş olduğun ilişki, atmış olduğun adım eğer seni özgürlüğe daha da yakınlaştırıyorsa, ilişkin ve adımın doğrudur. Yok, eğer seni özgürlüğe yaklaştırmıyorsa, o zaman geriletiyordur. Ve bu ilişki ihanete kadar da götürür.

Önderlik Fatma ile on yıl birlikte kaldı, bu ilişkiyi örgütün hizmetine koymak istedi, ama Fatma'nın amacı Önderliği gelenekselliğe ve ihanete çekmekti. Bu nedenden ötürü Önderlik Fatma ile olan ilişkisini sonlandırdı. Önderlik; "Eğer bu ilişkiyi devam ettirseydim hem kendim, hem de örgüt biterdi. Ya Fatma'nın istediği gibi klasik bir erkek olacaktım, ya da özgürlükte tercih kılacaktım" dedi. Önderlik tercihini özgürlük ve halktan yana yaptı. Önderlik eğer bu ilişkiyi devam ettirseydi, hedeflerinden uzaklaşabileceğini dile getiriyordu. Hatta ihanete bile gidebilirdi, diyor. Bu nedenle hareketin militanları ilişkilerine ve atacakları adımlarına dikkat edecekler.

Bazı arkadaşlarımız istedikleri gibi adım atabiliyorlar. Görevsiz oldukları halde istedikleri yere gidebiliyorlar. Boş boş ortallıklarda dolaşabiliyorlar. Böyle kişilerin yaptığı dedikodudur, fitne

fesatçılıktır. Benim görevsiz bir yere gittiğimi gören oldu mu? Ya da keyfimden bir yere gittiğimi gören oldu mu? Bu mümkün değildir. Örgütsel bir iş oldu mu giderim. İşimi bitirdiğimde de geri dönerim. İşin ucunda ölümüm bile olsa keyfi bir adım atmam. Örgüte hizmet etmeyen bir ilişki içerisine girmem. Eğer birini seversem de, bunun hedefe hizmet etmesi gerekir. Hedefe hizmet etmedi mi sevmem. Örgütün hedef ve görevlerine göre insanları tanırım. İşte falan tarihte onunla çalışma yürütmüştüm, onu şuradan tanıyorum gibi tanımlarım yoktur. Çünkü örgütün insanıyım. Eğer birinin bir adım ileri atacağını bilsem uzlaşmaya girebilirim. Bunun dışında uzlaşmaya girmem. Bu nedenle tüm yaklaşımlar, ilişkiler, atılan adımlar hedefe göre olmalıdır. Daima hedefe hizmet etmelidir.

Mesela bazıları “ben eğitime gitmiyorum” diye tercihlerde bulunuyor. Örgüt bazılarına, eğitime ihtiyacı olduğunu, bu nedenle eğitime gitmeleri gerektiğini belirtiyor. Bazıları “eğitim benim tercihim değildir” biçiminde cevap verebiliyor. Yine bir bayan ya da erkekle ilişki kurma tercihini yapıyorum, diyebiliyor. Hatta “bu durum iki kişi arasında olduğu için örgütü ilgilendirmez” diyenler bile var. Örgüt içinde yer alan kişinin ilişkileri, davranışları, atmış olduğu adım kuşkusuz örgütü ilgilendirir. Bu örgüt siyasi ve ideolojik bir örgüttür. O yüzden her davranışın ve adımın bir anlamı vardır. Bu tavırla söylenmek istenen, “örgüt içindeyim, ama örgüt insanı değilim” mesajıdır. “Bu durum iki kişiyi ilgilendirir, bu nedenle örgütü ilgilendirmez, ilişkimiz örgüt insanı olmadığımız anlamına gelmez, aynı zamanda örgüt insanıyız, ilişkimiz doğru bir ilişkilendirilmedir, Yaşadığımız ilişki ne örgüte, ne de şahsımıza zarar vermiyor” deniliyor. Beni kandıracaklar. Annemi kandırabilirsin, ama beni kandıramazsın. Annemle babamın kurmuş olduğu ilişkiye özgür ilişki diyorlar. Önder APO on yıl boyunca özgür bir ilişki kurmak istedi, ama bunu yapamadı. Önder APO’nun yapamadığını sen mi yapacaksın. Bu koşullarda eğer özgür bir ilişki geliştirebilseydi, Önderlik geliştirirdi. Bu yüzden kimse kendisini kandırmamalı, bizi de kandırmaya çalışmamalıdır.

Tercih etmenin demokratik bir hak olduğunu duymuşlar ve bunu PKK saflarında geliştirmeye çalışıyorlar. Sonra da “Önderliğin ar-kadaşımı” diyorlar. Önderliğin arkadaşımı diyen, Önderliğin tercihlerini esas almak zorundadır. Çocuk değiliz ki, bizi kandırmaya çalışıyorsunuz. Bu örgütte tercih, Önder APO’nun

tercihidir. Önder APO'nun arkadaşımı diyeceksin ve kendine göre tercihler yapacaksın, bunları da kendin için hak göreceksin! Böyle olmaz. Böyle düşünenler, söyleyenler ve yapanlar kendilerini kandırıyorlar. Bir tercihin doğru olup olmadığını anlamak için onun tarih, kültür, ahlak, yaşam, halk, örgüt, ideoloji, arkadaşlık ve siyasetle olan ilişkisine bakarız. Eğer yapılan tercih harekete hizmet ediyorsa, doğrudur. Böyle olmazsa tercih yanlıştır. Tercih yalnız başına demokratik olmaz. Keyfi yaklaşanlar böyle davranır. Bazıları kendilerine göre tercihler yapmalarına rağmen, "benim tercihim doğrudur, demokratiktir" diyebiliyor. Fakat yapılan tercihin Önderlik ile olan ilişki boyutu nedense hiç tartışılmıyor, sorgulanmıyor. Bir militan için ölçü Önderliktir. Çünkü militan, Önderliğe katılmak için PKK'ye gelmiştir. Önderliğe katılmak demek; duygusuna, düşüncesine, örgütüne ve tarzına katılmak demektir.

Önderlikte doğru yaşamak, yaşamı kazanmak, yaşamı büyütmek, yaşama anlama vermek esastır. Önderlik özgür bir yaşamın dışında olan yaşamı tanımadı. Özgür yaşamda ısrar edeceğim, dedi. Bu yüzden özgür bir yaşamın dışında olanı yaşam olarak kabul etmedi. Ön-derliğin bu anlayışı karşısında bize düşen görev özgür yaşama hizmet etmedir. Önderlik özgür yaşama hizmet etmeyi kabul etmediği gibi, çirkin gördü. Önderliğin verdiği savaş, özgür yaşam savaşıdır. Bu konuda Önderlikten oldukça uzağız. Her türlü anlayışı yaşayabiliyoruz. Bunu da normal kabul ediyoruz. Özgürlüğe hizmet etse de, etmese de var olanı yaşam olarak kabul ediyoruz. Bizim yaşam anlayışımız yoktur. Bu yüzden tarzımız, tarzsızlıktır. Birçok arkadaşta yaşanan tarzsızlıktır. Tarz örgütlülüğü ve pratikleşmeyi ifade eder. Sorumluluğu, ciddiyeti, disiplini ifade eder. Eğer bir insan her yaşamı yaşam olarak kabul ediyorsa, o insanda örgütsüzlük, ciddiyetsizlik ve disiplinsizlik yaşıyor demektir. Böylelerinin tarzı yoktur. Böyle insanlar çok tehlikeli olur. Her kapıya açık olurlar. Tüm kötülükleri yaşayabilirler. Parti kişiliği, dağılmış olan, örgütsüzlüğü yaşayan bir kişilik değildir. Parti kişiliği sonuna kadar örgütseldir. Onda ciddiyet, sorumluluk, disiplin ve amaç vardır. Bu yüzden planlı ve programlı çalışma ilkelerine sahiptir. Yaşama yaklaşımı özgürlük prensipleriyle belirlenmiştir. Özgür yaşama doğru adım atma esastır. Attığı her adımda da, "acaba özgür yaşama ne kadar yaklaştım" sorgulamasını yaşıyandır.

Özgürlük adına atılan adım, belki de köleliğe atılmıştır. Kendini bu biçimiyle kandıran birçok kişi var içimizde. Şahsi ilişkilerle özgürlükte adım attığını sananlar var. Bireyciliği yaşayarak özgürlük yolunda mesafe aldığını söyleyenler var. Bireycilikte özgürlük olmaz. Bireycilikle olsa olsa kirlilik, ayrımcılık ve egemenlik anlayışı gelişir. Bireycilik köleliğin vücut bulduğu yerdir.

Önderlikte doğru yaşamak çok önemlidir. Nasıl yaşamalı ya da nasıl yaşamamalı? Yaşamak nedir, yaşamamak nedir? Bir insan nasıl yaşayabilir ya da nasıl yaşayamaz? Önderlik bu ve benzeri soruları daima sorgulamıştır. Önderlik bu konularda çözümlemeler yaptı. Şahsi yaşamak isteyenler Önderliğin söylediklerini suiistimal ettikleri için, artık “nasıl yaşamalı” yerine, “ne için yaşamalıyız” diyoruz. Bunu geliştiriyoruz ve bununla aynı zamanda suiistimalin önüne de geçmiş oluyoruz. Ne için yaşıyoruz sorusunu sormadan, nasıl yaşayacağız sorusuna cevap arayanlar var. Böyle yaparak Önderliği suiistimal ediyorlar. Amaç Önderliği suiistimal ederek kendilerine şahsi bir yaşam alanı oluşturabilmektir. Hatta şahsi yaşamları için örgütten kendilerine imkân sağlanmasını isteyenler bile var.

PKK militanı ne için yaşadığını bilecek. Ona göre de nasıl yaşayacağını belirleyecek. PKK militanı her türlü yaşamı benimseyemez. Militanın kendi yaşamı olur. PKK militanının yaşamı, Önderliğin yaşamıdır. Önder APO’da bireyciliği, kendine göreliği görmek mümkün değildir. Tümüyle insanlık değerleri, arkadaşlık, halk, parti ve toprak için yaşamak vardır. Bu yaşamda ciddiyet, disiplin ve sorumluluk vardır. Bir saniyesini bile boşa geçirmeme vardır. Önder APO böyle yaşıyor. Bu nedenle yaşamın her saniyesi arkadaşlığa, partiye, halka hizmet etmelidir. Doğru yaşam budur. Bu yaşam köleliği ve egemenliği zayıflatan, özgür yaşamı geliştirendir. Lümpenizm, serserilik, ayyaşlık ve kendini dağıtmak yaşam değildir. Bireycilik yaşam değildir. Bu tür yaşam anlayışları insan karakterine terstir. Parti içinde bireysel yaşamak isteyen, bu imkânı bulmadı mı tepkilenen, hatta tepkisini düşmanlık derecesine ulaştıran, “bu imkanı parti neden bana vermiyor” diyenler var. Parti neden beni Avrupa’ya göndermiyor, diyenler var. Bazıları şahsi yaşamak için kendilerine alan açıyorlar, bunu da örgüte dayatıyorlar. Kimi yönetimlerimiz bazıları için parti içinde şahsi yaşam imkânını sağlamaya çalışıyor. Bu Önderliğe, halka,

partiye ve şehitlere ihanettir. Bu örgütte ölmek için yiyeceksin, onu da parti için çalışmaya aktaracaksın. Bir lokma, bir hırka felsefesi dedim ya. Bunun dışında her şey haramdır. Önderlik felsefesi budur. Yaşama yaklaşım bu temelde gelişmelidir. Yaşamın amacına ulaşmamamızın nedeni bundandır.

Önder APO’da İnsan En Büyük Değerdir

Önderlikte özgür insan yaratma, onun özgür kişiliğini geliştirme esastır. Her kişilikle özgür insan yaratılmaz. Dikkat edilirse, Önder APO kişilik çözümlemeleri üzerinde çok durdu. Bizim insanımız sadece özgürlüğünü kaybetmemiş, her şeyini kaybetmiştir. En önemlisi de insanlığını kaybetmiştir. İnsan olup olmadığı belli değildir. Düşman Kürt insanını hayvan yerine koymuştur. Kürt insanına yaptığı muamele, hayvana yapılan muameleden farklı değildir. İnsan olmaktan çıkarılmış olan Kürt’ü yeniden insanlığına kavuşturmak ve bu insandan da özgür insanı açığa çıkarmak kolay değildir. Çok zor bir çalışmadır. Kürdistan’da böyle bir çalışmayı geliştirmekle özgür insan yaratılabilir. Başka türlü mümkün değildir. Düşmüş, dağılmış olan birini ilk önce ayağa kaldırmak, onu insanlığına kavuşturmak gerekir. Bununla bitmiyor, daha sonra da insanlığına kavuşandan özgür insanı yaratacaksın. Bu da kişilik çözümlemeleriyle olur. Yeteneklerini, gücünü ortaya çıkarmakla olur. Yetenek ve gücünü açığa çıkarılmasıyla kişi irade haline gelir. İrade sahibi olan aynı zamanda kimlik sahibi olur. İrade ve kimlik sahibi olmayanın ayakta kalabilmesi, kendi gücüne güvenmesi mümkün değildir. Bu nedenle böyleleri daima gözlerini başka yerlere dikerler. Bu insanlarda özgürlük tutkusu gelişme göstermez. Kürdistan’daki köleliği ortadan kaldırmak, kendi insanında özgürlük tutkusunu geliştirmekle mümkündür. Önderliğin, kişilik çözümlemelerini bu denli önemli görüyor olması bu nedenledir. Önder APO’nun insana yaklaşımı budur.

Bizim insanlara yaklaşımımız Önderliğin yaklaşımından çok farklıdır. Kendi insanımızı ağırlık olarak görüyoruz. Arkadaşlarımıza karşı çok fazla ilgili değiliz. Sadece kendimize benzeyenlere değer veriyoruz. Bizim gibi olmayanlara ise, “zaten lazım değildir” diyoruz. Ya kaçırıyoruz, ya da başka bir yere gönderiyoruz. Yaptığımız budur. Hâlbuki Önderlikte böyle bir şey yoktur. Önderlik insana büyük önem verir. Tüm eksikliklerine,

yetmezliklerine ve suçlarına rağmen değerlidir. Önder APO, o insanı zayıflıktan, eksiklikten, suçtan çıkarmak için daima büyük bir çaba sarf etmiştir. Bu insanı değerlendirmek, değer haline getirmek için mücadele eder. Partinin ve halkın hizmetine koyar. Önderlik, “uğraşamadığınız, eğitemediğiniz insanları bana gönderin” diyordu. Arkadaşlar da gönderiyordu. Nerede zayıf, problemleri biri varsa, Önderlik sahasına gönderiyorlardı. Zayıf, problemleri olan arkadaşlar Önderlik sahasına gidip iki, üç ay kaldıktan sonra ülkeye moralli, inançlı dönüyorlardı. Çünkü Önderlik, “bunlar işe yaramıyor, kendimi neden bunlarla uğraştırayım” demiyordu. Bizde ise tam tersi bir durum yaşanıyor. Her şeyin bizim gibi olmasını istiyoruz, olmadı mı da, “işe yaramıyor” diyoruz. Böyle olunca ya o insanı kaçartıyoruz, ya da arkadaş istedikler mi “alın en iyi arkadaş size gönderiyoruz” diyerek, o arkadaş başımızdan salıyoruz.

Burada büyük bir sorumsuzluk yaşanıyor. Hâlbuki Önderliğin anlayışında zayıf insanı kaldırma daima esastır. Önderlik gerçeği, PKK gerçeği budur. Fakat biz, herkesi kendimiz gibi görmek istiyoruz. Herkes bizim gibi olsun diyoruz. Tabii kendimiz güçlü müyüz, değil miyiz o da belli değil. Sanki partiye gelen herkes bizim için gelmiş, bizim gibi olmak için gelmiş. Hiç kimse bizim gibi olmak için partiye katılmadı. Partiye katılanlar, partili gibi olmak için partiye katıldı. Partiye katılmaya geldiler, bize değil. Partide en büyük suçlardan biri de, “benim gibi olacaksın” anlayışıdır. Bunun dayatmasını yapıyoruz. Eğer bunu dayatırsak, unutmamak gerekir ki, herkesin bir doğrusu vardır ve partiye katılan da, “sen benim doğruya gel” diyecektir. Şahıslar arasında çıkan sorunların nedenlerinden biri de budur. Arkadaşlar arasında ortaya çıkan sorunlar daha çok şahsidir. Şahsi anlayışlardır, ölçülerdir. Kendi anlayışlarını birbirilerine dayatmanın sonucudur. Herkes parti anlayışına sahip olmak ve ölçüsüne girmek için partiye katıldı. Hiç kimse kendi anlayışını ve ölçüsünü dayatamaz. Partiye katılanların esas alacağı partinin anlayışı ve ölçüsüdür. Militanların görevi herkesi bu çizgiye çekmektir, kendi çizgilerine değil. Hiç kimse bir başkasının çizgisine katılmak için partiye gelmemiştir. Bu, parti içerisinde hırsızlıktır. Partiye katılana “partiye katılma, gel bana katıl” demektir. “Benim mülküm ol” anlayışıdır. Bu da parti insanını partiden çalmaktır. Ahlsızlıktır. PKK içinde hiç kimse, PKK insanını kendisi gibi yapamaz, kendi mülkü haline getiremez.

Hiç kimseyi ne kendi çizgimize çekecek, ne de onu ağırlık olarak göreceğiz. Herkesi değer olarak görecektir ve bu değeri büyütmeyi esas alacağız. PKK'de insana yaklaşım tarzı budur. Önderlik insanlara nasıl yaklaşıyorsa, bizim de öyle yaklaşmamız gerekir. Keyfimize göre yaklaşamayız. Benim bildiğim kadarıyla Önder APO, bu partiden iki insanı kovdu. Bir de akademiden selam vermeden ülkeye gönderdiği iki, üç insan var. Önder APO arkadaşları muhakkak görmüş, ellerini tutmuş, yüzlerini öpmüş ve selamlayarak ülkeye göndermiştir. Onlarla yemek yer, konuşur, gideceği yere kadar gider ve öyle gönderirdi. Çünkü Önder APO bu insanlar için çalışıyordu. Önderlikte en büyük değer arkadaşlıktır. Her şeyi o insanlarla yapıyor. Zafer kazanmak ya da başarısız olmak, arkadaşına ve insanına bağlıdır. Başarı elde etmek isteyen ilk önce arkadaşını yetiştirmek zorundadır. Eğer arkadaşımız kendine göreyse, eksik ve zayıflıklarla yaşıyorsa zafer kazanmamız mümkün değildir. Önderliğin arkadaşların ve halkın eğitimleri üzerinde çok fazla durmasının nedeni de budur. Kadroyu, halkı bulunduğu konumdan çıkarmadan sonuç alamayacağını biliyordu. Önderliğin başarısı kadro ve halktan geçiyor. Bu yüzden hareketin kadrosu, bunu kendisine esas alacaktır. Hiç kimseyi kaçırtmayacak, başından salmayacaktır.

Arkadaşlarımız yanlarında bulunan hangi arkadaştan razı değillerse, tutup eğitime gönderiyorlar. Böyle olunca da, o arkadaştan kurtulmuş oluyorlar. Bu anlayışla hareket edenlerin hedefinde partinin zafer kazanması, partinin gelişmesi yoktur. Amaç kendilerinin rahat etmesidir. Önder APO'da arkadaşlık için yaşama ve ölme esastır. Biz ise arkadaşlığa hürmet göstermiyoruz. Yaklaşımımızda arkadaş mıdır, düşman mıdır ayrımını yapamıyoruz. Arkadaşlarımızı düşman gibi görüyoruz. "Arkadaşı bulunduğu konumdan çıkarmazsam parti zarar görecektir" demiyoruz. Hatta bazıları keyfine göre hareket ederek, arkadaşına selam bile vermiyor. Arkadaşıyla konuş-mamayı bile normal görüyor. PKK içinde arkadaşlarımızla konuşma-mak, onunla arkadaşlık yapmamak düşmanlığı ifade eder. Hiç kimse PKK'ye düşmanlık yapmaya gelmemiştir. Arkadaşlık yapmak için gelmiştir. Biriyle konuşmama, birine kendi ölçünü dayatma, birine sinirlenme, birine ses çıkarmama, göz yumma gibi yaklaşımları uygulamak için PKK'ye katılma söz konusu değildir. Bunu yapmak bozgunculuktur.

Yaşadığı bireyciliği PKK'ye dayatmaktır. Bu da örgütsüzlüğü PKK'ye dayatmadır. Bireycilik örgütsüzlüktür. Herkesi örgütsüzlüğüne çekmek, partiye karşı gelmektir. Hiç kimse parti içinde bireyciliği yaşayamaz ve yaşatamaz.

Kimse “ben buyum, benim gerçekliğim budur, beni böyle kabul edin” diyemez. Eğer böyle ele alırsak, o zaman herkesin bir gerçekliği vardır. Ben sinirliyim, beni kabul diyeceksin. Ona bakarsan herkes sinirlidir. O zaman da herkesi olduğu gibi kabul etmek zorunda kalırız. Ortada örgüt kalmaz. Örgüt hiç kimseyi olduğu gibi kabul etmez. Herkes örgütün gerçekliğini kabul ederek örgüte gelmiştir. Örgüte gelen, örgütün gerçekliğine gelmiştir. Kendi gerçekliğini örgüte kabul ettirmek için değil. Bireycilik, örgütü kendi gerçekliğine çekmektir. “Örgüt benim gibi olsun, örgüt beni böyle kabul etsin” dayatmaları hiçbir zaman kabul edilmez. Bu anlayış oldukça tehlikelidir. Eğer kişi bunu bilmeyerek yapıyorsa derhal terk edecektir. Bilerek yapmak ise büyük bir suçtur.

APOCU Militan Halka Saygı Gösterendir

Önderlikte halkı sevme, saygı gösterme, halkın gücünü ortaya çıkarma, bu esaslar üzerinden irade haline getirme temel görevlerdir. Önderliğin tüm çalışmaları halkı irade haline getirmek içindir. Bu nedenle Önderlik halkın gücünü, yeteneğini ortaya çıkarmak için büyük bir mücadele verdi. Önderliğin yaklaşımında hürmetsizlik göremezsiniz. Ya da halkı basit görme, küçük görme yoktur. Önderliğin yaklaşımında egemenlerin yaklaşımını göremezsiniz. Halka köle gibi yaklaşmayı da göremezsiniz.

Önder APO'nun tüm mücadelesi egemenliğe ve köleliğe karşıdır. Önderlik fırsat buldukça halkın içine giriyordu. Hatta bazen güvenliğini bile riske ederek halkın içinde kaldığı olmuştur. Halkın içerisinde toplantı, propaganda ve örgütleme yapıyordu. Güneybatı Kürdistan'daki arkadaşlar bilir. O parçanın tüm örgütlemesini Önder APO yaptı. Güneybatı'da Önder APO'nun toplantısına girmeyen yurt-sever yoktur. En az bir sefer Önder APO'nun yapmış olduğu toplantıya girmişlerdir. Bazıları otuz, kırk sefer girmiştir. Önderlik oradaki çalışmaları halkla, yurtseverlerle yürütüyordu. Eksikliklerini de onlara göstermiştir. Oradaki tüm çalışmaları halk geliştirdi, kadro değil. Önderlik kadroyu halkın içine göndererek, halkla birleşmesini sağlıyordu. Çünkü birçok kadro halktan

kopmuştu. Bu nedenle kadroyu halka gönderiyordu, böyle yaparak kadronun halkla bütünleşmesini sağlıyordu. Kadro halktan kopuk olduğu için halkı küçük görüyordu. Tabii ki halkımız, bu gibi kadroları derhal Önderliğe şî-kâyet ediyordu. Önderliğin halka cevabı, “bana şîkâyet etmeyin, on-ları terbiye etmeniz için yanınıza gönderiyorum” biçiminde oluyordu. Önderliğin amacı kadroyu küçük düşürmek değildi. Kadronun halkın içinde kalması hem kendini, hem halkı, hem de partiyi daha iyi tanıyabilmesi anlamına geliyordu. Bu nedenle, kadroyu ülkeye göndermeden önce, bir süre halkın içinde tutuyordu.

Önderlik daima halka güven verdi. Halkın kendine olan güveni olmadan çalışma yürütmesi mümkün değildir. Güven olmadan tek bir adım bile atılamaz. Önderlik hiçbir zaman halka, “siz yapamazsınız” demedi. Önderliğin konuşmalarında “sen yapamazsın, sen edemezsin” yoktur. “Yapabilirsin, başarabilirsin” vardır. Önderlik tarzı ve üslubu budur. Örneğin, ülkeye gelip mücadele edecek duruştan yoksun olan, ya da bu konuma gelmemiş olan arkadaşlar vardı. Bu arkadaşların belki de hiçbir zaman ülkeye gelmemeleri gerekirdi. Ama Önderlik kendilerine, “siz yapabilirsiniz” diyordu. Önderlik, ülkeye gidebilir misin diye sormazdı. Sorularını “bir taburu ya da takı-mı idare edebilir misin” biçiminde soruyordu. Bu nedenle Önderlik “sen ülkeye gittiğinde bir takımı ya da taburu idare edebilir misin” diye sorduğunda, karşısındaki arkadaş da, “Evet Önderim, ülkeye gi-der ve gerekli görevi yerine getirebilirim” biçiminde cevap veriyordu. Hâlbuki Önderlik, onların bir takımı yürütemeyeceklerini biliyordu, çünkü bazıları savaş bile görmemişti. Fakat önemli olan bu değildi. Önderliğin amacı o arkadaşlara güven vermektir. Bu bir üsluptur, tarzıdır.

Düşman her gün “siz yapamazsınız, bu işi bırakın” diyordu. Eğer biz de “sen yapamazsın” dersek, zaten yapamaz. Eğer düşman “sen bu işi yapamazsın” derse, biz de “sen bu işi yapabilirsin” demeliyiz. Bizim yapmamız gereken adım attırmaktır. Tereddütte olan birinin tüm kaygılarını ortadan kaldırmaktır. Kişiye güven kazandırmaktır. Tarz budur. Önderlik bu tarzıyla çalışma yürüttü. Yine bu tarzla insanlara adım attırdı. Düşman insanımızı öyle bir konuma getirmiş ki, “sen yapamazsın” dediğin anda “evet, ben yapamam” diyor. “Sen ölüsün” dersen, “evet, ben ölüyüm” diyecektir. Düşmanın

kazandırdığı üslup budur. Ölü bir üsluptur, mücadele üslubu değildir.

۱۹۹۱'de Haftanın'deydim. Güneybatı Kürdistan'dan epey katılım vardı. Bazıları problemliydi. Bu yüzden problemlili olanları evlerine gönderiyorduk. Tabii problemlili olanları biz gönderiyorduk. Önderlik ise gönderdiğimiz kişileri tekrardan bize gönderiyordu. Yaşanan bu durumdan sonra arkadaşlara, "bu konu üzerinde duralım, neden Önderlik bunları tekrardan gönderiyor" dedim. İşin içerisinde bir terslik vardı. Daha sonra Önderliğe sordum, Önderlik güldü: "Siz ko-lay yolu, kısa yolu önünüze koyuyorsunuz, ben sizin gibi değilim" dedi. Daha sonra şunları ekledi: "Belki o insanlar problemlidir, ama o insanların aileleri var, akrabaları var. Eğer sen, problemlili dediğin bu insanları ülkeye gönderirsen, onların aile ve akrabalarını da kazanmış oluyorsun. Benim çalışma tarzım budur". Bizim anlayışımız ve çalışma tarzımızla hiçbir zaman bu denli gelişme kaydedilemezdi. Doğru olan Önderlik tarzıydı.

Bir ara biri yanımıza gelmişti. Ceviz ağacının altında, çeşmenin başında uzanarak "bu iş zordur" diyordu. Nedenini sorduğumda, "Şevket amca beni kandırdı" diye cevap verdi. Şevket amca kendisine, "Güneye gittiğinde Çiyayê Spi'den Haftanın'e kadar portakal, muz ve mandalina ağaçları var" demişti. Fakat "bırak portakal, muz ağacını, içecek su bile bulamıyoruz" diyordu. Aslında Şevket amca yanlış yapmamıştı. O'nun portakal ve muza göre biri olduğunu bildi-ği için, böyle bir şey söyleme gereği duymuştu. Buradan hareketle 'yalan konuşalım' sonucu çıkarılmamalı. Önderlik hiçbir zaman yalan konuşmadı. Önderliğin kültüründe yalan yoktur. Yalan konuşmak egemen kültürüdür. Önderlik tarzı 'güven verme' üzerine kuruludur. Şevket amca kendine göre yaklaşıyordu. Arkadaşlar tarzı anlasınlar diye bu örneği verdim. Önderliğin tarzında halkı ayağa kaldırma, iradesini, gücünü, yeteneğini ortaya çıkarmak esastır. Kuvvetini ortaya çıkardın mı irade ve kimlik sahibi olursun.

Egemenlerin alt topluma, ezilen kesimlere yaklaşımları, "daima bize kulak verin, size ne söylersek onu yapın, söylediklerimizin dışına çıkmayın, düşünmeyin, biz sizin yerinize düşünüyoruz" biçiminde olmuştur. Egemenlerin kültürü bu tarz sayesinde kendisini devam ettirmiştir. Bir egemenin "kendinizi bilinçlendirin, uyanık olun, örgütlenin, çalışın" dediğini gördünüz mü? Mümkün

değildir, göremezsiniz. Böyle olursa egemenliklerini sürdüremezler. Bir ağanın köylüye, kendisini örgütlemesi gerektiğini söylemesi görülmemiştir. Ağa; “Sadece bana kulak ver, ne dersem onu yap, söylediklerimin dışına çıkma, düşünmene gerek yok, çünkü ben senin yerine düşünüyorum” der. Ağa, bey ya da burjuvazinin yaklaşımı böyledir. Egemenlerin bakış açısında toplumu basit ve küçük görme vardır. PKK militanı hiçbir zaman halka böyle yaklaşamaz. Fakat maalesef kimilerinin pratiğinde ortaya çıkan da budur. Üslupları ve tarzları ağa ya da burjuvazininkinden farklı değildir. Kadrolarımız “kadro benim, sen ne biliyorsun, doğruyu ben söylüyorum, kulağını bana ver, ben senden ne istiyorsam onu yap, başka bir şeye karışma, bana güven” diyor. Bunun Önderlikle, PKK’yle hiçbir alakası yoktur. Bu egemenlerin tarzıdır, Önderliğin değil.

Önder APO’nun üslubu, ağa ve bey üslubu değildir. Önderlik kiminle oturursa, ona moral ve güven verir, bilinç kazandırır. Önderliğin yanında kalan kendine, partiye ve halka güvenir. Önderlik kimseden bir şey istemedi, tersine daima verdi. Bu yaklaşımdan dolayı insanımız, elinde bulunan tüm imkânlarını Önderliğe, harekete sundu. Bazı kadrolarımız halka hiçbir şey vermedikleri halde, halktan her şeyi isteme hakkını kendinde görebiliyor. Vermedi mi de, onu hain ilan ederek üzerine gidiyor, teşhir ve tehcir ediyor, ya da baskı altına alıyor. Bu tarzın Önderlikle, PKK’yle alakası yoktur. Sen ne vermişsin ki, onlardan her şeyi isteme hakkını kendinde görebiliyorsun? İnsanlar ancak verdikleri kadar isteyebilirler. Verilmeyen nasıl oluyor da isteniyor? Halka bir şey verdin mi zaten karşılığını alırsın. Hem bir şey vermiyorsun, hem de istiyorsun! Ağalar ancak bunu yapar. Örneğin ağa, köylüye bir ekmek verir, karşılığında da tüm köylüyü kölesi yapar, neleri varsa ellerinden alır. Bizim arkadaşlarımızın yaptığı da budur.

Önderlik halka sonuna kadar saygı gösterir. Bu bir Önderlik tarzıdır. Saygı göstermek, iradeyi açığa çıkarmak anlamına gelir. Aynı zamanda moral, güven ve bilinç vermektir. Arkadaşlarımız halka gidip bir konu hakkında söz veriyorlar, fakat verdikleri sözü yerine getirmiyorlar. Aynı Türk milletvekilleri gibi. Seçimler öncesinde vaatlerde bulunurlar, ama bunların hiçbirini de yerine getirmezler. PKK militanı söz verdi mi, yapar. Yapılamayacak olanın

da sözü verilmez. Bu yüzden halk, birçok yerde “biz eski arkadaşları arıyoruz” diyor. Halkımızın yaptığı bu eleştiriyi iyi anlamak gerekir. Hâlbuki bunlar da PKK’nin kadrosudur. Peki, halk neden eski arkadaşları istiyor? Halk neden “biz bunlarda PKK’yi görmüyoruz” diyor. PKK’nin duygusunu, düşüncesini, yaşamını ve kişiliğini neden görmüyorlar? Halkımız PKK adına çalışma yürütenlerin, PKK’yle alakalı olmadığını gördüğü için eleştiri yapıyor. Halkımız böylesi ağır bir eleştiride bulunuyor, fakat kadrolarımız dinlemiyorlar bile. Bir ağanın köylüye kulak verdiğini gördünüz mü? Kadrolarımızda ağalar gibidir. Bunların hepsi harekete karşı düşmanlıktır. Halka bir şey vermezler. Hatta halkın başına bela olurlar. Halk onlara bakarak partiden soğuyor. Hiç kimsenin, halkı partiden soğutmaya, partiden kopartmaya hakkı yoktur. Bir militan bunu yapmaz, yaparsa onun için ölüm olur. Militanın görevi halkı kazanmaktır.

Kadrolarımızı çalışma için bir yere gönderdiğimizde, bir yıl içerisinde gittiği yerdeki imkanları yarı yarıya bitiriyor. Eğer yurtsever yüz evimiz varsa, bunu elli eve düşürüyor. Bir de “ben çalışıyorum” diyor. Bu ne biçim çalışmadır? Önderlik Suriye’ye gittiğinde, elinde ilişki olarak sadece bir ev vardı. O da bir arkadaşın akrabasıydı. Önderlik bu evle başlayarak binlerce evi kazandı. Önderlik tarzı budur. Bir aile ile tüm parçayı örgütledi. Parti kadrolarımıza o kadar imkân ve aileyi teslim ediyor, o da var olanı yarı yarıya düşürüyor. Çalışma tarzlarıyla Önderliği ve hareketi bitiriyorlar, sonra da “ben bu Önderliğin militanıyım” diyorlar! Eğer yürütülen çalışmada parti geriye çekilmişse, bilin ki orada çalışma olmamıştır. Yürütülen çalışma düşmana hizmet etmiştir. Bu yüzden kadromuz çalışmamış sayılacaktır, hatta düşmana hizmet etmiştir diyeceğiz.

Bir militan gittiği yerde, militan gerçeğiyle çalışma yürütürse, orada partinin gerilemesi mümkün değildir. Herhangi bir alanımızdaki gerileme, orada bulunan kadrolarımızın sorunudur. Partiyi o alanda temsil edenlerin sorunudur. Bazı kurnazlar var, bulundukları yerde çalışmayı geriye çekiyorlar, partiye yazdıkları raporlarda da, “buradaki çalışmaları ilerlettik, güçlendirdik” diyorlar. Yani yalan tekmil veriyorlar. Bunların yaptığı sahtekârlıktır. Çalışma yürütmediği halde partiyi kandırarak “ben çalışma yürüttüm, çalışmaları güçlendirdim” diyorlar. Partiye karşı düşmanlık budur. Hem de büyük bir düşmanlık.

Önder APO Gerçeği, Tekeden Süt Sağmaktır

Önderlik sabırlı ve ısrarlı bir karaktere sahiptir. Önder APO tarzını, “İğne ucuyla kuyu kazmak ve bu kuyudan su çıkarmak” olarak ifade etti. Bizim de çalışma tarzımız budur. Birçok arkadaşımıza gö-re iğne ucuyla kuyu kazmak mümkün değildir. Fakat Önder APO’da imkansız olan daima imkan dâhilindedir. Önder APO’nun tarzında kuyudan su çıkarmak olduğu için, su çıkmayana kadar durmak olmaz. Su çıkmayana kadar rahat etmez, bu yüzden durmaz. Önderliğin tarzında, üslubunda ‘olmaz’ diye bir kavram yoktur. Olmaması için ancak istemeyebilirsiniz. Yapmak isteyen yapar. Önderliğin tarzında imkân imkândır. İmkânın büyüğü ya da küçüğü olmaz.

Önder APO en küçük bir imkânı bile değerlendirir. En küçük imkân bile Önderliğe yeterlidir. Önder APO’nun tarzında eğer imkân yoksa yaratma, var olan imkânı da daima büyütme esastır. Birçok arkadaşımız, imkân olmadı mı, “olmaz, yapamam” diyor. İmkân oldu mu da, bu sefer de az olduğu için “olmaz, yapamam” diyor. Devrimciliği istedikleri ölçüde imkân sahibi olmakla eşdeğer görüyorlar. Arkadaşlarımız her şeyi hazır ve kendilerinin istedikleri biçimde ol-masını istiyorlar. Bu yaklaşım yanlıştır, çarpıktır, doğru değildir. İm-kânların senin istediğin gibi olması mümkün değildir. Bu hayali bir durumdur. Gerekece sunanlar, keyfi yaşamak isteyenler ve çalışmak istemeyenlerin ‘imkânsızlık bahanesine’ sarıldıklarını görüyoruz. “İmkân yoktur” diyerek çalışma yürütmüyor, keyfi yaşıyorlar. Çalışmak istemeyenin bahanesi budur. Önder APO’nun tarzında imkân yok ise, çalışabilmek için imkan yaratmak esastır. Ne yapıp edip im-kân yaratacaksın, var olan imkânı da kullanarak daha başka imkânlar yaratacaksın, imkânı büyüteceksin.

Lübnan’daki Mahsum KORKMAZ Akademisi öyle çok büyük, güzel, imkânların bol olduğu bir yer değildi. Akademi çıplak bir tepedeydi, bazı küçük ağaçlar ve taşlar vardı. Önderlik akademiye burada kurdu. Böylesi küçük, basit bir yerde devrim gerçekleştirdi. Gerillayı, özgür kadını yarattı. Birçok konunun temelini burada attı. İmkân, mevzi buydu. Önder APO hiçbir zaman “imkân azdır, yapamam” de-medi. Lübnan’daki akademi alanı bize ait değildi. Akademi, Demokratik Cephe’ye aitti. İsrail Lübnan’a girdiğinde Filistinliler kampı terk etti. İsrail’in saldırısında arkadaşlar tepeleri

tutarak kampı bırakmadı. Akademi yaşanan bu olay sonrasında elimize geçti. Önderlik bu akademi ile diriliş devrimini gerçekleştirdi. Demek ki çok basit bir imkândan bile çok büyük sonuçlar çıkarılabilir.

Önderlik Suriye'ye gittiğinde elinde gidebileceği tek bir ailenin dışında imkânı yoktu. O ev de Ethem arkadaşın akrabasıydı. Ethem arkadaşın akrabası olan bu evin Önderliği kabul edip etmeyeceği de belirsizdi. Tek imkân buydu. Fakat Önderlik, "ben oraya nasıl gideceğim, eğer imkân yoksa gitmem" demedi. Önderlik o eve gitti. Önderlik ilk önce o aileyi kazandı. O aile üzerinden daha başka aileler kazandı. Aile ile başlayan küçük imkân yavaş yavaş Suriye, Filistin ve Lübnan'a kadar yayıldı. Suriye'yle, Filistinlilerle ilişkiler bu küçük imkân üzerinden gelişim gösterdi. Tek bir aile ile olan ilişki, başka örgütler ve devletlerle ilişkilerin gelişmesine vesile oldu. Önderliğin çalışma tarzı budur. Arkadaşlarımız 'olmaz' diyor, demek ki oluyormuş. Arkadaşlarımızın 'olmaz' dediğini, Önderlik 'olur' biçiminde pratiğiyle ispatladı. İsteyen yapar.

Bir söz vardır: Çobanın canı isterse tekedden bile süt sağabilir, istemezse keçiden bile sağamaz. Önder APO gerçeği, tekedden süt sağmaktır. Önemli olan da tekedden süt sağabilmektir, çünkü keçiden herkes süt sağlar. PKK militanlığı budur. Maalesef birçok kadromuz "tekedden süt çıkmaz, hatta bu keçiden bile süt çıkmaz" diyorlar. Elini keçinin memesine bile atmadan, "bunda süt yok" diyorlar. Bu tarzın Önderlik ile hiçbir alakası yoktur. Önderlik tarzında 'yoktan var etme' vardır. Önderlik herkesin öldü dediğini canlandırır, imkânsızlıktan imkân yaratandır.

Bizde yaşanan bunun tam tersidir. Var olan yaşamı öldürüyor, imkânları imkansız hale getiriyoruz. Böyle yapıyor ve de Önder APO'nun arkadaşı olduğumuzu söylüyoruz. Önderlikle aramızda ortaya çıkan temel sorunlardan biri de budur. Önderlikle birleşemememizin nedeni de budur. Önderliğin istediği sonucu alamaması da kaynağını buradan alıyor. Bu nedenle yaşadığımız bu sorunun çözüme kavuşması gerekir. Sorunun çözümü, Önderliğin çalışma tarzı ve üslubunu esas almaktan geçer. Bizim tarzımızda 'olmazın ve kaybetmenin felsefesi' esastır. Felsefemizde olana bile olmaz diyoruz. Önder APO ve PKK için, "yoktan var eden" diyorlardı. Önder APO yoktan var olabileceğini herkese gösterdi. Önder APO'ya şaşırmalarının nedeni de budur. Tüm bu çalışmalar kendiliğinden

olmadı, Önder APO'nun tarzıyla oldu. Neden Kemal BURKAY onların tarzıyla olmadı? Çünkü onların tarzı hiçbir şey oluşturmuyor. Tarzları bazı arkadaşlarımızda yaşanan tarzdır. Zora gelmez, bahane arar, kı-sa ve kolay yolu seçer. Fakat Önderlikte bunlar yoktur. Önderliğin tarzında zafere kilitlenme ve kendini zafere mahkûm etme esastır. Kürt halkını içerisinde yaşadığı konumdan çıkaracak olan tarz da budur. Başka bir yol mümkün değildir. Hem keyfine bak, hem de halkı bulunduğu konumdan çıkaracağım de! Bu biçimi ile sonuç alın-maz. PKK'nin sonuç almamasının nedeni de budur.

Önderlik partiden sadece çalışabilme imkânı istedi. "Parti şu imkânı bana versin, ben de çalışayım" demedi. Sadece çalışabilme imkânı. Önderliğin çalışma anlayışı budur. İmkân olmadı mı Önderliğin kendisi imkân yaratır. Önderlik, var olan imkânı daima büyütmeyi esas alır. Önderlik halkın, mücadelenin ihtiyaçlarını göz önünde bu-lundurarak çalışma esaslarını belirler. Önderlik için küçük bir imkân bile yeterlidir. Önderlik için çok küçük bir ilişki bile yeterlidir. Önderlik o ilişkiyi büyütür, kapsamını genişletir. Önder APO'da sonuç alma esastır. Önderlik hedeflerine ulaşana kadar mücadele eder. He-define ulaşmak için mutlaka sonuca gitmek gerekir. Önderlik birçok arkadaş gibi büyük imkânlar üzerinden devrimcilik yapmayı anlayış olarak benimsemez. Devrimciliğinin temelini kendi gücü ve inancına dayandırır. Tüm imkânları gücüne dayanarak geliştirir. Emeğiyle yapar.

Kadrolarımızda "hazır imkan varsa çalışma yürütürüm" anlayışı hâkimdir. Yani parti ve halkımız, kadromuza istediği düzeyde imkân sağlayacak. Eğer bu imkânlar sağlanmazsa, kadromuz çalışamayacak. Partiden ve halktan kendi isteğine göre imkân istemek, emeksiz çalışmayı ve yaşamayı ifade eder. Bundan daha tehlikeli bir anlayış olamaz. PKK'de yozlaşmanın zemin bulması kuşkusuz kaynağını bu anlayıştan alır. Yozlaşmanın önüne geçilmek isteniyorsa, kadroda yaşanan bu tehlikeli anlayışın ortadan kaldırılması gerekir. Kadro daima gücüne güvenmeli ve elinde olan imkânları büyütmelidir. PKK gerçeği budur.

Kadro emekten, partiden ve halktan uzaklaşmıştır. Bu yüzden imkân yaratmayı esas almıyor, tam tersine var olan imkânı da kullanarak partiye ve halka kaybettiriyor. Halkın eski kadroları istemesinin nedeni budur. Önder APO'da imkân, insanın kendisidir.

Çünkü her şey insanla olur. Bilindiği gibi ilk başlarda hiçbir imkânımız yoktu. İşe imkânsızlıklarla başlandı. PKK tüm ihtiyaçlarını bu tarzıyla karşıladı. İnsanı esas aldı. İnsan ile maddi ve manevi imkânlar yarattı. İmkân yaratmak isteniyorsa, bunu insanlarla yapmak şarttır. İnsanın insan olması büyük duygu, düşünce, irade ve örgütlenmeyle mümkündür. PKK imkânlarını, bu insan anlayışıyla yarattı. PKK'nin imkânlarını nasıl elde ettiği her zaman merak konusu olmuştur. Bazıları, PKK'yi çok zengin bir parti olarak biliyorlardı. Talan edilmiş bir Kürdistan, yiyecek yemeği olmayan fakir bir halk içinden doğan PKK ve elde etmiş olduğu muazzam imkânlar! Tüm bunlar kendiliğinden olmadı. Önder APO, herkesi şaşırtan bu imkânları insanlarla yarattı. Unutmamak gerekir ki, imkânı yaratan insandır.

Önderlik maddiyatı aramadı, insanı aradı. Önderlik insanı tanıdı, gece-gündüz demeden insanlarla ilgilendi, yeni bir insan yarattı. Önderliğin yeniden yarattığı insanların mücadelesiyle imkânlar oluştu. Kadrolarımız birçok yerde "imkânımız yok, parti bize imkân versin" diyor. Bu büyük bir utançtır. Partiden imkân istedikleri için utanmıyorlar da. İmkân yaratmak için çalışmıyorlar, kendilerini zorlamıyorlar, sonra da "parti bize imkân versin" diyorlar. Partinin vereceği bir şey yoktur. Partinin verdiği ve vereceği; seni kabul etmek ve çalışabilme imkânı sunmaktır. Çalışma yürütmek için PKK'nin şerefi verilmiş, daha ne isteniyor? Partinin vereceği budur. Bazı kadrolarımız parti ve halkın sırtından geçinmek, bedava yaşamak istiyorlar. Kadrolarımızda gelişen anlayış budur. Bu çok tehlikeli bir anlayıştır. Bu anlayış PKK'yi bozandır, PKK'ye kaybettirindir. Bu anlayış PKK'ye karşıdır.

Önder APO'da Moral, Güven Ve Denetim Mücadelenin Esaslarındandır

Önderlikte güven ve moral çok güçlüdür. Önderlik ihtiyaç ve endişeye de önem verir. Bunlar, Önder APO'nun kendi üzerinde denetim kurabilmesini sağlıyor. Bu da Önderlikte gelişebilecek herhangi bir sapmanın ya da dağılmanın önüne geçiyor. Bunlar önemlidir. Örneğin birçok arkadaşımız biraz moralli oldu mu ve kendine güvendi mi, derhal kendini kaybediyor. İhtiyatı elden bırakıyor, endişeyi unutuyor. Bu yüzden de dağılmayı yaşayarak beraberinde partiyi de dağılmaya sürüklüyor. Bir militan hiçbir

zaman moralsizliği ve güvensizliği PKK’de yaşamayacak, zaten bunu yapmak suçtur. Moralsiz ve güvensiz olmak, düşmanı yaşamaktır. Düşmanın yaptığı moralsizliği aşılama ve güveni zedelemektir. Eğer biz de PKK’de moral ve güvenden yoksun olursak hem düşmanı yaşamış, hem de yaşatmış oluruz. Bu yüzden suçtur. Moralsizliği ve güvensizliği yaşamadığımız gibi, dağılma, savrulma ve kendini unutmaya da yaşamayacağız. Kişinin bu konuda daima kendini denetlemesi şarttır. Üzerinde denetim sağlayamayan partiye ve halka zarar verir.

Arkadaşlarımız başarılı bir sonuç aldılar mı, anında ‘moral kazanıyorlar’ ve bu moralde de kendilerini, partiyi, halkı unutmuyor, dağılmayı yaşıyorlar. Darbe yememizin nedeni de budur. Mesela Bezelê eyleminden sonra arkadaşlar geri çekilirken bir yerde duruyorlar. Durdukları yer daha önce deşifre olmuş bir yerdir. Deşifre olmuş bir yerde durmaları kesinlikle yanlışdır. Durdukları yerde bir de cihaz bağlantısı yapıyorlar. Uçak da gelip arkadaşların durdukları yeri vuruyor. Oradaki uçak saldırısıyla bir şehit ve dört yaralı verdik. Anlaşılması açısından bu örneği verdim. Çok çabuk moral kazanan ve aynı çabuklukta moralden düşen, moralsizleşen, moral yitimine uğrayan bir toplumuz. Nedeni, toplumun temelinin zayıf olmasındandır. Yine hem olumlu hem de olumsuz anlamda çok çabuk etki altına girebiliyoruz. Hem olumlu, hem de olumsuz olanda kendimizi anında koyuverebiliyoruz. Örgütlü olan, kendini disipline eden bir kişilik ne olumlu, ne de olumsuz bir havadan anında etkilenmez, kendini koyuvermez ve dağılmaz. Böyleleri sorumluluk içinde yaşar. Sorumluluğu hiçbir zaman elden bırakmaz.

Kişiliğinde ciddiyet, disiplin, sorumluluk ve örgüt anlayışını geliştirmeyen tehlikeli olur. Kendimizi denetleme gücünden yoksun olduğumuz için daima birileri tarafından denetlenme ihtiyacı hissediyoruz. Üzerimizde denetim kuracak birilerini görmediğimiz anda hemen kendimizi koyuveriyoruz, keyfiyete başlıyoruz. Keyfiyetin olduğu yerde ölüm olur. Nerede örgütlenme varsa, orada büyük gelişme ve zafer vardır. Bunu hiçbir zaman unutmamalıyız. PKK militanı kendi üzerinde denetim kurabilendir. Militan, örgütün denetimine ihtiyaç duymayan, kendi kendisini denetleyendir. Denetlenme ihtiyacı örgütsüz insanlarda ortaya çıkar. Parti insanı kendini örgütleyendir. Sorumluluk, ciddiyet ve disiplini yaşayandır. Böyleleri nerede olurlarsa olsunlar kendilerini denetlerler. Keyfiyeti

yaşamaz, sorumsuzluk duruşunu benimsemezler. Örgütsüz olan ya da örgütlülüğü zayıf olan daima denetlenme ihtiyacı hisseder. Böyle insanlar üzerinde denetim oldu mu işler yürür, olmadı mı keyfiyetin yaşandığını görürsünüz. Zaten keyfiyetçinin işi yapmak değil, daima bozmaktır. Böyle biri parti insanı olamaz. Örgüt saat başı herkesi denetleyemez. Bir insan eğer sürekli denetimle çalışıyorsa, bilin ki o insandan bir şey çıkmaz, onun şahsında örgütün hedefleri de amacına ulaşmaz. Bu tür insanlar örgüte adım attıramaz. Bırakın adım attırmayı, kendileri bile adım atamazlar.

Önder APO'da Söz Kutsaldır Ve Gerçekleştirilmek İçindir

Önder APO'da söz kutsaldır. Söz, gerçekleştirmek içindir. Söz verip de tutmamak kutsallık olamaz. Tam tersine lanetlilik olur. Önderlik hiçbir zaman tutamayacağı bir sözü vermedi, vermez de. Buna dikkat eder. Verdiği söz için her şeyini de ortaya koyar. Verdiği sözü yerine getirene kadar durmaz. Önderlik gerçeği budur. Bizde yaşanan nedir? Ya sözün bir anlamı yok, ya da çok zayıftır. Her şeyi çok rahat konuşabiliyoruz. Konuştuğumuzun anlamı nedir, neye hizmet eder ya da hizmet etmez; doğru mudur, yanlış mıdır, hangi sonuçları doğuracak bunların hiçbirini hesaba katmıyoruz. Rastgele konuştuğumuzdan kendimizi, partiyi, halkı ve arkadaşımızı zora so-kuyoruz.

Hâlbuki PKK militanı, konuştuğu zaman konuşmasına ve verdiği söze dikkat eder. Yoksa yanlış anlaşılır ya da bir başkası bunu örgüte karşı kullanır. Bazıları Önderliğin militanı olduklarını söylüyorlar, fakat konuştuklarında üsluplarının zehir gibi olduğunu görürsünüz. Düşmanın üslubunu kullanıyorlar. Konuştukları yerde ortamın moralini sıfıra düşürüyorlar. O ortamda örgüt diye bir şey bırakmıyor, güveni sarsıyorlar. Anlayacağınız her şeyi bozuyorlar. Halkın içine girip konuşmaya başladıklarında, halk kendilerinden soğumaya baş-lıyor. Yapamayacağı şeylerin sözünü veriyor. Bu da bizim gerçekliği-mizdir. Bunun Önderlik gerçeğiyle hiçbir alakası yoktur. Yerinde ol-mayan bir sözün Önderliğin ağızından çıktığını gördünüz mü? Önder APO zamana ve yere göre hesaplı konuşur. Karşıdakinin anlama düzeyini ve gerçekliğini göz önünde bulundurur. Amaç, doğru sonuç alabilmektir. Fakat biz, Önderliğin arkadaşı olduğumuzu söylediğimiz halde ağızımıza geleni söylüyoruz. Zamanı mıdır değil midir, et-kide bulunur mu bulunmaz

mı, nasıl bir sonuç ortaya çıkarır, iyi mi olur kötü mü, bunların hiçbirini hesaba katmıyoruz. Bu da bizim ör-gütlü olmadığımızı ortaya koyuyor.

Fazla bir sorumluluğu olmamasına rağmen toplumdaki insan bile ne söylediğine dikkat eder. Sorumlulukları sadece kendileri ve kendileriyle ilgili konulardır. Bu yüzden her şeyi çok fazla hesaplamazlar. Böyleleri konuşabilirler, fakat örgüt insanı sorumlu hareket etmek zorundadır. Söylediklerinin amaca hizmet etmesi gerekir. Bu nedenle söylenenler, üzerinde iyi düşünülmüş olmalıdır. Ancak bu, bazı arkadaşlarının umurunda değildir. Ağzına geleni söyler. Konuşması yerini bulmadı mı, özeleştirisini de vermez. Şahsi gururu özeleştirisinin önünde engeldir. Hâlbuki PKK içerisinde biri bir şey söylediğinde, şayet söylediği yerini bulmamışsa bunun özeleştirisini verir. Özeleştiri, yanlış doğruya çevirmektir. Yanlış söylenenin düzeltilmesi gerekir, militanlık budur. Arkadaşlarımızın kafasını da koparsan buna gelmezler. Kendi şahsi gururlarından taviz vermezler. Bu hareketin militanı sözüne dikkat edecek, yerinde ve zamanında konuşacak, söz verecek. Yanlış, eksik, abartılı söz vermeyecek ve konuşmayacak. Çünkü biz hakikatin takipçileriyiz. Önderlik gerçeği budur. Militanın görevi hakikati, doğruyu esas almaktır. Böyle olursa Önderliğin gerçek arkadaşı oluruz.

Önder APO'da kendini düzeltmek, yenilemek ve çözüm gücü haline getirmek esastır. Önder APO bunu yapmasaydı çözüm gücü olamaz, imkânları büyütmez ve başarı elde edemezdi. Bazıları hareketin militanı olmasına rağmen kendini eğitmiyor, düzeltmiyor ve yenilemiyor, kendinde çözüm gücünü oluşturmuyor. Bazılarına göre “kendini ideolojik, örgütsel ve siyasi olarak geliştirmesen de hareketin militanlığını yapabilirsin” anlayışı hâkim. Bu büyük bir kandırmadır. Bu anlayış tasfiyecilerin anlayışıdır. Tasfiyeciler bu anlayışı daima hareket içinde güçlendirmek istediler. “Çizgiyi anlamaya, kendini ve çizgiyi güçlendirmeye gerek yok” deniliyordu. PKK ideolojik, örgütsel ve siyasi bir partidir. PKK dünyanın en büyük ve güçlü ideolojisine sahiptir. Militanlık yapmak isteyen, ihanete gitmek istemeyenin esas alacağı budur. Militanın görevi ideoloji ve siyasette derinleşmektir. Militan, hareketin seviyesiyle bir olma çabasında olacak ki, hareketle yürüyebilsin, hareketin ihtiyaçlarını karşılayabilsin, geride kalmasin, zarar vermesin. Bu da

bizden, sonuna kadar partinin öngördüğü sorumlulukla yaşamamızı ister. Hareketin görevlerini yerine getirmek ancak böyle mümkün olabilir.

Parti yaşamı geliştirilmeden, “ben partililiği yaşıyorum” diyemezsin. Bu bir kandırmadır. Yaklaşımın böylesi öncülüğü ve partililiği öldürmek anlamına gelir. Öncülüğün kalmadığı yerde gelişme ve ilerleme olmaz. Öncülüğün ve partinin olmadığı yerde dağılma ve tasfiye yaşanır. Arkadaşlarımızın çoğu tasfiyeciliği bilmeyerek yaşıyor. Birine “sen tasfiyecisin” dersin kıyameti koparabilir. Niyet olarak tasfiyeciliğe karşı olabilir, ama pratikte tasfiyeciliğin kendisini yaşar. Tabii ki yaşadığından haberi de olmaz. Birçok kadromuzun içinde bulunduğu durum budur. Partiyi zayıflatan, partiye kaybettiren ve düşmana umut veren bu anlayıştır. Önderlik ile arkadaşlık yapmak isteyen partililikte daima kendini güçlendirmek zorundadır. Anlayacağınız ideoloji, örgüt ve siyasette derinleşmek ve güç haline gelmek şarttır. Bu da öncülük ve partileşme konusunda adım atmakla mümkündür. Öncülük ve partileşmede adım atmak; insanlıkta, toplumsallaşmada, yaşamda ve değer kazanmada da adım atmayı beraberinde getirir.

Arkadaşlar kendilerini eğitmezlerse sonuç alamayacaklar. Böylelerinin sonu kopuş ve ihanettir. Önderlikte yanlışlık, eksiklik ve haksızlıklarla yaşamak yoktur. Önderlik gerçeği bunlara karşı çıkmayı ifade eder. Önderlik gerçeği çirkinliğe, haksızlığa karşı çıkmak ve bunları ortadan kaldırmaktır. Adaleti doğru bir anlayışla yerine getirmektir. Bu konuda bizim yaşadığımız tam tersi bir durumu ifade ediyor. Biz, ahbap-çavuşluk yapma, uzlaşma, kimsenin bize bir şey söylememesi için hiç kimseye olumlu ya da olumsuz bir şey söylememe, gün geçirme, rahat bir yaşam için arayış içerisinde olma gi-bi parti dışı anlayışlarla hareket ediyoruz. Kimseden bir şey istemediğimiz gibi, kimsenin de bizden bir şey istemesini kabul etmiyoruz. Her türlü eksiklik içerisine giriyor ve yanlışlıkları yaşıyoruz. Sonra da kalkıp, “böyle de yaşayabilir, böyle de partili olabiliriz” diyoruz. İnsanlar her şeyi yaşamaz. PKK her şeyi kabul edemez. PKK’nin kabul ve ret ölçüleri vardır. Ölçülerimizde her şeyi kabul etme yoktur. Hiçbir zaman adaletsizliği, bozgunculuğu ve çirkinliği kabul edemeyiz. Yanlış olanı kabul edemeyiz. Özgürlüğe, adalete ve demokrasi-ye hizmet etmeyi kabul edemeyiz. Militan bu gerçeği bilecek. Bu nedenle eksiklik yapmayacak ve yanlış olanı

yaşamayacaktır.

Zayıflık, çirkinlik, haksızlık ve yanlışlık içinde yaşayanlar, başkalarını da bu yaşama çekmek isterler. Böyleleri herkesi kendileri gibi yapmak isterler. Sonuna kadar yanlışlık ve haksızlık içinde olan ve bunu yaşayan biri, kendisiyle çelişmeyen yaşama nasıl karşı çıkabilir? Karşı çıkamaz, bu mümkün değildir. Örneğin yanlış ilişkilene tarziyla hareket eden birinin, yanlış ilişkiye karşı tavrı aldığııı gördünüz mü? Hayır, tam tersine gözünü kapatır, yanlış ilişkiyi teşvik eder. Çünkü kendisinin yaşadığı gerçek budur. Örgütün yaşam anlayışını benimseyen biri, örgüt anlayışı dışında bir anlayışla karşılaştığında refleks gösterir, partiye ait olmayan anlayışa karşı mücadele başlatır. Yanlış ilişki sadece erkek ile bayan arasında geçen ilişki değildir. Bayanla bayan, erkekle erkek, yönetimle yapı, yönetimle yönetim, militan ile toplumdaki insan arasında da birçok yanlış ilişki yaşanıyor. Fakat bizde yanlış ilişkiden sadece erkek ile kadın arasında yaşanan ilişki anlaşılıyor. Bazıları, bayan ile erkek arasında yanlış bir ilişkilene söz konusu olduğunda kıyameti koparabiliyor, fakat bunun dışında yaşanan yanlış ilişkilere ses çıkarmıyorlar. Bu, kadronun geleneksel anlayışa sahip olduğunu gösterir.

Parti anlayışını benimseyen, sadece bayan-erkek ilişkisine refleks göstermekle sınırlı kalmaz, tüm yanlış anlayışlara karşı mücadele eder. Hareketin militanları yanlış ilişkileri hiçbir zaman yaşamayacaktır. Yanlış, nerede ya da kimde yaşanırsa yaşansın yanlıştır. Bunu kabul etmeyecektir. Yanlış olanı ortadan kaldırına kadar da durmayacaktır. Örneğin bizde yönetime karşı yanlış bir ilişki gelişti mi karşı çıkılıyor, fakat daha farklı yanlış anlayışlar ya da ilişkilere ses çıkarılmıyor. Bu da gelenekselliktir. Geleneksel anlayışta, toplumda, sorumlu biri yanlış yaptı mı, herkes onun üzerine gider ve bunu kabul etmez. Fakat sorumlu olanın dışında kim ne yaparsa yapsın, kimse bunlara ses çıkarmaz. Partimizde de yaşatılan budur, gelenekselliktir. Hareketin kadrosu geleneksel anlayışlardan arınmak zorundadır. Kadronun esas alacağı parti zihniyeti, anlayışı ve tarzıdır. Kadromuz partiyi yaşayacak ve herkese de yaşatacaktır. Partinin verdiği görevi yerine getirmek böyle mümkün olabilir.

Önder APO'nun Savaşı Yanlış,

Haksızlığa Ve Disiplinsizliğe Karşıdır

Önderlik yanlışlığa ve haksızlığa karşı çıktığında, tarz olarak, dile getirdiğim tüm bu yanlış anlayışları ortadan kaldırmayı esas alır. Birçok arkadaşımız yanlış ve haksız olanı yaşıyor, sonra da “ben görmedim, bilmiyordum” diyor. Yanlış ve haksızlıklara karşı çıkan arkadaşlarımız da var, fakat bunu kendi tarz ve üsluplarına göre yapıyorlar. Bu nedenle yanlış anlayışı ortadan kaldırayım derken, daha kötürüm hale getiriyorlar. Bu da yeni sorunların ortaya çıkmasına neden oluyor. Böyle yaparak da, “ben yanlışlığa ve haksızlığa karşı çıkıyorum, bunları kabul etmiyorum” deniliyor. Mesele bunları kabul etmeme değildir; asıl mesele sorunu ortadan kaldırmaktır. Kabul etmemek onu ortadan kaldırmaktır. Çirkinliği, yanlışlığı ve haksızlığı ortadan kaldırmak için, öncelikle bunları anlamak gerekir. Sadece doğru konuşmak, doğruyu bize vermez. Bazı arkadaşlar “ben doğru eleştirdim, doğru söyledim, bu yüzden doğru yaptım” diyor.

Doğru olmak, doğruyu yapmak öyle kolay değildir. Doğruyu konuşmak yalnız başına doğruyu dile getirmez. Doğruyu pratikleştirmek kolay değildir. Doğrunun tarzını ve üslubunu yerinde ve zamanında, doğru bir şekilde ortaya koyar ve sonuç alırsan doğru yapmış olursun. Eğer yanlışın üzerine gitmeyen biri varsa ya o yanlışlığı be-nimsiyor, bu yüzden idare ediyor ve sesini çıkarmıyordur, ya da ger-çekten yanlış olduğunu biliyor, ama onu ortadan kaldıracak gücü kendinde göremiyor ve mücadele edemiyordur. Yanlışın, haksızlığın üzerine gidip sonuç alamayanlar, nedenini ısrar ettikleri kendi tarzlarında arasınlar. Şahsi tarzlar sonuç vermez. Çünkü üzerine gittiğin sorun örgütsel ve ideolojiktir. Her tutumun, davranışın altında ideoloji vardır, anlayış vardır. Eğer hareket içerisinde yanlış anlayışlar varsa, mücadeleni örgütün anlayışı, ideolojisi, siyaseti, tarzı, üslubu ve zihniyetiyle vermek zorundasın.

Bazı arkadaşlar “ben yanlışlığa karşı çıkıyorum” diye kimi şeylere karşı çıkıyor. Eleştiriyor, ‘bu yanlıştır’ diyor, başka da bir şey demiyor ve yapmıyor. Parti hesap sorduğunda kendisini savunacak ya, eleştirilerini de bunun için yapıyor, yoksa sorunu gidermek için değil. Böyleleri, işin özünde yaşanan sorunu, yanlış ortadan kaldırmak istemiyorlar. Çünkü yeri geldiğinde derhal savunma mekanizmasını devreye sokuyorlar. Yanlışlığı kabul etmeyen onu

ortadan kaldırır, kaldırana kadar da durmaz. Yanlışlıklara, çirkinliklere karşı çıkmak bizden bunu ister. Önder APO'ya bakın, sonuç alana kadar durmaz. Bununla hem çirkinliğin önüne geçiyor, onu ortadan kaldırıyor, hem de gelişme sağlıyor. Tarz budur.

Peki, bizde yaşanan nedir? Yanlış yapan, bozan ve örgütle oynayan kim varsa onunla arkadaşlık yapıyoruz. Bu tür kişilikleri tehlikeli görmüyoruz. Hâlbuki Önderlik, çalışmayan birine bir parça ekmek bile vermez. Bu da Önderlik gerçeğidir. Önderlik bu tür kişiliklerin ekmeği hak etmediğini biliyor. Önderlik yanlış yapan ve eksiklik yapanları kabul etmez. Önderlik böylelerinde yaşanan çirkinliği ortadan kaldırmayı esas alır, kaldıramadığı takdirde de arkadaşlığını keser. Emeksiz olan, bozgunculuk yapan biriyle Önderlik arkadaşlık yapmaz. Mesela bizde emek vermeyen, bozgunculuk yapan biri adalet ve haktan bahsetti mi, hemen ona kulak verilir. Böylelerine “sen çalışmıyor ve emek vermiyorsun, bu nedenle konuşmaya hakkın yok” denilmiyor. Partili olmak istemeyen bu tür kişiliklere, “terbiyeli ol, haddini bil” dememiz gerekir. Önderlikte bu çarpık anlayışları göremezsiniz. Önderlik hiçbir zaman yanlış olanı dinlemez. Yanlış dile getirene doğru olanı kavratır ve yanlış aşması için mücadele verir. Biri şikâyet ettiğinde derhal müdahale eder, “şikâyet etme, mücadele et” der. Çünkü şikâyeti zayıf, çaresiz ve köle insanlar yapar. Önderlik zayıf, güçsüzü, köleyi kabul etmez. Bu yüzden bunlara kulak vermez. “Şikâyet etme, böyle yap” der. Önderliğin tarzında doğru üsluba çekme vardır. Arkadaşımız yanlış bir üslup kullandı mı doğru olanı için mücadele etmiyoruz, doğru üslubun ne olduğunu kavratmıyoruz, tersine yanlış olana kulak veriyor ve onu haklı görüyoruz, kendisine hak veriyoruz. Kendi bireysel tarzımızla yanlış üslubu derinleştiriyoruz, güçlendiriyoruz. Böyle yaparak da militan olduğumuzu söylüyoruz.

Önderlikte disiplin esastır. Önderlik planlı ve programlı hareket eder. Önderlikte zamanı boşa geçirecek saliseler bile göremezsiniz. Tüm çalışmaları planlıdır, sonuç alma üzerine kuruludur. Bu nedenle bizim de zamanımızı boşa harcamamız gerekir. Sonuç alabilmek için zamanın hakkını vermek gerekir. Yaşam içerisinde değerler oluşturmak şarttır. Bu da bizden örgütlü ve disiplinli bir çalışma ister. Ancak böyle başarı elde edilebilir. Tersî durumun, pratiksel olarak karışıklığa ve kaybetmeye mahkûm olduğu açıktır.

Önderliği kabul ettiğimizi ve onunla arkadaşlık yapmak istediğimizi söylüyoruz, fakat disiplinden nefret ediyoruz. Planlı ve programlı çalışmadan nefret ediyoruz. Önderlikle çelişiyoruz. Disiplinden nefret etmek, disiplin ve ciddiyete gelmemek, örgüte, çalışmaya, zafere ve amaçlar için mücadele etmeye gelmemek anlamına gelir. Hiçbir zaman keyfiyetle iş yürümez. Örgütsüz ve plansız hareket ederek hedefler yerine getirilemez. Hedef için örgütlülük, ciddiyet ve sorumluluk şarttır. Bu yolda ilke sahibi olmak gerekir. Hedef için planlı olmak gerekir.

Bizde ise disipline gelmeme, daralma, tepkilenme, bir ortam buldu mu keyfi yaşama sarılma, bu yaşamdan hoşnut olma durumları yaşanıyor. Bu da ciddiyetsiz, sorumsuz ve hedefsiz olduğumuzu, bağlı olmadığımızı, örgütlenme ve kendimizi denetlemeden aciz olduğumuzu, ölçü ve ilkeye karşıt olduğumuzu ifade ediyor. Tüm bunlar tehlikedir ve kaybettirmekten başka bir şey kazandırmazlar. Bu kişilikler parti içinde daima tasfiyeye zemin olmuşlardır. Önder APO ile arkadaşlık yapacağım diyen, disiplini kendisi için vazgeçilmez görmelidir. Ciddiyet ve sorumluluğu esas almalıdır. Baştan sona ör-gütsel bir kişiliğe bürünmelidir. Ölçü ve ilke sahibi olmalıdır. Kendi kendini denetleyebilmelidir. Önderlikle arkadaşlık ancak bu doğrultuda olabilir. Sadece niyetle Önderlikle arkadaşlık yapılmaz. Sonuna kadar keyfiyeti, kuralsızlığı, ilkesizliği, disiplinsizliği, ciddiyetsizliği yaşayacaksınız ve “ben Önderliğin arkadaşayım” diyeceksin! Bunu kabul edemeyiz. Önderlik ciddiyet, sorumluluk, disiplin, ölçü, ilke ve disiplini ifade ediyor. Önderlikte keyfiyet yoktur. Önderlikte zaman öldürme yoktur. Biz ise bırakın saniyeyi, günü, hatta yılı bile önemsemiyoruz. Bugün olması gereken bir işe, “bir hafta sonra da yaparsak olur” diyoruz. “Önce keyfime bakayım, işimi daha sonra da yapsam olur” diyoruz. Yaşanan budur. Önderliğin bunu kabul etmesi mümkün değildir. Önderliğin kendisi için kabul etmediğini, kadro ve halk için kabul etmesi mümkün değildir. Önderlik keyfiyeti, kendine göreliği kabul etmez. Önderlik ölümünü kabul eder, ama bunları ka-bul etmez. Önderliği kabul eden bunlara uymak zorundadır. Sadece “Önderliğe bağlıyım” demekle olmuyor. Bu söylemin içeriği çok fazla anlam ifade etmez. Önderliğe bağlı olmak, anlam vermektir. Anlamak ise, Önderlik gerçekliğini esas almak ve onu daima yaşamaktır. Aynı zamanda bu gerçeği herkese yaşatmaktır.

Önderlik İhanete, İşbirlikçiliğe Ve Teslimiyete Karşı Öfkeyle Doludur

Önderlikte ihanete, işbirlikçiliğe ve teslimiyete karşı büyük bir öfke vardır. Bu öfkenin sınırı yoktur. Önderlik bu duygu temelinde düşünce, örgüt ve eylemini geliştirdi. Önderlikte hiçbir zaman ihanet, işbirlikçilik ve teslimiyet yaşanmadı. Önderlik bunları yaşamadığı için, parti ve halk içinde yaşamasına da izin vermedi. Önderlik teslimiyet, ihanet ve işbirlikçiliği ölüm olarak nitelendirdi. Önderliğin mücadelesine damgasını vuran özgür yaşamdır. Bu nedenle Önderlik ölümü reddetti. Ölümünden yaşamı yarattı. Bizde ise tam tersi durumlar yaşanıyor. Arkadaşların teslimiyete, ihanete ve işbirlikçiliğe karşı öfkeleri büyük değildir. Hatta bunu normal gören arkadaşlarımız var. İhaneti yaşayanlarla birleşenler var. İçimizde, ihanet edenlerle ilişkiye giren, örgütün imkânlarını onlara verenler, gizli bir şekilde onları örgütün evlerinde yatıranlar oldu. Bu nasıl Önderliğin militanı olmaktır? Bu, örgüte karşı savaşımdır, Önderliği her gün öldürmektir. Bunun Önderlikle hiçbir alakası yoktur. İhanet edenlerle ilişkiye giriyorlar. Telefon, internet ve mektuplarla, hatta yüz yüze ilişkiye girenler, onlara para verenler bizim arkadaşlarımızdır. Böyleleri için ihanet ve özgürlük birdir. Hiç fark etmez.

Önderlik ve PKK gerçeği, ihanete karşı mücadeleyi geliştirme ve büyütme gerçeğidir. İhanetle yurtseverliği, ihanetle devrimciliği, ihanetle insanlığı birbirinden ayırmak gerekir. Önderlik ve PKK ortaya çıkmadan önce bunların hepsi iç içeydi. İhanet, yurtseverlik ve insanlığın tam olarak ne olduğu bilinmiyordu. Önderliğin müdahale ettiği konulardan biri de budur. Yine Önderlik ve hareketin, diğer önder ve hareketlerden farkını ortaya koyduğu konulardan biridir de budur. Önderlik asla ihanet ve işbirlikçiliği kabul etmedi. Çünkü insan karakteri bunu reddediyor. İnsan işbirlikçi, hain ve teslimiyetçi olamaz. İnsan, bir başkası için yaşayamaz. Hareketin militanları bunları iyi bilecek. Bu nedenle örgüt insanı, örgütün haberi olmadan bizden kaçan biriyle ilişkiye geçemez. Kaçan biriyle ilişkiye girmek, örgüt anlayışı dışındadır, ajanlıktır. Örgütün haberi olmadan hain biriyle ilişkiye girmek ajanlıktır. Örgüt ortamında bu ajanlığı yapanlar var. İhanet için çalışıyorlar. İhanet, işbirlikçilik ve teslimiyet insanlık dışıdır.

Bunlara karşı çıkmayan, hem de bunu büyük bir kin ve öfkeyle yapmayan, bilin ki insanlığını kaybetmiştir.

Bazıları insanlıkla ilişkilerini koparmalarına rağmen, halen içimizde yaşıyorlar. Dahası bu kişiler örgütün imkânları üzerinden kendilerini yaşıyorlar. Hareketin militanları bunu kabul edemezler, etmemelidirler. Ölümlemlerini bile kabul edebilirler, ama bunu kabul edemezler. Önderlik gerçeği işbirlikçilikten, teslimiyetten ve ihanetten hesap sormadır, hem de sınırsız hesap sormadır. Önderliğin arkadaşım diyen bu durumu esas almak zorundadır. İhaneti reddetmeli ve bundan hesap sormalıdır. Ne kendisinde, ne de etrafında ihanetçi anlayışın yaşamasına ve yaşatılmasına izin vermemelidir. Önderlikle arkadaşlık ancak böyle olabilir, başka türlü olmaz.

İçimizde bir anlayış gelişmiş. Nedir bu anlayış? Kadro statüsü yerine basın-yayın statüsüne girmek istiyorlar. Ya da sanat kadrosu olmak istiyorlar. Bu durumu normal gördükleri gibi, bize de kabul ettirmek istiyorlar. Hâlbuki Önderlik gerçeği ölçüyü, ölçüyü daima büyötmektir. Dayatılan bu anlayışlar ölçüleri geriye çekmiyor mu? Bizim olmayan bu tür anlayışları kabul etmemiz mümkün değildir. Partili biri ölçüleri geriye çekemez, geri ölçüleri kabul edemez. Tam tersine, partili olmayana bile parti ölçülerine çeker. Tüm insanları parti ölçüsüne çeker. Çünkü parti ölçüleri çok ileri ve büyük ölçülerdir. Zaten bunun için mücadele ediyoruz. Birçok kadromuz sözde militandır, fakat geri ölçüler benimsenerek geriye adım atılıyor. Aynı zamanda bunu doğru görüp, bize de kabul ettirmek istiyorlar. Bu kurnazlıktır, küçük burjuva kurnazlığıdır. Küçük burjuva tehlikeleri görüyor, fakat bu tehlikeleri yaşamak istemiyor. Aynı zamanda PKK'den de ayrılmak istemiyor. Çünkü PKK'de prestij ve şeref var. PKK'den ayrılırsa bunların hepsini kaybedecek. Hem PKK'nin imkânlarıyla yaşıyor, hem de sanat ya da basın kadrosu olmak istiyorum, diyor. Büyük ölçüleri, partiyi terk ediyor, terk ettiğini herkese peşkeş çekiyor, bu anlayışı güçlendirmek istiyor. Bu, partisizliği geliştirmek, toplumsallığı dağıtmaktır. Kürdistan'da partileşmede adım atmak, insanlıkta ve toplumsallaşmada adım atmadır. Bu konularda geri adım atmak, her şeyden el çekmektir. Böyleleri her şeyden elini çekiyor ve bizim de bunu kabul etmemizi istiyor. Kabul etmek her şeyi bırakmaktır. Onlara göre bizim de, insanlığı ve toplumsallaşmayı bırakmamız gerekir. Çok tehlikeli bir

anlayıştır. Bu anlayışı yaşıyan, bize yaşatmak isteyenlere, “ya partili olacaksınız, ya da basın-sanat kadrosu olmayacaksınız” dedik. Hatta böyleleri bizden uzak durmalı, kovulmalıdır. PKK’nin imkânlarıyla kendini yaşatmak olmaz. Kurnazlığı devlete, düşmana karşı yapabilirsin, PKK’ye karşı kurnazlık yapamazsın. PKK’ye karşı kurnazlık yapanlar çok tehlikelidir. Bu, sistemin ajanlığıdır. Sübjektif olarak ilişkisi olmasa da objektif gerçeklikler ortadadır. Sonu da sübjektifliktir.

Önderliğin Görev Anlayışı Herkesle Çalışmayı içerir

Önderlikte herkesle çalışmak ve sonuç almak esastır. Önderliğin çalışma tarzında önemli olan noktalardan biri de budur. Önderlik, “ben bununla çalışırım, bununla çalışmam” demez. Önderliğin tarzında herkesi çalışmaya katma vardır. Mücadele, insanların çalışmalarıyla büyür. Çalışarak siyasi ve örgütsel bir kişilik edinilir. Bunun dışında mümkün değildir. Önderlik her ne kadar zayıf, birikimsiz biri de olsa, insanlarla çalışmayı esas alır. Tabii bu, Önderliğin, kişinin zayıflığını, çirkinliğini ve yanlışlığını kabul ettiği anlamına gelmez. Aynı zamanda kişinin zayıflığı ve çirkinliğiyle de mücadele eder. Kişinin daima olumlu tarafını esas alır. Önderlik bu konuda; “Bir insanın yüzde biri iyi, yüzde doksan dokuzu kötü ise, esas alacağım onun yüzde birlik bölümü olacaktır” dedi. Yani insana ait olan, insanı temsil edeni benimsiyor. İnsanı temsil onun insani ve olumlu tarafıdır. Önderliğin vermiş olduğu mücadele insan içindir. Bu yüzden mücadelede daima insanı temsil edeni esas alır. İnsanı insanlıktan çıkaran ve insanlığı kirleteni esas almaz. Bu yüzden olumsuz ve çirkin olanı benimsemez, bunlarla daima mücadele eder. Olumsuzu etkisiz kılmak için olumluyu nasıl ele alacağının mücadelesini verir. Önderliğin sorunlara yaklaşımı böyledir.

Olumluyu esas almak, olumsuzu görmemek anlamına gelmez. Önderlik olumsuz olanı da görüyor, ona karşı mücadele de ediyor. Önderlik insanları böyle geliştirdi. “Bu zayıftır, eksiktir, bu nedenle onunla çalışmam” demedi. Önderlik herkesle çalışır. Önderliğin her konuda sonuç alması bu yaklaşımıyla bağlantılıdır. Önderlik bu anlamda seçici değildir. Fakat Önderliğin mücadelesinde seçkin bir in-san yaratmak esastır. İnsanlara “sen iyisin, sen kötüsün” demez, herkesle çalışmayı, her insanı geliştirmeyi ve güçlendirmeyi görev

bilir. İnsana layık olan seçkin olmaktır. Önderliğin mücadelesinde seçkin insan yaratmak amaçtır, fakat çalışma esnasında seçiciliğe hiçbir zaman girmez, herkesle çalışır.

Bizde ne yaşanıyor? Biz bir insanda kendimizi gördük mü, “bu insan iyidir, onunla çalışabilirim” diyoruz. Kendimizi onda görmedik mi, çalışmıyoruz. Bize göre değilse, zayıfsa ya da problemliyse çalışmak istemiyoruz, oldukça seçiciyiz. Hâlbuki Önderlik böyle değildir. O zaman Önderliğe ters düşmüş olmuyor muyuz? Anlayacağınız, çalıştığımız insanı güçlendirmeyi, onu çözüm gücü haline getirmeyi, seçkin bir insan yapmayı esas almıyoruz. Önderlik ise çalıştığı insanı güçlendirmeyi esas alır. Bir de kendimize, Önderliğin arkadaşıyız diyoruz. Niyet olarak iyi olabiliriz, fakat pratikte Önderliğe ters düşüyoruz. Önderlikle arkadaşlık böyle olmaz. Önderliği esas alan, Önderlik gibi yaklaşacaktır. İnsanı güçlendirmeyi, onu seçkin bir insan haline getirmeyi esas alacaktır. Çalışma için seçici davranmayacak, her insanla çalışmayı görev bilecektir. Kendimize göre olduğumuz için Önderliğe ters düşüyoruz. Yaşadığımız sorunların kaynağını burada aramak gerekir. Partinin kabul ettiğini kabul etmiyoruz. Bu da partiyi kabul etmemek anlamına gelir. Parti bizi kabul ettiği gibi, bizim kabul etmediğimizi de kabul eder. Bu yüzden “parti beni kabul etsin, onu kabul etmesin” diyemezsin. Parti içinde olan biri tüm eksik ve yanlışlıklarına rağmen parti insanıdır. Hiç kimse “ben onu kabul etmiyorum” diyemez. Ne zaman ki, parti birini kabul etmez, o zaman biz de o kişiyi kabul etmeyiz. Kabul etmek ya da etmemek partinin bileceği bir iştir. Bazıları kendilerini partili görmedikleri gibi, partinin de kendisini partili görmesini istemiyor. “Ben çalışmıyorum, parti de bunu kabul etsin” diyenler var. Kendine göre ve tehlikeli bir anlayıştır. Parti içinde partiye karşı çıkmaktır, partiyi reddetmektir. Partide olan biri partili olmak zorundadır, yoksa partide kalmaması gerekir. Önderlik herkesi parti doğrusuna çekmeye çalıştı, buna gelmeyen zaten kendiliğinden ayrıldı. Ya parti içinde partili gibi kalacak ve bunun mücadelesini vereceksin, ya da partiden kopacaksın. Partide başka türlü kalmak mümkün değildir. İdeolojik ve örgütsel mücadelenin bize dayattığı budur. Sorunlu olanı parti doğrusuna çekmek için ideolojik, örgütsel mücadele vermeyerek “ben bunu kabul etmiyorum” diyerek kolaya kaçanlar var. Bu yüzden parti de kabul etmesin, diyorlar. Hâlbuki ideolojik ve

örgütsel mücadele verilirse, belki de sorunlu dediğimiz kişiden çok büyük bir militan ortaya çıkar. Belki de kolaya kaçanın kendisi parti ölçülerinde değildir, kendi ölçüsünü dayatmak için de “ben bunu kabul etmiyorum” diyordur. Kabul etmediği kişi, partiye daha yakın da olabilir, ama kendi ölçülerini esas aldığından onu kabul etmiyordur. Bu çok tehlikeli bir anlayıştır.

Parti hiç kimsenin ölçülerine göre hareket etmez. Hiç kimsenin, birini partili ya da parti dışı olarak değerlendirmesi mümkün değildir. Parti içinde olan birini kabul etmeme, karşı çıkma, arkadaşlık yapmama; partiye gelmemeyi, partiyi reddetmeyi ifade eder. Bazıları parti içinde olan biriyle arkadaşlık yapmıyor, birlikte çalışmıyor, onun hakkında fitne-fesatlık yapıyor, didişiyor ve kendisini de partili görüyor. Bunların birbiriyle olan savaşları aslında kendileriyle de-ğildir, partiyledir. Partiye karşı savaşma güçleri olmadığı için birbirileriyle savaşıyorlar. Özünde partiye karşıdırlar, ama buna güçleri yetmediğinden daha farklı yollara giriyorlar. Sen de bu partinin insanısın, o da bu partinin insanıdır. Bu yüzden birbirinizle savaş içerisinde olmanız anlaşılır olmayacaktır. Senin savaşın partiye karşıdır. Unutmamak gerekir ki, kendine göre olanlar, parti içinde şahsi bir savaş yürütür. Parti insanı kendine göre olamaz.

PKK'nin vermiş olduğu savaş ideolojik ve siyasidir. Bu nedenle parti anlayışında olmayan birine, parti anlayışıyla yaklaşmak gerekir. Hiç kimse kendi anlayışıyla yaklaşılamaz. Arkadaşlar arasında ba-zen kimi sorunlar çıkıyor. Örneğin, partiyi temsil etme konusunda yaşadığımız sorunlar var. Bu sorun, temsil edenin temsil etmeyene karşı vermiş olduğu mücadele olarak anlaşılmamalı. Sorun yaşayan her iki arkadaşın da partiyi temsil etme konusunda sonuca gidemediklerini görüyoruz. Her ikisi de kendini partili görüyor ve birbirilerini parti dışı ilan ediyorlar. Aslında ortada herhangi bir doğru yoktur. Her ikisi de yanlış üzerinden kavga ediyor. Yani birbirilerine yanlışlarını dayatıyorlar. Ortak paydada buluşamamaları ve birbirilerini suçlamaları bundandır.

Yanlış karşı çıkmak ile arkadaşlığa karşı çıkmak farklı şeylerdir. Bazıları “yanlış karşı çıkıyorum” adı altında, arkadaşlığa karşı çıkıyorlar. Hatta beraber çalışmıyor ve konuşmuyorlar. Yaklaşımları düşmanınkinden farklı değil. Buna rağmen kendilerini partili görüyorlar. Bu ne biçim Önderlik militanlığıdır, bu ne biçim

partililiktir? Halbuki Önderliğe karşı çıkıyorlar, kendi şahıslarında arkadaşlığı öl-dürüyorlar, bir de “biz Önderliğin arkadaşlarıyız” diyorlar. Bu tasfiyeciliktir. Bu, sistemin anlayışını parti ortamında, kendi şahsında yaşamadır. Önderliğe, partiye karşı çıkmadır.

Önderliği ve partiyi güçlendirmek istemeyen, hedefe göre adım atmak istemeyen, çalışmalarda sonuç almak istemeyen, zafer kazanma ve kazandırtmayı esas almayan kişiler, bilin ki düşman kişiliğiyle hareket eder ve düşman gibi konuşurlar. Düşmanın hâkim kılmak istediği kültür, ahlak ve zihniyetle konuşurlar, parti zihniyeti, kültürü ve ahlakıyla değil. Parti içinde birlikteliği, arkadaşlığı esas almamak, arkadaşlığa saygı duymamak, geliştirmemek ve arkadaşına karşı savaş ilan ederek onu reddetmek düşmanı yaşamaktır. Bunun anlamı şudur: Düşmana karşı çıkmamak, düşmana karşı herhangi bir faaliyet yürütmemek, örgütün birlikteliğini esas almamak, örgüt içerisinde arkadaşlığı geliştirmemek, aynı zamanda arkadaşlığı yaşamamak. Parti ortamında düşman kişiliğini yaşamak budur. Örgüt ortamında düşmanı yaşamak ajanlıktır. Hiç kimse, Önderlik adına, parti içinde düşman kişiliğini yaşayamaz ve yaşatamaz. Kimsenin böyle bir hakkı yoktur. Bu, PKK ile savaşımdır, düşmanın ajanlığını yapmaktır.

Önderlik gerçeğine temel teşkil eden noktalardan biri de arkadaşımıza, örgüte ve halka olan güvendir. Arkadaşımıza, örgüte ve halka güvenmek, aynı zamanda açık olmak anlamına gelir. Bu nedenle açıklık ilkesine bağlı olmak zorundayız. Eğer arkadaşımız, ör-gütümüz ve halkımız için çalışıyorsak, onlar karşısında hesap verme sorumluluğunda olmalıyız. Ne yapmışsak ya da yapmamışsak, tüm bunların hesabını vermek zorundayız. Bağlılık, saygı ve güven bizden bunu istiyor. Sonuna kadar örgüte, arkadaşlığa ve halka bağlıyım diyeceksin, pratikte ise kapalı, ne yaşadığı bilinmeyen derin bir kuyu gibi olacaksın! Hayır, böyle olmaz. Gerçekten bağlı ve dürüst olan açık olur. Saygılı olan, güvenen açık olur. Dikkat ettiyseniz, güvenmeyen insanlar kapalı olur. Açıklık ilkesi, güvenin olmadığı yerde ortadan kalkar. Örgüte, halka ve arkadaşına güvenmeyen, saygılı biri olmayacağı gibi açık da olmayacaktır. Böyleleri daima kendini savunur. Gizli kapaklıdırlar. Birçok şeyi saklarlar. Bu tür kişiliklere güvenemezsin. Başına ne türlü oyunlar getireceğini de bilemezsin.

Önderlik arkadaşlığa, örgüte ve halka bağlı olduğu için saygı götseriyor ve sorumluluğu gereği hesap veriyor. Bazıları Önderliğin arkadaşı olduğunu söylüyor, fakat söz konusu hesap verme oldu mu hemen kaçıyor. “Hesabını ver” dediğinde, sanki idamını istiyormuşsun gibi bir atmosfere girenler ve tepki gösterenler var. Hatta böylelerinin üzerine gittin mi, tehdit ve şantaja başvuran, bununla yetinmeyip ihaneti tercih edenler bile var.

İçimizde yaşanan anlayışlardan biri de, örgüte güvenmeyip, ahbap-çavuşuna güvenme anlayışıdır. Böyleleri örgütle paylaşılması gereken sırları, ahbap-çavuşuyla paylaşıyor. Ahbap-çavuşlarıyla konuşmadıkları bir şey yok. Fakat örgüte geldiler mi, sonuna kadar kapalılar. Örgüt bu tür kişilikleri tanımıyor, bilmiyor. Çünkü örgüt bilmesin diye hiçbir şeyini örgüte açmıyor, örgütle paylaşmıyor. Örgüt karşısında kapalı bir kutu gibi duruyor. Böylelerinin örgütle paylaşacak bir şeylerinin olmaması, örgüte güvenmemelerinden kaynaklanıyor. Örgüt yerine ahbap-çavuşluk yaptıkları kişilere güveniyorlar. Örgüte güvenenin örgütle paylaşamayacağı hiçbir konu yoktur. Ahbap-çavuş ilişkisi olan insanlar örgütselliği değil, bireyciliği esas alırlar. Onlar için çözüm örgütte değil, kişilerdedir. Çözümü şahıslar yerine örgütte aramak gerekir. Böyleleri, çözüm gücünü kendi anlayışıyla benzeşen kişilerde ararlar. Örgütü esas almama ajanlıktır, örgütü parçalamaktır. Tüm bu anlayışları yaşayıp ve “ben Önderliğin arkadaşım” diyenler var. Belki niyet olarak böyledir, fakat pratik olarak Önderliği ve partiyi parçalama, parti içinde düşmanı yaşama söz konusudur.

Düşman, Kürtler bir araya gelmesin diye yoğun bir çalışma yürütüyor. Bir arada bulunan Kürtleri dağıtmak için elinde geleni yapıyor. Düşmanın çizgisi budur. Amaçları, birbirimize yaklaşmamak, yaklaşıp dahi beraber çalışmamızı engellemektir. Düşmanın yürüttüğü bu çalışmayı parti içinde yürütmek ajanlıktır, düşmana hizmet etmektir. PKK çizgisinde ahbap-çavuşluk, grupçuluk, hizipçilik, mahallcilik, aşiretçilik, mezhepçilik, bireycilik, kendine görelilik yoktur. PKK ve Önderlikte bunların hiçbiri yoktur. Bu nedenle hiç kimse PKK ortamında bu tür anlayışları yaşayamaz ve yaşatamaz. Düşmanın yaşatmak istediği anlayışları yaşamak, Önderliğe karşı çıkmaktır, Önderliği öldürmektir. Önderlikle arkadaşlık, Önderlik gerçeğinde pratikleşerek mümkündür. Bu gerçekliğe karşı çıkarak değil. Yoksa ortaya arkadaşlık değil,

düşmanlık çıkar.

Gizli Kapaklı İşler Çevirmek, Egemen Zihniyeti Ve Kültürüdür

Önderlik arkadaşından ve örgütten hiçbir şeyi gizlemez. Ailesi, köyü, Fatma ile olan ilişkisi, annesi, babası yani her şeyini açık bir şekilde ortaya koydu. Önderlik gerçeğinde gizli olan yoktur. Önderlik örgüt ve halk için açıklanması gereken ne varsa ortaya koydu. Çünkü Önderlik, bu örgüt ve halk için yaşıyor. Örgüte ve halka olan saygının gereklerini yerine getirme budur. Bunu ancak örgüte bağlı olanlar yapar. Önder APO gibi kendisini açan birini gördünüz mü? Önderlik anlayışıyla yeni bir kültür, ahlak ve zihniyet geliştirdi. Arkadaşlarını ve örgütü bu çizgiye çekme mücadelesi verdi, mücadelesi halen de devam ediyor. Böyle oldu mu ikiyüzlülük, alavere-da-lavere ve sahtekârlık olmaz. Düşman, Önderliğin üzerine gidiyor, fa-kat sonuç alamıyor. Çünkü Önderlikte gizli olan bir şey yok. Şimdi de Önderliğin Ergenekon'la bağlantılı olduğunu söylüyorlar. Gerekçe olarak Fatma ve Pilot'u gösteriyorlar. Fatma ajan birinin kızıdır, Pilot'ta devletin ajanıdır. Fakat bunları daha en baştan Önderlik dile getirdi. Hatta Önderliğin yaptığı izahlar sonucu bunlar durumun far-kına vardı. Yoksa kendi araştırmaları sonucu bu tespite ulaşmadılar. Bu nedenle etkili olamıyorlar.

Eğer düşmana karşı çıkmak istiyorsak, böyle karşı çıkacağız. Düşmanın aleyhimize kullanabileceği ne varsa, elinden almamız gerekir. Bu da açıklık ilkesiyle mümkün olabilir. Gizli-kapaklı işler çevirmek egemenlerin zihniyeti ve kültürüdür. Kimsenin duymasını istemezler. Biz bu zihniyete ve kültüre karşı çıkıyoruz. Bu yüzden kapalılığı esas alamayız. Görevimiz her şeyi deşifre edip ortaya çıkarmaktır. Örgüt içinde açık bir şekilde dile getireceğimiz konular olur, bunlar düşmanı zayıflatır, düşmanın elindeki malzemeyi kullanmasına engel olur. Tabii ki açıklanmaması, deşifre edilmemesi gereken konular da vardır. Bu da düşmanın bize darbe vurmasına neden olabilir. Örneğin yapmış olduğun bir planlama olur. Eğer hazırlanan planlamayı açıklarsan onu pratiğe geçirmezsin. Bu yüzden başarısız olursun. Fakat yaptığın bir hatayı açıklayabilirsin. Ya da bir eksikliği dile getirebilirsin. Bunlar kişiyi güçlendirir. Parti ortamında eksikliğe düşen bazı arkadaşlarımız olur. Fakat bu arkadaşlarımız içine düştükleri eksiklik ve yetersizliğin

duyulmaması için elinden geleni yaparlar. Yanlıştır, hiçbir şey partiden gizlenilmez. Bu durum kuşkusuz bir gün açığa çıkacaktır. Ortaya çıktığında da o ar-kadaşa olan güven sarsılacaktır. Bu nedenle, ister eksiklik olsun is-ter suç, muhakkak örgüte bildirilmelidir. Partinin vereceği her türlü cezaya da hazırım, denilmelidir. Örgütten hiçbir şeyi saklamayan in-san dürüştür. Dürüst insan tehlike olmaz. Önderlik hiçbir zaman eksikliklerini gizlemedi. Neyi varsa ortaya koydu. Bu, örgütü zayıf düşürmedi, tersine geliştirdi.

۱۹۹۰ yılında kongre için Avrupa'dan ülkeye gelecektim. Mihri BELLİ oradaydı. Mihri BELLİ'ye, başka bir arkadaşın Avrupa'da kalacağını, o arkadaşla ilişkiye geçmesi gerektiğini söyledim. O zamana kadar benimle ilişkideydi. Bir de Önderliğin yanına gidecektim. Mihri BELLİ'ye "bir mesajın var mı" diye sordum. Mihri BELLİ telefonda "Ben Önderliğin, PKK'nin hayranıyım" dedi. Neden diye sordum. Mihri BELLİ; "Sosyalist devletlerin, partilerin yapamadığını yaptınız" biçiminde bir cevap verdi. "Eksikliklerinizi dile getirebiliyor, özeleştirinizi verebiliyor ve kendinize güveniyorsunuz. Bu yüzden size hayranım" dedi. Mihri BELLİ'nin söyledikleri doğrudur.

Farklı partilerin materyallerine baktığımızda her zaman için olumlu yanlarına değindiklerini görürüz, olumsuzluklarını ağzlarına bile almazlar. Bu bir kandırmadır. Dürüst olmama durumudur. PKK hareketi böyle değildir. Her şeyini açık bir şekilde ortaya koyar. PKK'nin en üst yöneticilerinin bildiğini, PKK'ye yeni katılan bir savaşçı bile biliyordur. Çünkü açıklık ilkesi esastır. PKK her şeyini insanıyla paylaşıyor. Bu konuda PKK'nin kendisine olan güveni sonsuzdur. Kendine olan güvenini, insanına olan güveninden alıyor. Şu an benle yeni katılan bir arkadaşın pek bir farkı yoktur. Benim bildiğimi o da bilir. Çünkü PKK'nin insanından gizlediği bir şeyi yoktur. Kendine güvenen insanlar bunu yapabilir. Gizlemek zayıf insanların bildiği bir iştir. Böyle yaparak kendi zayıflıklarını gizlerler. Bu bir zihniyettir, kültürdür; egemenlerin zihniyet ve kültürüdür. Egemenler bu zihniyet ve kültürlerini tüm topluma empoze etmiş durumda. Bu durum ikiye bölünmüş ve kandırma gibi hastalıkları doğuruyor. Bu hastalığa yakalanan insan gerçeğinden uzaklaşmış olur.

Halkın Hakkını Aldığın Kadar Hak Sahibi Olursun

Önderlik eğer kadroya ve halka bir şey vermemişse, onlardan isteme hakkını da kendinde görmez. Önderliğin istediği verdiği kadar-dır. Hiçbir zaman vermediğini istemez. Burada emeğe sahip çıkma söz konusudur. Verdiğinin karşılığını istemek emeğe sahip çıkmaktır. Fakat biz emeğimize sahip çıkmıyoruz. Verdiğimiz emeğin karşılığı olarak hesabını sormuyoruz. “Sana verdik, sen de kendine göre, keyfi yaklaşabilirsin” diyoruz. Yani “emeği boşa da çıkarabilirsin” di-yoruz. Ya da hiçbir şey vermiyor, karşılığında da her şey istiyoruz. Önderlikte bu yoktur. Önderliğe ters düştüğümüz konulardan biri de budur.

Verilmeyen bir şeyin karşılığı istenemez. Eğer bir şey verilmişse de onu takip etmek gerekir. Emek harcanmadan bir şey verilmez. Bu nedenle emeğin karşılığı alınmalıdır. Bu konuda hiç kimse keyfi yaklaşamaz. Önderlik mücadelesinde daima emek verir, karşılığını da alır, fakat alınan bu karşılık şahsı için değildir. Bu nedenle hiç kimse “ben şunu yaptım, örgüt hakkımı versin” diyemez. Önderlik gerçeğinde bunlar yoktur. Önderliğin katılımında karşılık yoktur. Koşulsuz-şartsız, karşılıksız bir katılımı söz konusudur. Bizim katılımımız ise şartlıdır. Çalıştığımız zaman, “bu kadar emeğim var, parti bana bunun karşılığını versin” diyoruz, ya da “yaptığım bu çalışmalardan dolayı, örgüt neden benim yetkimi ve mevkimini büyütüyor” diyoruz. İmkânların şahsımız adına büyütülmesini istiyoruz. Böyle olma-yınca çalışmayacağını söyleyen arkadaşlar bile var. Devrimciliği ör-güt adına değil, kendi şahısları için yapıyorlar. Devrimcilik parti, halk ve arkadaşlık için yapılmıyor. Ne yapılmışsa şahsı için yapılmıştır, karşılığını istemenin anlamı budur. Örgüt şahsı için istediği karşılığı vermeyince öfkelenenler, hatta öfkesini ve tepkisini örgüte karşı propaganda ve örgütleme malzemesi yapanlar bile var. Örgüte karşı başarı elde edemeyince de, “siz hakkımı yediniz” diyerek örgütten kaçıyorlar. Sözde intikamını almak için bu sefer de karşı cepheden örgüte saldırıyorlar.

PKK’de hak; PKK’nin kişiyi kabul etmesi, PKK kimliğiyle çalışma yürütmesine ve bu kimlikle yaşayabilmesine imkan sunmasıdır. PKK’de hak, kişilere sadece çalışma imkânını sağlamasıdır, başka da hak yoktur. Örgüt seni kabul etmişse, örgüt kimliğiyle çalışma yürütüyor ve yaşıyorsan hakkını almışsındır. Hak budur. Örgüt

bireylere, halka ve insanlığa hizmet edebilmek için ne gerekiyorsa verir. Hizmet için gerekli olan ideoloji, felsefe, teori, siyaset, örgüt, strateji ve taktiktir. Örgüt bunları zaten veriyor. Kişinin kendisini savunabilmesi için silah da veriyor. Çalışabilmek için yemek, çıplak kalmamak için de giysi veriyor. Devrimcilik yapabilmenin tüm ihtiyaçlarını örgüt karşılıyor. Bu nedenle hiç kimsenin örgütten isteyebileceği bir hak yoktur. Hepimiz örgüte, halka ve insanlığa borçluyuz. Bu borcu da ödemek zorundayız. Devrimcilik yapabilme imkânını örgütten alan biri, karşılığını da vermek zorundadır. İnsanlar örgüte hizmet etmek için katılır. Örgüt bu hizmet için imkân sunar. Bu nedenle örgütün hizmet için imkân sağladığı kişiler halka ve insanlığa karşı borçlanmış olur.

PKK, hak istemenin değil, hak almanın yeridir. PKK'ye gelmenin kendisi hak almaktır. İnsanların haklarını ellerinden alan egemenlerdir, iktidarlardır. İnsanlar haklarını tek başlarına egemenlerden alamıyorlar. Bu yüzden örgüte gelerek kendi güçlerini örgütle birleştiriyorlar. Amaç; egemenlere karşı hak alma mücadelesini yürütmedir. Halkın hakkını aldığı kadar, hak sahibi olursun. Halkının hakkını alamayan, hak sahibi de olamaz. Önderlik tek bir gün bile hareketten ve halktan hak istemedi. Hareket için, halk için o kadar çalışma yürütmesine rağmen, bir gün bile “benim hakkımı verin” demedi. Bugün bile bir şey istediğini gördünüz mü? İmralı gibi dayanılması imkânsız olan koşullarda kendisi için hiçbir şey istemedi. Önderlik bizim için yaşadı, yaşıyor.

Hayri arkadaş kendisini halk için eritti, bir deri bir kemik kaldı, buna rağmen, “mezarıma borçludur yazın” dedi. Hayri arkadaş hem zindanda, hem de dışarıda hareket ve halk için çalışma yürüttü. Hiçbir şey de istemedi. Amed zindanında bile istemedi. Ama yine de “borçluyum” dedi. “Arkadaşlığa, harekete ve halka olan borcumu tam ödeyemedim” dedi. Eğer Hayri arkadaş kendisini borçlu görüyorsa, bu hareket içerisinde hiç kimsenin “benim hakkım var, hakkımı verin” demeye hakkı yoktur. Hayri arkadaş kendisini borçlu görüyorsa, herkes kendisini borçlu görmek zorundadır. Bir çalışma yürütülmüş, kimi sonuçlar elde edilmişse, karşılık olarak “hani benim hakkım nerede” deniliyor. Bu, verilen görevi yerine getirmedir. Hareketin görevini üstlenmek ve başarıyla sonuçlandırmak kutsaldır. Elde edilen başarı, örgütten hak isteme anlamına gelmez. Bu, yerine getirilmesi gereken bir görevdir.

Çaresizlik, Kürtler Üzerinde Yürütülen En Temel Siyaset Aracıdır

Önderliğin tarzında çözüm esastır. Önderlikte çaresizlik kabul edilmez, mahkûm edilir. Önderlik Kürt insanını çözüme mahkûm etti. Çaresizliği yaşamak ve kabul etmek; zayıflığı ve köleliği yaşayıp, kabul etmek anlamına gelir. Önderlikte tek yol çözümdür. Bunun dışında gelişecek kabuller köleliktir. Önderliğin Kürt halkı için yegâne yolun çözüm olduğunu belirtmesi, Kürt toplumunun içinde bu-lunduğu kölelikle bağlantılıdır. Bu nedenle tek yol çözümdür. Önderliğin mücadelesinde zorlukları aşma ve sonuç çıkarma esastır. Önderlik militanlığı, çözümü esas alan bir militanlıktır. Aynı zamanda çözümü kendinde arayandır. Önderlik gerçeği tümüyle bunu ifade eder. Bazıları “Önderliğin arkadaşıyım, Önderliğe bağlıyım” diyor, ama sonuna kadar da çaresizliği yaşıyor ve çaresizliği çözüm olarak görüyor. Çaresizlik, Kürtler üzerinde yürütülen en temel siyaset aracıdır. Egemenlerin Kürdistan’da hâkim kıldıkları çözüm ça-resizliktir. Bu nedenle iktidar güçlerine ve egemenlere karşı çıkanlar, bu siyaseti esas alamaz. Egemenler sistemlerini sürdürebilmek için daima Kürtleri çaresizlik bırakmıştır. Kürtlere layık gördükleri budur. Halk için, halkın özgürlüğü için çalışma yürütmek isteyen bi-ri, çaresizliği esas alamaz. Alırsa sonuç alamaz.

۱۹۷۹’da partiyi örgütlüyorduk. Örgütleyenlerden biri de bendim. Partiyi örgütlemek için birikim ve tecrübeden yoksunduk. Düşman üzerimize geldi, büyük bir darbe yedik. Düşmanın hücumlarını durduramıyorduk. Karşı koyacak gücümüz de yoktu. Yine halka öncülük yapamıyorduk. Artık parti kurulmuş, halk adım atmıştı, daha fazla adım atmak istiyordu. Bu yüzden partiden öncülük bekliyordu, ama parti öncülük yapamıyordu. Diğer yandan, düşmanın saldırıları yoğundu. Düşmanın saldırılarıyla büyük bir darbe yedik. Yaşadığımız darbe karşısında kendimi sorumlu gördüm. Çünkü parti bizim sorumluluğumuzda örgütlendirildi, bu yüzden sorumlu bizdik. Ben de kendimi sorumlu gördüm. Buradan harekete partiyi ör-gütleyemediğim kanısına vardım. Bu nedenle “benim yerime başka biri gelmeli, ben de onun hizmetinde çalışırım” dedim. Harekete bağlılık ve dürüstlük benden bunu istiyordu.

Aldığım bu karara Önderliğin cevabı çok sert oldu. Önderlik “ya parti gerçeğiyle partide kalırsın, ya da partide kalmazsın” dedi. Önderlik bunu söylediğinde dünyam yıkılmıştı. Kendi kendime “ben ne yaptım da Önderlik bunu bana söyledi” dedim. Kariyerist değildim, mevki peşinde değildim, kendim için bir şey istemiyordum, devrimciliği bırakacağımı da söylemedim, sadece “birileri bu işi yapsın, ben de onun hizmetinde çalışırım” dedim. Benim için bundan daha iyi bir şey olamazdı. Partiyi savunuyordum. Fakat Önderliğin yorumu daha farklıydı. Ters giden bir şeyler vardı. Yoksa Önderlik boşuna bunları söylemezdi. Bu konu üzerinde çok yoğunlaştım. En sonunda içerisine girmiş olduğum anlayışın düşmana ait olduğunu fark ettim. Önderliğe göre örgütü savunma, örgütün değerlerini koruma, geri adım atma değildi. Mademki parti benim sorumluluğumda darbe yedi, o zaman benim görevim bu darbe durumunu ortadan kaldırmak ve partiyi güçlendirmektir. Partiyi yeniden örgütlemektir. Darbeyi, partiyi yeniden ayağa kaldırmanın ve büyütmenin nedeni gör-mek ve ona göre çalışmaktır. Dürüstlük ve bağlılığın benden istediği aslında buydu. Bunun dışındakiler kaçıştır. Düşmanın Kürt insanına verdiğini kabul etmektir. Parti benim sorumluluğumda darbe yemişti. Ben de “birileri gelsin, partiyi yeniden ayağa kaldırsın” diyordum. Dürüstlük ve bağlılık bu değildir. Bu, sorumsuzca yaşamaktır.

Düşman, Kürtler için “sen yapamazsın, bu işi bırak” diyor. Benim yaptığım da, düşmanın söylediğini uygulamak olmuştu. “Ben yapamıyorum, benim yerime bir başkası yapsın” demiştim. Bu, düşmanın siyasetinde adım atmaktır. Parti ortamında düşmanın siyasetinde adım atmak, düşmanı yaşamak anlamına gelir. Bu yüzden Önderlik, “ya parti gerçeğiyle partide kalırsın, ya da partide kalmazsın” dedi. Kendi anlayışımla partide kalsaydım, yapacağım düşmana adım attırmak olacaktı. Aslında benim yaptığım, arkadaşların yaptığı gibi sadece iyi bir niyetti. Gerçekte olan ise farklıydı. Niyet olarak belki kendimi doğru görüyordum. Ama pratik sonuç olarak Önderlik çizgisinden çıkmıştım. Söylediklerim düşmana hizmet ediyordu. Kendi-ne göre yaklaşmak budur. Kendime göre olan yaklaşımda düşmanın kültürü, zihniyeti ve çizgisi vardı. Düşman bize her gün “siz yapamazsınız” diyordu. Ben de, “doğrudur, yapamam” diyordum. Parti içinde düşmanın çizgisini yaşamak ve dayatmak budur. Tabii ki Önderlik bu anlayışımı kabul

etmedi. Ben çaresizliği kabul etmiştim. Anlayışında ve çizgimde çare yoktu. Eğer anlayışında çare olsaydı, partinin darbe yemesi durumunda geri çekilme değil, partiyi yeniden ayağa kaldırmanın nedeni kabul eder ve ona göre mücadele ederdim. Partinin gelişimini esas alırdım. Önderlik ve çizgi bunu istiyordu. Benim yaptığım kaçıştı. Bunu da dürüstlük olarak görüyordum. Sorumluluktan kaçıyordum. Partililik niyetle olmaz, çizgiyle olur. Daha iyi anlaşılması açısından bu örneği verdim.

Ölüm Felsefesi Düşmanın Felsefesidir

Önderlik mücadelesinde ölümden ölümsüzlüğü yaratmak esastır. Önderliğin ideoloji, felsefe ve tarzında ölümü reddetmek vardır. Ölümsüzlük esastır. Tüm mücadele özgür bir yaşam içindir. Bizde hâkim olan ise, ölüm felsefesidir. Zorlandığımız an ölümü tercih ediyoruz. Kurtuluşumuzu ölümde buluyoruz. Zorluklara karşı mücadele etmeyi benimsemiyoruz. Ölüm felsefesi düşmanın felsefesidir. Düşmanın Kürtlere layık gördüğü ölüm felsefesidir. Kürtler için yaşanan dünya bitmişti. Diğer dünyanın hayalleriyle yaşıyordu. Çünkü iradesi kırılmış, her şeyini kaybetmişti. Bu dünyada yeri kalmamıştı. Sözde diğer dünyayı kaybetmemek için kendisini hazırlıyordu. Tümöyle ölüm felsefesini yaşıyordu.

Kürtlerin kendilerine sahip çıkmaması, bu dünyada yaşam tercihlerinden yoksun kalışları ve mücadele etmemeleri kaynağını, düşmanın hâkim kılmış olduğu ölüm felsefesinden alıyordu. Önderlik, buna karşı kendi felsefesini geliştirdi. Ölüm felsefesini reddetti. Kürt insanının, Kürt toplumunun önüne özgür yaşamın felsefesini koydu. Nasıl ve ne için yaşayacağını felsefesini geliştirdi. Eğer Önderlik düşman felsefesini Kürt insanına kavratmasaydı, yerine özgür yaşam felsefesini geliştirmeseydi, hiçbir zaman Kürdistan'da bu gelişmeler yaşanmazdı. Önderlikte ölüm felsefesi yoktur. Özgür yaşam için daima çalışma vardır. Özgür yaşamı büyütme vardır. İnsanı yaşatacak olan da budur. İnsanlık daima böylelerini yaşatır.

İnsanlık, halk ve arkadaşlık için değer oluşturmayan ölüme mahkum olur. İki ölüm biçimi vardır. Bunlardan biri fiziki ölümdür, yani doğal ölümdür. Diğeri ise, insanlık gerçeğinden uzak olan ölümdür. İnsanlık bu ölümlü kendisine yaklaştırmamalıdır, yani ölüm felsefesini yaşamamalıdır. Ölüme karşı olmalıdır. Ölüme karşı

çıkmanın yolu da, özgür yaşamı geliştirmeye bağlantılıdır. Yaşam ancak böyle oluşur. Fedailik bir eylem için ölmek değildir. Fedailik, hareket içinde dervişler gibi çalışmaktır. Kişinin kendi olmaktan çıkmasıdır. İnsanlığın ve arkadaşlığın hizmetinde olmasıdır. Kişinin kendi şahsı adına bir şey istememesi, kendine göre yaşamaması ve örgüte adanmasıdır. Dervişlerin felsefesi bir lokma, bir hırka felsefesidir. Dervişin bunun dışında bir şeyi yoktur. Daima insanlık için çalışır. Fedailik budur. Hareketin fedailik konusunda ucuz bir anlayışı olamaz. Fedailik bir eylem için ölmek değildir. Hareketin militanlığı bir atımlık barut değildir. Hareketin Önderliği böyle bir Önderlik değildir. Hareketin Önderliği belirlenmiş bir zaman ve süre Önderliği değildir. Hareketin Önderliği daima insanlık için yaşar. Militanın görevi de bunu esas almaktır. Hem büyük yaşayacak, hem de yaşatacak.

Büyük yaşamak ve yaşatmak; insanımız, örgütümüz ve arkadaşımız için büyük değerler oluşturmaktır. Değer oluşturarak büyük olunur. Zilan, Mazlum, Agit, Nuda arkadaşlar belki fiziki olarak yaşamlarını yitirdiler. Peki, bu arkadaşların ölümlü olduklarını, öldüklerini iddia edebilecek kimse var mı? Herkes bu arkadaşları esas alı-yor. Bu arkadaşlar yaşıyor. Demek ki insanı yaşatan budur. Hain ya da halk için değer oluşturmamış birinin esas alındığını gördünüz mü? Var mıdır, yok mudur bu bile bilinmiyor. İnsanlar fiziki olarak ölebilir. Arkadaşlarımız da şehit düşüyor. Her insanın ölümünü herkes bilmez. Bizim arkadaşlarımız öyle değildir. Şehit düşen arkadaşlarımız için binlerce insan savaşıyor, onlar için milyonlarca insan yürüyüş yapıyor. İşin içerisinde fiziki ölüm olsa dahi, insanı asıl yaşatanın ne olduğunu buradan hareketle anlayabiliriz. Bu yüzden her militanın görevi, Önder APO'nun geliştirdiği felsefeyi yaşamsallaştırmaktır. Yani ölüme karşı çıkmaktır. Büyük yaşamayı ve yaşatmayı esas almaktır. Yaşamak budur.

PKK'de Yönetim Olmak Ateşten Gömlek Giymektir

Önder APO'nun yönetim tarzında kapsayıcılık esastır. Yönetim anlayışında birilerini kendine yakın, diğerlerini uzak tutma yoktur. Yine iyi ve kötü ayırımına girmez. Tüm kadrolarla çalışmayı esas alır. Önder APO belki birilerini daha birikimli görebilir. Fakat bu, bir başkasını tercih ettiği anlamına gelmez. Önderlik hiçbir zaman bunu

yapmadı. Partinin kuruluşundan beri Önder APO'nun yanındayım. Bugüne kadar Önder APO'nun "şu arkadaş iyidir, şu kötüdür" dediğini duymadım. Önderlikte ayrımcılık görmedim. Zaten böyle olsaydı Önder olmazdı, örgüt oluşturamazdı, halkı ve kadroyu temsil edemezdi. Arkadaşların yaptığı gibi yapsaydı, her şey parça parça olurdu ve başarı kazanamazdık.

Önderlik bizden herkesle ilişkiye geçmemizi, örgütün hizmetine girip çalışabilmemizi istiyor. Yani kendimizi herkesin önderi yapmamız lazım. Eğer sadece bazılarının önderi olursak, parçalanmayı kendi elimizle gerçekleştirmiş oluruz. Birine yakın durmak, diğerinin tepkisini almak olur. Bu da kendi kendini boşa çıkarmaktır. Düş-man çizgisini içimizde geliştirmektir. Bu biçimiyle sonuç alınamaz. Kabul ettiğimiz Önderlik böyle bir önderliktir. Peki, biz ne yapıyoruz? Bize yakın olanlara iyi yaklaşıyoruz, tüm imkânlarımızı onlara sunuyoruz, ilişkimizi güçlendiriyoruz; bize yakın olmayanlarla ise, ilişkiye bile geçmiyoruz. Yönetimlerimizde ortaya çıkan tarz budur. Birçok alanda, yönetimimiz tarafından esas alınan tarz bu olmuştur. Bu, egemenlerin anlayışıdır. Egemenlerin herkesle ilişkiye geçtiği görülmemiştir. Yani herkesle dengeli bir ilişki içerisine girmezler. Egemenler daha çok egemenlerle ilişkiye girerler, halka yaklaşmazlar. Halkı basit görürler. Beş bin yıllık sistemin zihniyeti hâkimdir. Bizim yönetimlerde de hâkim olan bu zihniyet ve kültüredür. Pratiği harekete hizmet etmeyen yönetim, partiye karşıdır. Hareketin yönetimi de olsa partiye karşıdır. Çünkü pratik başka bir yere hizmet ediyor.

Bazı yönetimlerimiz kendilerini ağa ya da küçük burjuva olarak görür. Ağanın köylülerle oturduğunu, her şeyini onlarla paylaştığını gördünüz mü? Ağa ağayla oturur. Ağanın köylüyle işi olmaz. Ağanın köylüye bir şey verdiğini gördünüz mü? Kendisine kölelik yapması için biraz yemek verir. Başka bir şey vermez. Bu anlayışı benimseyen bir yönetim, bizim yönetim olamaz. Çünkü anlayışın kendisi egemenlerin anlayışıdır. Bu anlayıştaki yönetim, egemenlik ve köleliği doğurur. Önderliğin yönetim tarzı hiçbir zaman egemenlik ve köleliği ortaya çıkarmaz. Önderliğin yönetim tarzı demokrasi, özgürlük, adalet ve eşitliği esas alır. Adaletsizliği, parçalanmayı geliştirmez. Önderlik gerçeğini esas almayanlar, sistemden ne almışlarsa onu uygularlar. Önderliği boşa çıkarıyorlar, öldürüyorlar, sonra da "ben Önderliğe bağlıyım" diyorlar.

Yönetim çizgiye göre kendisini şekillendirecektir. Birçok arkadaşımız çizgiden çok kendine göre yaklaşıyor. Yönetim, bir kişinin isteklerini yerine getirdi mi “bu yönetim iyidir” deniliyor. İsteğini yerine getirmedi mi de “kötüdür” deniliyor. Sonra da o yönetim hakkında ağızlarına ne geldiyse söylüyorlar. Çünkü istekleri yerine gelmemiştir. Yönetim, çizginin isteklerini ve gereklerini yerine getirmekle görevlidir. Yönetimin görevi, herkesi çizgiye çekmek ve bu çizgide yaşatmaktır. Yönetim, yönetimliğini yaptığı yapının ne yaşadığını bilmek zorundadır. Yapıdaki yanlışlıkları ve eksiklikleri ortadan kaldırmak görevidir. Eğer ölçsüzlük yaşıyorsa bunu ortadan kaldıracaktır. Yönetimin görevi budur. Yönetim şerbetçilik yapmayacak, liberalizmden uzak duracaktır. Egemenlerin anlayışıyla hareket etmeyecektir.

Nasıl ki yönetim yapıyı çizgide tutma görevini yerine getirme zorunluluğundaysa, yapının da yönetimi bu çizgide tutma ve yaşatma zorunluluğunda olduğunu bilmek gerekir. Yapı, yönetimin kimin çizgisinde olduğunu bilecek. Yönetimin var olan imkânları halkın hizmetine koyup koymadığını takip edecek. Örgüt, hiçbir zaman yönetimin, imkânları kendi şahsı için kullanmasına müsaade etmez. Çünkü bu imkânları onların şahısları için vermedi. Yönetimin görevi insanın gözünü, beynini, dilini ve kalbini sonuna kadar açmasıdır. Düşman Kürt halkının dilini, gözünü, beynini ve kalbini körelterek köle kalması için çaba sarf ediyor.

Her şeyi yönetimle, yapıyla izah etmek yanlıştır. İçimizde gelişen kültürlerden biri de budur. Yapı konuştuğunda tüm suçu yönetime atıyor, yönetim konuştuğunda, yapının tersini yaparak yapıyı suçlu görüyor. Yapı ve yönetim var olan eksikliklerini birbirleriyle izah ediyorlar. Hâlbuki yönetimin ve yapının yapacağı izah örgüte göre olmalıdır. Örgüt anlayışı doğrultusunda gelişme göstermeyen izah dedikodudur, fitne-fesatlıktır.

Bir yönetim çizgiyi esas almayabilir. Bu nedenle “yönetim çizgiyi esas almadı, suç yönetimindir” diyemeyiz. Eğer yönetim çizgiyi esas almazsa, bunun sorumlusu biz oluruz. Çünkü hareketin militanlarıyız. Yönetim olan partilidir, yönetim olmayan partili değildir diyemeyiz. Partili, partinin çizgisini esas alan ve bu çizgiyi yaşamsallaştıran, program, ölçü, kişilik, taktik, strateji, zihniyet, kültür ve ahlakını her koşulda kendine ve ortama yedirendir. Programımızda, partili sadece yönetim olandır, biçiminde bir

açıklama yoktur. Yönetim olan olmayan her kadro, örgüt çizgisi karşısında sorumludur. Yönetimin görevi yapıyı çizgide tutmaksa, yapının da yönetimi çizgide tutma zorunluluğu vardır. Verdiğimiz savaşın temelleri buna dayanacaktır. Ancak savaşımız bu esaslar üzerinden gelişiyor.

Önderlikte bireysel yaklaşım yoktur. Gerçekleşen kaçışların çoğu yönetimin yaklaşımlarından kaynaklanıyor. Çoğu yönetimimizin üslubu kaçırıktır. Güven ve moral vermiyor. Ya ağa gibi yaklaşıyor, ya da ilgisiz bırakıyor. Tabii düşmanın da bu konuda çalışmaları var, birini kaçırtmak için elinden geleni yapıyor. Yönetimin yapıyı ilgisiz bırakması, düşmanın kaçırma politikası için iyi bir zemindir. Bu ne-denle bir yandan düşman kaçırıyor, diğer yandan yönetimlerimiz. Yönetimimizin yapması gereken düşmanı boşa çıkarmaktır. Yönetimimiz yapıyla ilgilenmelidir. Sekter ve liberal yaklaşmamalıdır. Hiç kimseyi liberalizm ya da sekterizmle tutamazsın. Yetki, mevki ve imkân dağıtarak da insanlar tutulamaz. Bir insanı tutabilmek için ideoloji, örgüt ve siyasetteki doyumluluğu esas almalıyız. Düşman faaliyetleri ancak böyle boşa çıkarılabilir. İnsanlar maddi imkânlarla da tutulamaz. Eğer bakış açımız bu olursa, bilinmelidir ki devletin, KDP'nin ve YNK'nin maddi imkânları bizimkinden daha fazladır. Fakat buna rağmen bazı yönetimlerimiz maddiyatı esas alıyor. Yetki ve imkân yönetimliği yapılıyor. Bu tarzla hareket edenler tek bir insanı bile tutamaz. Zaten bu tarzla hareket edenlerin hepsi kaçtı. Hem kendileri, hem de maddiyatla besledikleri kaçtılar. Çizginin hâkim olduğu yerde kaçış olmaz. Varsa da istisnadır, o da ya ajandır, ya da iflah olmaz biridir.

Kaçışlar örgütün olmadığı yerde olur. Şerbetçiliğin, sekterizmin olduğu yerde kaçışlar olur. Bu hareket insanlara onur, kimlik ve irade veriyor. Hareketin militanları bunu iyi bilecek. PKK'de yönetim, yanan gömleği giymektir. Gömleği giyen yanmamak için dikkatli olacak. PKK yönetimi keyfiyetin, ağalığın ve şerbetçiliğin yeri değildir. Tümöyle emeğin, hizmetin yeridir. İmkânları bu temelde hizmete koymadır. PKK yönetimi kendini ve güdülerini tatmin etme yeri değildir. Örneğin, bazıları yönetim olmadan önce kendi halindedir, normal davranır, yönetim olduktan sonra kendini dağıtır. Bu, kadronun kötü olduğunu göstermez. Nedenleri vardır. Her şeyden mahrum olan bir halkın eline bir şey geçti mi kendini kaybeder. Bu bir gerçekliktir. Bazı yönetimlerimizde ortaya çıkan

sorun bundandır. Yönetime girdi mi, kimi imkânlara sahip oluyor. İmkân sahibi oldu mu bu sefer de kendisini kaybediyor, dağıtıyor. Çingene'nin paşa olması meselesine benziyor. İnsan babasını idam eder mi? Çingene kimdir? Herhangi bir imkânı olmayan, fakir, ondan bundan al-dığıyla yaşıyandır. Çingene'yi paşa yaparsan tabii ki şaşırır. Bizim insanımızın durumu da Çingene'ye benziyor. Ne devlet, ne aile, ne de toplum içerisinde böylesi imkânlar görmemiştir. PKK'de ise şeref, imkân, onur var, herkesin PKK'lilere saygısı var. Böyle oldu mu, kişi havalara giriyor, kendine âşık oluyor. Daha sonra ağa, çete olup çıkıyor.

Yönetimde gelişebilecek iktidar anlayışının önüne geçmek için daima denetlemek ve çizgide tutmak gerekir. Çizgi denetimi olmadı mı, yönetimde çete, ağa ve egemen anlayışı gelişir. Bireyci, bencil, kendine göre olan biri yönetime girdi mi, bu söylediğim anlayışları yönetimde yaşatacaktır. Bunların olmasını istemiyorsak kendimizi bireycilikten kurtarmamız gerekir. Toplum için faydalı olabilmemiz, geliştireceğimiz toplumsallık düzeyiyle ilintilidir.

Şahin Bakışı Ve Şahin Vuruş Tarzı

Önder APO'nun direniş, mücadele ve savaş tarzı çok keskin ve etkilidir. Hedefinin üzerine sonuç alma amaçlı gider. Önderlik geliştirdiği çözümlerle tarzını izah etti. Tarzı için "Şahin bakışı" dedi. Nasıl ki, şahin avının üzerine pür dikkat gidiyorsa, Önderlik de belirlemiş olduğu hedefe böyle gidiyor. Şahin, tespit ettiği avın üzerine kurallı gider, bu nedenle avını bir hamlede yakalar. Önderlik bunun için "Şahin vuruş tarzı" dedi. Önderliğin mücadele tarzı budur.

Önderlik, mücadelesinde keskin, kararlı ve radikal bir duruş sergiler. Hiçbir zaman tereddüde girmez. Önderliğin pratiğine baktığımızda, neye el atmışsa muhakkak onun gereklerini yerine getirdiğini görürüz. Olması gereken tarz budur. Savaşmak, mücadele etmek ancak bu tarzla olur. Net ve kararlı olacaksın. Ezop diliyle mücadele edilmez. Düşüncesinde ve kararında net olmayan biri, pratikte net sonuçlar elde edemez. Sonuç alabilmek için öncelikle düşüncede net olmak gerekir. Düşüncede netleşmeye giden daha sonra bunu karar haline getirmelidir. Kararında net olmayan biri, düşüncesinde ne ka-dar net olursa olsun sonuç alamayacaktır. Aynı zamanda netleşen karar pratiğe girmek zorundadır. Başka türlü

sonuç almak mümkün değildir. Önderlikte yaşanan tarz budur.

Bazen kendimizi düşüncede biraz netleştiriyoruz, fakat buna yönelik karara gitmiyoruz. Karar alsak dahi muğlak bırakıyoruz. Ya da aldığımız kararı pratikleştirmiyoruz. Pratiğe koysak dahi kendi tarzımızla bunu yapmaya çalışıyoruz. Bu yüzden ya eksik sonuç alıyoruz, ya da hiç almıyoruz. Bu da bizim gerçekliğimizdir. Mesela birçok kurumumuz çeşitli konularda karar alır. Fakat kongre, konferans ve toplantılarda alınan kararların birçoğu uygulamaya geçirilmiyor. Pratiğe geçen kararlar yüzde üçü-beşi geçmez. Anlayacağınız iş olsun diye karar alınıyor. Bunun yaratacağı sonuç ise güvensizlik olacaktır.

Örneğin Bezelê, Amed ve Dersim eylemlerinden önce kimi kararlar alındı. Peki, bu eylemlerde alınan kararların ne kadarı uygulandı? En fazla üçte biri. Eğer alınan kararlar bütünlüklü yerine getirilirse istenilen sonuç elde edilir. Alınan kararların bir bütün olarak uygulanamaması, pratiğin kararlılığıyla bağlantılıdır. Pratiğimiz keyfidir. Planlamaya, karara keyfi yaklaşıyor. Bu yüzden alınan kararın ancak üçte biri yerine getirilebiliyor.

Bazı toplantılarımızda da karara gidilmiyor. Karara gitmeyen toplantılar boştur. Toplantı olsun diye toplantı yapılıyor. Tarzsızlığı yaşayan sonuç alamaz. Zaferi getiren tarzdır. Eğer bir yerde karar ve sonuç alınamıyorsa, orada tarzsızlık, örgütsüzlük, pratiksizlik, sorumsuzluk ve keyfiyet vardır. Önderlik Suriye'deyken sanki ülkedeymiş gibiydi. Hâkimdi, çünkü tarz sahibiydi. İlla Botan'da ya da Dersim'de olmasına gerek yoktu. Dersim ve Botan'da yaşananları Suriye'den anlayabiliyordu. Örgüt, eylem ve pratiğe bakarak sonuç çıkarabiliyordu. Oradakilerin ne kadar örgütlü olduğunu, çizgiyi ne kadar benimsediklerini anlayabiliyordu. Bu nedenle derhal tedbir geliştiriyordu. Bizde ise durum çok daha farklı. Görebilmek için her şeyin gözümüzün önünde olması gerekir. Kürt gerçeği budur. Düşmanın yarattığı Kürt'tür. Önderliğin yarattığı Kürt böyle değildir. Hatta bazıları, gözlerinin önünde birçok olay yaşanmasına rağmen göremiyor. Körleşmiş, beyni ve kalbi kararmış, kulağı sağırlaşmış. Mesele göz önünde olanı görmek değildir. Önemli olan göz önünde olmayanı görebilmektir. Önderlik gerçeği budur. Her şeyi bir kişinin önüne koyarsanız anlar, ancak bunun bir kıymeti yoktur. Militanlık böyle olmaz. Militan her şeyi gören, yorumlayan, tahlil eden, anlayan, buna göre yanlışı izah eden ve bu doğrultuda

pratikte doğru tutum geliştirenindir. Militanlık böyle olur. Bu yüzden, bizde daha çok yaşanan tarzsızlık, pratiksizlik ve keyfiyettir. Olmasa da olur, anlayışını benimsiyoruz.

Önderlikte kadro ve halka cesaret kazandırma esastır. Düşman faaliyeti, cesareti ve iradeyi kırmaya yöneliktir. Bu nedenle bizim de esas alacağımız, kişi irade haline getirmek olacaktır. Sonuç almak için iradeleşmek şarttır. Sadece kişi cesaretlendirmekle sorun çözölmez. Cesaretin yanında başarı elde etmenin imkânı ve bunun yolunu da ona kavratmak gerekir. Yine sonuç almaya ikna etmek gerekir. Cesaretin yanında bilinçlenme olmalı. Hem cesaretli olmalı, hem de bilgili. Kişi buna güvenmeli ve iman etmelidir. Bu nedenle sadece cesaret yetmez diyorum. Cesur insanlar çoktur, fakat sonuç alamadılar mı cesaretleri kırılır. Cesurluğu korkaklığa dönüşür. Bunun olmaması için cesaretin yanında bilgilenme ve irade haline gelme şarttır. İrade, bilgilenmeyle olur. Cesaretin böylesi hiçbir zaman kırılmaz.

Diplomaside Başarı İdeolojik Çizgide Yürümekle Mümkündür

Önderliğin yürütmüş olduğu diploması çalışmalarında esas olan tarz, karşıdakinin kişiliğini, sorumluluğunu, sorunlara nasıl yaklaştığını ve neyi yaşadığını anlamaya dönüktür. Biriyle ilişkiye geçebilmek için onu tanımak gerekir. Tanımadığın, anlamadığın biriyle doğru bir ilişki kuramazsın. Ya yanlış yaklaşarak ilişki kuramazsın, ya da yine yanlış yaşayarak ilişkiden faydalanamaz ve ilişkiye teslim olursun. Yaşadığımız dünya maddi menfaatler üzerine kuruludur. Bu nedenle doğru kurulmayan ilişki, kişi bir başkasının gerçekliğine götürür.

Diploması çalışmalarında ‘anlamak’ ne kadar önemliyse, ciddi yaklaşmak ve sorumlu davranmak da bir o kadar önemlidir. Ciddiye alınmak, ciddi yaklaşmakla mümkündür. Her sözün, tutumun bir anlamı vardır. Bu nedenle hassas yaklaşmak gerekir. Yoksa kaybetmeye mahkûm olunur. Örneğin karşıdaki gerçekliğini anlamak için konuşmaya başlar, bununla seviyeni ve ağırlığını ölçer. Bu konuşmanın ardından da ilişkiye girip girmeyeceğine karar verir. Ya da gireceği ilişkinin boyutunu belirler. Diplomaside kullanılan üslup egemenlere ait olduğu için açıklık ilkesi söz konusu değildir, her şey konuşulmaz. Konuşmaların yüzde doksanı gizli-saklı ve dolaylıdır. Eğer dikkat edilmezse anlamak güçleşir. Bunu da bilmek

gerekir. Açıklığı esas alan bir hareket olduğumuz için her şeyi konuşabiliyoruz. Fakat yaşamış olduğumuz dünya, bu dünyanın zihniyeti açıklığı esas almıyor. Bu nedenle yürütülen diplomasi faaliyetleri açıklık ilkesi üzerinden yürütülmüyor. Gizlidir, halka, kamuoyuna karşı gizliliği tercih eder. Hatta kendi içlerinde bile gizliliği esas alırlar. Çok az konu açık konuşulur. Mesela karşıdaki, seni anlamak ve tanımak için bazen tahrik eder. Jest ve mimik hareketlerinden karşısındakini tanımaya çalışır. Bu yüzden tahrike gelmemek lazım. Eğer tanımak için tahrik ediyorsa, tahrik olmayacaksın. Renk değiştirmeni istiyorsa, renk değiştirmeyeceksin. Bu oyuna düşersen kaybetmiş olursun.

۱۲ Eylül darbesi olduğunda Filistin'e gittik. Filistinli bir örgüt, ülkedeki durumumuzu anlamak için bize, "Size silah verirsek eylem yapabilir misiniz" dedi. Görüşmeye giden bendim. Ben de, "bizim öyle bir durumumuz yok, eğer silah verirseniz eylemlerde kullanamayız" dedim. Gerçekten, amaçları bize o silahları vermek değildi. Bizi sınıyorlardı. Sınayarak tanımak istiyorlardı. Böyle söylemeleri, abartılı olup olmadığımızı anlamak içindi. Eğer "o silahları kullanabiliriz" deseydik, belki de ilişkiden vazgeçerlerdi. Bahsettikleri silahlar çok önemliydi. Daha iyi anlaşılması açısından bu örneği veriyorum. Bu nedenle diplomasi çalışmalarında oldukça dikkatli olmak gerekir.

Amaç, hedefi gerçekleştirmektir. Karşıdakinin de amacı budur. Sen başarılı olmazsan, karşıdaki başarılı olur. Sen de onun hizmetine girmiş olursun. Bu dünyada, ilişkiye girmek isteyen insanlar ya da örgütler, amaç olarak karşıdakini kendi hizmetine koymayı hedeflerler. Mesela bazı arkadaşlarımız bir köye gittiklerinde, orada kendilerine iyi bir yemek ya da elbise verildi mi, "en yurtsever ev budur" diyerek derhal kendilerini satarlar. Yemek vermeyen eve de, "bu ev yurtsever değildir" derler. Bu yüzden daima güzel ve iyi yemek yapan eve gitmeyi tercih ederler. Adına da "stratejik bir ev" derler. Bizim için tüm evlerimiz stratejiktir. Bu sahtekârlıktır. Partililik bu değildir. Bu durum kendini yaşıtmaktır. Böyleleri hiçbir za-man çalışmaz.

Bu nedenlerden ötürü, çalışma ve ilişkilerimizde konuşmalarımıza ve davranışlarımıza dikkat etmemiz gerekir. İster devlet, isterse normal bir insan olsun, amaç kazanmak olmalıdır. Hiçbir zaman kaçırtmamalıyız. Kötü bir imaj sahibi olmamalıyız.

Tüm bunlar, ölçü, ilke ve dengeli hareket etmeyi ister. Fakat birçok arkadaşımızda ya-şanan ölçsüzlük, dengesizlik ve kendini tatmin etmedir.

Demek ki tarz; ideoloji ve felsefe kadar önemlidir. Doğru tarz kazandırır, tarzsızlık ise kaybettirir. Eğer kaybetmek istemiyorsak, esas alacağımız hareketin tarzı olacaktır. Bu hareketin militanları olduğumuz için esas alacağımız tarz; hareketin tarzı olmalı, KDP'nin ya da YNK'nin değil. Tersini yapmak tarzsızlık ve kimliksizliktir. Tarzsız olan biri sonuç alamaz. Tarzsızlık daima kaybetmeye mahkûmdur. Bu nedenle Önderlikle doğru bir arkadaşlık kurmak isteyen, Önderliğin tarzını ve üslubunu esas almak zorundadır. Önderlik günümüze sıfırdan başlayarak geldi. Tüm bu gelişmeleri, imkânları kendi tarzıyla ortaya çıkardı. Hiç kimse Önder APO'ya bir şey vermedi. PKK'nin, halkın elde etmiş olduğu tüm kazanımlar, Önderliğin tarzıyla ortaya çıktı. Hiç kimse bu harekete ve halka bir şey vermedi. Hareket ve halk ne kazandıysa Önder APO'yla kazandı. Önderliğin zihniyeti ve tarzıyla kazandı.

۱۰. Kongre'mizi yaptık. Kongremiz başarılı geçti. Kongrede aldığımız kararlar var. Kongrede esas olarak aldığımız bir karar var, di-ğer kararlar da buna bağlı gelişen kararlardır. Bu da Önderliğin özgürlüğüdür. Yani Kürt sorununu çözmektir. Önderliğin özgürlüğü, Kürt sorununun çözüm yoluna girmesi demektir. Hedefimiz budur. Tüm mücadelemiz bu hedefe yönelik olmalı ve buna hizmet etmelidir. Hedefe göre kendimizi örgütler ve pratikleştirirsek hedefimizi gerçekleştirmiş oluruz. Bu yüzden hamle başlattık: Êdi Bese. Bu hamleyle "İmralı sistemini yaşamayacağız" dedik. Bunu ۱۰. Kongre'yle karar haline getirdik. Aldığımız kararı pratikte uygulamalıyız. Sömürgeci, baskıcı güçlerin imha ve inkâr politikalarına "Artık Yeter" diyoruz.

Özgürlük diyoruz. Tüm çalışmalarımızda özgürlüğe hizmet etmeliyiz. Hedef, hamle budur. Bu esaslar üzerinden pratikte adım atarsak, doğru adım atmış oluruz. Böyle çalışırsak hiçbir güç karşımızda duramaz. Belki kimi acılar yaşayacağız, bedeller de vereceğiz, fakat hiç kimse bu mücadelenin önüne geçemeyecektir.

Kongrede Önderliğin özgürlüğü için karar aldık. Düşman almış olduğumuz kararı duyduğu gibi Önderliğe yöneldi. İşkence yaparak ölüm tehdidinde bulundu. Önderliğin özgürlüğünü esas alacak

yaklaşımlardan uzak durun, mesajını vermek istediler. Eğer siz, kararınızı pratikleştirmek isterseniz, biz de Önderliğinizi öldürürüz, denil-di. Amaçları bizi korkutarak geri adım atmamızı sağlamaktı. Fakat geri adım atmadık, atmayacağız da. Geri adım atmak zaten ölümümüzü getirecek. Ne kadar ileriye doğru adım atarsak, bir gün öncesinden hedefimize ulaşmış oluruz. İleriye adım atmada ölüm yoktur, zafer vardır, hedefimizi gerçekleştirme vardır. Kadro bu gerçekliği iyi bilmeli. Bu nedenle, düşmanın savurduğu tehdit ve şantajları mü-cadeleyi büyütmenin nedeni kabul edeceğiz. Hedefimizi gerçekleştireceğiz.

Düşmanın üzerimizde yürütmüş olduğu faaliyetleri iyi anlamamız gerekir. Bunları anlamak, özgürlük bilincinde adım atmaktır. Örgütlenme ve eyleminde adım atmaktır, başarı kazanmaktır. Bu ke-sindir. Biz buna mahkûmuz. Önderliğin özgürlüğüne mahkûmuz. Önderliğin özgürlüğü için söz verdik. Önderliğin, halkın militanlarıyız. Önderliğimiz gibi fedai ruhlu militanlarız. Önderlikle arkadaş ol-mak, O'na bağlı olmak, sadece sözle, konuşmayla olmaz. Önderliğin zihniyetini, tarzını, kişiliğini, mücadele anlayışını ve yaşamını esas alarak Önderliğe bağlılığımızı ve gerçek arkadaş olduğumuzu ortaya koyabiliriz. Önümüze koymuş olduğumuz hedefi yerine getirmenin sözünü verdik. Pratiğimizle bunu ispatlamak istiyoruz. Hangi dilde olursa olsun, bunu herkese kavratmak istiyoruz. Bunların sözünü verdik. Yaşadığımız geçen süreci anladığımız gibi başkalarına da kavratacağız. Bunun sözünü verdik. Bu nedenle tüm militanlarımızın görevi, verilen söz doğrultusunda yaklaşım sergilemektir. Bu temelde diyorum ki:

-Biji Serok APO!

-Önderliksiz yaşam bize haramdır!

-Yaşasın demokrasi ve özgürlük mücadelemiz!

-Yaşasın meşru savunma mücadelemiz ve bu mücadeleye öncülük eden PKK, bunun savunma gücü olan HPG ve YJA STAR!